

JIŘÍ KULHÁNEK

DIVOCÍ A ZLÍ

ČAS MRTVÝCH

ČÁST - PRVNÍ

Copyright (c) 1999 Jiří Kulháněk
Illustrations (c) 1999 Juraj Maxon
Copyright (c) Klub Julese Vernea Praha 1999

ISBN 80-85892-42-1

*Veškeré skutečnosti v této knize jsou neskutečné.
Ty „skutečné“ jsou o to neskutečnější.
Pouze citáty z bible jsou autentické.*

MY

*Říkal mi komandér Horak, že nejsem dvakrát sympatický člověk.
Má pravdu - nejsem člověk.
A jsem na to pyšný.*

Patejl

PRVNÍ

„Letecký den začíná,“ zaprskal mikrofon vysílačky. Poručík McCracken by se vsadil, že v hlase slyšel něco jako náznak humoru.

Z okna pětadvacet pater nad poručíkovým deštníkem vylétlo lidské tělo.

McCracken přemýšlel, proč padající lidé vždycky tak strašně ječí.

Naštěstí to netrvalo dlouho a ječící hlava se rozprskla o hranu žulového obručníku.

„Oni to myslí vážně,“ zašeptal vrchní seržant Brown a odcvrkl si z klopky policejní pláštěnky něco lesklého a růžového. Dopad těla zvedl z mokrého chodníku oblak vodní tříště.

„To si piš, fízle,“ vysílačka byla stále zapnutá, „od teďka stejná produkce každou půlhodinu,“ hlas se odmlčel, „a kdyby vám to připadalo příliš monotónní, můžeme přejít na skupinové lety. Dvojice, trojice, jak libo.“ Tentokrát po posledním slovu opravdu následovalo krátké zasmání.

„Co je to sakra za zrůdu?“ řekl vrchní seržant Brown. Jeho černý obličej byl spíš šedý a trochu se mu třáslly rty. McCracken zvedl vysílačku:

„Doručit peníze bude trvat ještě hodinu, možná dvě. Takže...“

„Takže budou ještě dvě exhibice, možná čtyři,“ skočil mu do řeči veselý hlas, „a ať vás ani nenapadne tu mrtvolku uklízet. Tady seshora vypadá moc dobře - dobrý základ dynamického uměleckého projevu na téma ‚Policie nespolupracuje‘.“ Tentokrát v hlase žádný

smích nezněl a McCrackena pojal pocit, jako by ho po zátylku pohladil lední medvěd.

„Sakra! Řekl jsem vám, že prachy jsou na cestě; všechno, co chcete, je na cestě. Proč zabíjet další rukojmí?!“

„Proč? Protože jsem to slíbil,“ odpověděl hlas, „a... a protože mě to docela baví.“ Suché prsknutí v mikrofону ukončilo hovor.

* * *

Drama v pětadvacátém podlaží Fordova mrakodrapu trvalo už čtyři hodiny. Schéma standardní: Nejistitelný počet útočníků drží jako rukojmí skupinu lidí a požaduje výkupné. Těch lidí je jedenasedmdesát (sedmdesát) a těch peněz sto padesát milionů. USD. Hotovost. Vyjednávání selhalo a selhala i elitní jednotka. Těla vojáků v černých kuklách poslali teroristé výtahem - ani jedno nechybělo. To, že obrana zločinců byla stoprocentně účinná, svědčilo o pečlivě připraveném plánu. To, že chvílku potom, co sanitky odvozily vojenské mrtvoly, vylétlo z okna ječící tělo, zase o tom, že jsou odhodláni plán stoprocentně dodržet.

Když si McCracken představil, že by ten ječivý křik mohl slyšet ještě sedmdesátkrát, na okamžik ho pojal pocit, jako by na ramenou držel celý svět. Sevřel deštník loktem a na přenosném telefonu vytušil číslo kanceláře pasadenského starosty.

* * *

„Ten druhý je dobrovolník a slíbil, že předvede nějaké akrobatické prvky,“ zaprskala vysílačka.

McCrackena tentokrát pro změnu nepojal žádný pocit. Tělo se ve vzduchu otáčelo jakoby zpomaleně a letělo stejně rychle jako kapky houstnoucího deště - poručík předsmrtný řev neslyšel. O to hlasitěji ho zasáhl šplouchavý zvuk dopadu.

To se odehrálo o půl hodiny později.

„Ty kurvo,“ řekl směrem k vysílačce a v bezmocném vzteku bacil do střechy modrobílého policejního vozu. Vrchní seržant Brown stočil pohled k hluboké proláclině v plechu, ale nějaký perversní magnet mu ho vrátil zpátky na mrtvolu. Zdálo se, jako by muž (tentokrát tělo nepadlo hlavou na obrubník, tak se dalo poznat, že je to muž),

tedy jako by se ten muž ještě hýbal. Před tímto letem jim vysílačka znovu zakázala odnášet těla pryč - pryč aby nevnímali čas tak abstraktně. Po jakémkoli pokusu o manipulaci bude následovat akrobatické duo. „Hodíme je trochu bokem, aby se nám nepletli do časomíry,“ zažertoval hlas z vysílačky. Brown měl dojem, že slyší, jak v rozpláclem těle skřípou kosti. Na střeva, vyhřezlá z puklého saka, dosedla kovově zelená masařka.

(Kde se tady v tom dešti bere?) Z vnitřností stoupala pára.

Proláklinu ve střechě vozu už naplnila voda, a policejní doktor v oranžové pláštěnce zavázal poručíku McCrackenovi rozraženou kůži. Krev obvazem rychle prosákla a pravidelně odkapávala na mokrý asfalt.

* * *

Nebe bylo šedé a mrakodrapy dnes dostávaly svému jménu. Děšť byl teplý a ve vzduchu páchly zvratky živých a výkaly mrtvých. Bylo nesnesitelné, dusné parno.

* * *

Třetí obětí byla žena. Platinové vlasy spleené vodou a mozkiem vypadaly jako platinový mop na podlahu.

Zelené masařky houstly.

* * *

„Pam-pa-da-pa-pááá.“

Muž před obrazovkou monitoru nevěřícně zamrkal. Po hlavní chodbě v pětadvacátém patře Fordova mrakodrapu se rozvážně kolébala šedovlasá, tlustá, shrbená stařena, prozpěvovala si a hrubým rýžákem stírala krev a omítku, která zbyla po likvidaci elitní úderné jednotky.

„Tady Sedmička. Jedničko, pojd' se na to radši podívat,“ řekl do malé vysílačky, podobné, jakou měl poručík McCracken o pětadvacet pater níže.

Za okamžik cvakla klika a spolu s vysokým mužem v černé pletené masce pronikl do místnosti s monitory i zápach lidského strachu. Muž u monitorů byl rád, že to nemusí číchat stále.

„Uklízečka,“ zatočil Jednička velkým knoflíkem a transfokátor kamery roztáhl tukem hladkou tvář šedivé stařeny přes celou obrazovku. „Blbá jak dlabaný necky,“ doplnil soud a zvedl Sedmičkovu vysílačku: „Trojko, máme návštěvu. Přiveď ji.“

Během okamžiku se na chodbě objevil další muž v kukle, v levé ruce krátký samopal. Když uviděl uklízečku, přehodil si řemen zbraň přes rameno.

„Pojďte se se mnou projít, matko Terezo,“ zachechtal se. Šedivá žena zdvihla oči od podlahy, strnula, a v jejím prázdném, téměř debilním obličejí se objevil nejprve údiv, potom úlek. Trojka ji, i s držadlem rýžáku v pevně sevřených prstech, dostrkal do místnosti s monitory.

„Co tu děláte, matko?“ zasunul si Jednička do otvoru v kukle krátký doutník a opřel se zadkem o stůl.

„Podlaha. Špinavá. Když neuklidím, vyhodí mě.“ Žena třaslavě blekotala a násada v jejích rukou se třásla. Násada od koštěte - životní jistota uklízeček, napadlo Jedničku.

„Což o to, vyhodit bychom vás mohli i my,“ přiložil k doutníku plamínek zapalovače a s uspokojením zaznamenal, jak se maska Trojky, tyčícího se za stařenkou, zavlnila úsměvem. Sedmička jen nechápavě pokrčil rameny. Jednička si nad inteligencí svého spolupracovníka maličko povzdechl - vypadalo to jako modrý obličáček aromatického kouře.

„Matko, musím vás pozvat do menší společnosti... Máme tu takový... hm, *letecký* večírek.“ Tentokrát se Trojka zasmál nahlas a po pár vteřinách se přidal i Sedmička.

* * *

Vzápětí se něco stalo.

Jednička nechápal co. Jediné, co postřehl, byla náhlá změna výrazu obličeje té staré ženy a to, že zmizela. Než si Jednička uvědomil, jak se změnil výraz jejího obličeje, stařenka se opět objevila.

V tom kratičkém okamžiku (kdyby Jednička zrovna mrkl, ničeho by si ani nevšiml), tedy v tom kratičkém okamžiku se staly dvě věci:

Trojkův krk pojal pocit, jako by spolkl něco hodně, *hodně* studeného.

Vzápětí celého Trojku pojal pocit, jako by skočil salto nazad. Před očima mu prolétla mozaika stropu, barevná reprodukce na stěně, koberec, a na něm stojící vysoké tělo v černých šatech s řemenem samopalu přes rameno. Na tom tělu bylo divné, že nemá hlavu.

Druhou věcí bylo, že se Sedmička rozpadl vejpůl i s otočnou kancelářskou židlí, na které seděl. Jednička se ohromeně díval, jak se rozchlípl do stran - jako když tlustou knihu položíte hřbetem na stůl a dáte rychle pryč ruce.

„Pan Jednička, nemýlím-li se?“ řekla stařenka. Jednička nechápal, kde se jí v rukou místo špinavého rýžáku vzal krátký samurajský meč. Krátký zakrvácený samurajský meč.

V té chvíli se skácelo Trojkovo tělo. Krev z jeho krčních tepen stihla přebarvit půl stropu na červenou.

Jednička se podíval tlustě, o dvě hlavy menší uklízečce do očí a doutník mu vypadl z úst.

„Myslím, že letecký večírek zdaleka neskončil,“ řekla stařenka a nad shrbenými rameny se jí tetelil horký vzduch.

* * *

Když z pomalu klesající mlhy vylétlo další ječící tělo, McCracken se podíval na hodinky.

„Jak to?! Vždyť je to sotva deset minut!“ zašeptal seržant Brown. To už McCracken zahlcoval vysílačku proudem nadávek. Vzápětí strnul: z mikrofonu se neozval ten známý veselý hlas, ale jiný, podivný, ženský, jakoby starý:

„Pánové, pojd'te, prosím, nahoru. A vemte s sebou nějaké lékaře.“ Na pozadí hlasu byl slyšet hysterický pláč, smích... Prostě všechny ty lidské zvuky obvyklé po opadnutí nesnesitelného napětí.

Poslední letec dopadl na záda. Měl černou masku a na hrudi vyřezanou velkou krvavou jedničku.

„Jdeme!“ McCracken odhodil deštník, vytrhl revolver, přeskočil žlutou plastovou pásku s nápisem POLICIE a rozběhl se k hlavnímu vchodu Fordova mrakodrapu.

* * *

Za půl hodiny se s Brownem opírali o stěnu v chodbě pětadvacátého patra a kouřili. Brown poprvé v životě, McCracken poprvé po pěti letech.

Zdravotníci a policisté evakuovali rukojmí. Řady usazených obličejů a zarudlých očí, zápach potu a moči, skřípání omítky pod podrážkami, uklidňující slova, vzrušená nesmyslná slova, vzlyky.

„Nepřehlédnul jsem něco, Browne?“

„Hmm?“

„Třeba něco jako hodně velkou a hodně zakrvácenou sněžnou frézu, nebo pár chlapů s motorovými pilami, nebo tak...“ McCracken pokrčil rameny.

Rozpůlené tělo a hlava na podlaze ve strážnici s monitory je zdaleka nepřipravily na to, co uviděli v jedné ze zadních místností. McCracken si už léta říkal, že viděl všechno - přesto tam vzadu zvracel; spolu s Brownem a dvěma detektivy v jednom šiku - bok po boku, rameno na rameni, jak poznamenal jeden z policistů.

„Kdo myslíte, že to udělal, poručíku?“ Brown rozšlápl cigaretu.

„Není to zrovna profesionální, ale já to snad ani nechci vědět.“

McCracken se otřásl - z představy, jaká síla udělala z teroristů to, co z nich zbylo. Ale hlavně z představy, že by se té síle někdy mohl připlést do cesty.

* * *

„Pam-pa-pa-dam-pa-pa,“ broukla si pod nos malá uklízečka a pomalu se kývala chodbou v třiadvacátém poschodí. V jedné ruce velký rýžák s dlouhou násadou, v druhé šplouchající kyblík. Vypadala pohuble.

Jmenuje se Elvira. Říká se jí Stínová Elvira. Prvního člověka zabila už kdysi dávno, v bojích, které začnou tak za dvě stě osmdesát let.

DRUHÝ

„Hej, negře, ty s tou křivou hubou, zazpívej Louisianu!“

„Ale pane, já nemám křivá ústa.“

Práááask!

„Louisiiááánááá!“

„Dobrej fór, ne?“ krákoravě se vlastnímu vtipu rozesmál nevelký muž opírající se o výčepní pult v rohu temného podzemního baru.

Možná by to byl dobrý vtip - na schůzi Ku-klux-klanu. Ne v zahulené místnosti, kde pilo, řvalo, tancovalo a kšeftovalo snad sto černochů. A kdyby vypravěč nebyl nejbělejší běloch, jakého si lze představit - dokonalý, stoprocentní albín. Jeho holá oválná lebka svítila v přesile černých kudrlin jako pštrosí vejce na hromadě uhlí.

„Tak co je? Smějte se, ne?!“ muž uraženě našpulil rty a jeho rozplácý nos se ještě zploštil.

V baru najednou panovalo hluboké, *hluboké* ticho, které rušil jen reproduktor televize.

„Dobře, když se nechcete smát, tak aspoň v tý bedně pusť něco pořádnýho - ne to věčný negerský krákorání. S tebou mluvím, ty s tou křivou hubou,“ namířil albín prst na barmana a znovu se rozesmál:

„Louisiiááánááá!“

Všichni sedící černoši vstali. Takže sedět zůstal jenom holohlavý vtipálek. Barman dál leštil sklenici a provazce svalů na předloktích se mu převalovaly jako klubka vzteklých hadů.

„Tu televizi si budeš muset přepnout sám, bělouši. Jestli to stihneš.“

Vlevo od sedícího albína se tyčila postava nepopsatelná jiným slovem než *obrovská*. Cvaklo pero a v zakouřeném vzduchu se zaleskla čepel nože.

Bílý muž se na vysoké židli otočil tak, aby měl záda krytá stěnou a pravý bok pultem. Z tohoto pohledu bylo vidět, jak mu krátkou koženou bundu napíná usedlé bříško. Nevzrušeně se napil: „A že ne! Já mám totiž dálkový ovládání. Sleduj, negře.“

V levé ruce bílého muže se jakoby kouzlem objevila ošklivá, černá pistole. „Hej, ty negře s prázdnou hlavou, pusť třeba tohle,“ na pult před barmana dopadl dvoupalcový duhový disk. „Ale pane, já nemám prázdnou hlavu!“ zapitvořil se albín a znovu se rozchechtal.

Obr s nožem se rozpráhl.

„Ale co není, může být,“ řekl plešatec.

Obr s nožem najednou zjistil, že mu ta ošklivá pistole míří mezi oči.

Vůbec si nepamatoval, že by se bílý skrček seabeméně pohnul. Vzápětí pistole opět mířila na barmana.

„Mám na ovladači jenom jedno tlačítko a jsem docela netrpělivý, tak prosím tu změnu programu *urychlit*,“ albínův hlas už nezněl vůbec vesele. Barman kvapně zvedl disk. Copak můžu před pistolí dělat něco jinýho? omlouval se sám před sebou. Kupodivu mu vůbec nepřišlo, že strach z jednoho bílého chlápka v místnosti plné *bratrů* je trochu iracionální. Disk vklouzl do přehrávače, obraz v televizi se zamíhal, přeskočil, a černošskou skupinu vystřídala velká dětská tvář s mandlovýma očima.

„Žluťácká holka. Někdo ji nedávno unesl. Nevíte o tom něco?“ Albín se rozhlédl - mimo barmana a obrovské postavy s nožem toho ale příliš neviděl. Kůže na holé lebce se mu zavlínila: „Třeba ty, negře?“ Obr s nožem zjistil, že mu pistole znovu míří na čelo. Nechápal, že plešatcův pohyb znovu nepostřehl.

„Já čekám.“

Albínův hlas působil i na něj. Ani jemu nepřipadlo nepřipadné, že odpověděl. Sice nepravdivě, ale odpověděl - místo aby tomu bílému parchantovi fouknul kudlu pod žebra.

„Nikdy jsem ji neviděl.“

Tlouštítk nespokojeně zavrtěl hlavou. Jak mu do očí padl odlesk lampy, obr si s odporem všiml, že jeho duhovky jsou krvavě rudé a zornice podivně deformované - jako dva kříže. Vzápětí se mu jedna z nich zabodla přes hledí té ošklivé pistole do pravého oka:

„Špatně. Sice starej vtip, ale co si trochu provětrat mozek?“

Bílý plamen z pistole bylo poslední, co obr na tomto světě spatřil.

Ještě než tělo dopadlo na prošlapanou cihlovou podlahu, albín stál a v druhé ruce měl krátký samopal s dlouhým zásobníkem. Když mu obr nestínil, konečně se mohl pořádně rozhlédnout.

Osazenstvo baru se proti němu tyčilo jako černá zeď.

„Je nás tady skoro sto. Nemůžeš nás zabít všechny,“ řekl barman a odněkud zpod pultu vylovil otlučenou baseballovou pálku.

„Nemůžu? Hm. Možná ne. Ale proč to aspoň nezkusit.“

Barman měl už delší dobu pocit, že sní. Teď jako by se to ještě prohloubilo: Albínovi najednou zmizelo břicho, ale zato mu narostly dvě další, spodní ruce.

Obě končily stejně ošklivými samopaly jako ta vpravo nahoře.

* * *

Asi za půl hodiny se úzkou prolukou mezi zchátralými domy východního Bronxu protáhl bílý holohlavý muž. Měl břicho, černé brýle a v náruči nesl něco zabaleného v kostkované dece. Kdo by se na něj podíval pozorněji, zjistil by, že má po kolena promočené kalhoty. Kdo by se podíval ještě pozorněji, zjistil by, že voda, co z nich odkapává, je podezřele červená.

Ten muž nemá jméno. Říká se mu Hnusák nebo Stonožka. Nikdy nedělal nic jiného, než že zabíjel. Začal s tím už dávno. V bojích, které začnou tak za dvě stě osmdesát let.

TŘETÍ

Kola luxusního černého mercedesu zabubnovala ve výmolech špinavého betonu. Ve vysoké hale bývalé továrny bylo přitímí a zima, a na plechovou střechu kdesi vysoko nad hlavami tří mužů stojících proti příjíždějící limuzíně klepal déšť. Před muži byl skládací stolek, na kterém ležel objemný kufr z tmavé umělé kůže.

Dlouhý vůz zabrzdil, řidič vypnul motor a v hluku deště bylo slyšet jen prskání vody stékající na žhavý výfuk.

Několik dalších minut se nic nedělo. Levý z trojice nejistě přešlápl a podíval se na vyššího ze svých společníků. Ten měl dlouhý plášť, dlouhé vlasy svázané do ohonu a nejistota mu byla vzdálená jako Halleyova kometa. Alespoň se tak tvářil.

Dveře mercedesu se otevřely.

Muž v dokonalém tmavém obleku, který vystoupil vpravo, se pečlivě rozhlédl a stiskl kliku zadních dveří.

Muž, který vystoupil zezadu, měl husté bílé vlasy, vráscitou tvář a pohled žraloka. Také on se podezíravě rozhlédl, než se nasoukal do tlustého kabátu - strážce v obleku mu ho úslužně podržel.

„Zdravím tě, Míto. Ztracená zima, že?“ zammul si Žralok ruce.

„Ano, pane,“ téměř neznatelně se usmál muž v plášti. „Měl jste příjemnou cestu, pane?“

„Dík za optání. Ale co ty? Neměls nějaké problémy? Mít’o?“

„Ani snad ne. Nic, co by stálo za řeč,“ opravil se Mít’a.

„A co je támhle to?“ píchl starý muž rukou v černé rukavici k boční stěně haly. Tam v přítmí mezi rozmočenou hromadou hnijících krabic a rezavým schodištěm vedoucím k portálovému jeřábu stál další muž.

„Ale to není problém, pane. To je jenom fízl, jeden fízl, který nejspíš zabloudil... Jinak si nedovedu vysvětlit, co by tu dělal,“ tentokrát si Mít’a dovolil usmát se hlasitě.

„Baterku!“ štěkl starý muž.

Kužel bílého světla vytrhl postavu stojící těsně u zdi ze tmy. Ruce měla roztažené do stran a vypadala jako Kristus. To přirovnání je o to přesnější, že z mužových dlaní trčely hlavy brutálních hřebů a nad hlavou měl cedulku s nápisem ZDĚS NĚKATAĚ. Krev byla v ostrém světle černá a bělovlasý si všiml, jak je ukřižovaný muž bledý, jak se mu chvějí nohy a jak se mu tváře lesknou vrstvou potu. Na očích měl černé zrcadlové brýle.

„Vyslechli jste ho?“

„Ne. Čekali jsme na vás, pane,“ řekl Mít’a.

„Dobře, hochu, dobře... To ale až potom. Nejprve obchod.“

* * *

Na mercedesu se počítaly peníze, na stolku jeden z Mít’ových spolupracovníků testoval kvalitu bílého prášku.

„V pořádku,“ řekl strážce nad kufrem peněz a schoval malou UV lampu.

Obličej bělovlasého se složil do vrásčitého čehosi, co by se snad dalo i nazvat úsměvem: „Dobrá, Mít’o, dobrá. Chápeš jistě, že tohle je jenom vzorek, zbytek prášku dostaneš do sedmi dnů v pěti zásilkách... Rozumíš, při tom objemu nemůžu riskovat všechno v jedné dodávce, to by se i milice mohla k něčemu odhodlat.“

Mít’a se netvářil dvakrát šťastně: „Peníze jsou ale za všechno.“

„Ty mi snad nevěříš? Mít’o?“ řekl bělovlasý a žralok v jeho tváři zacvakal zuby. Oslovený zbledl a Halleyova kometa se prudce přiblížila.

„To... to ne. To nikdy ne.“

„Míťo, Míťo,“ zahrozil bělovlasý prstem. „Andreji, přines gramofon,“ dodal zdánlivě nelogicky, „půjdem se zeptat přítele Ježíška, co že nám to přinesl hezkého.“ Míťa si jen oddechl, když z něj pohled bělovlasého sklouzl a přenesl se do přítomnosti pod schodištěm.

Ukřižovaný muž se stále potil a povislý spodní ret se mu chvěl bolestí. Bělovlasý se zastavil těsně před ním a pustil mu proud světla do tváře. Zrcadlové brýle se zaleskly.

„Tak, příteli, budeme si muset popovídat. Buď odpovíš na všechno, na co se tě zeptám, nebo zapneme gramofon. Víš, máme takový speciální, na přehrávání lidí,“ bělovlasý se mrazivě usmál a přes rameno řekl:

„Andreji? Kde s tím jsi“

Strážce poklusem přinesl nevelkou skládací kotoučovou pilu. Betonová podlaha mu rezonovala pod nohama.

„Jinak se našemu gramofonu říká cirkulárka,“ pokračoval bělovlasý, „je to šikovná věc, na spalovací motor, přenosná... Možná by ses na ni chtěl podívat blíž? Od nohou je to LP, od krku singl... nebo spíš jenom takové krátké sólo.“ Lidé kolem bělovlasého se zasmáli. Jejich smích proměněný v obláčky páry stoupal k rezavé prosakující střeše.

Ukřižovaný muž se zoufale zavrtěl.

Za zády obchodníků s heroinem se ozvaly lehké cvakavé kroky.

Zakřupaly bleskurychle se otáčející hlavy a ruce se naježily pistolemi.

„Jenom čokl,“ odplivl si Míťa při pohledu na nevelkého vypelichaného psa, opatrně čenichajícího u předního kola mercedesu a cenícího špinavé, skoro černé zuby.

„Tak co, příteli, půjde to po dobrém nebo ne?“ otočil se bělovlasý zpátky a prsty si z jazyku sundával krátký bílý vlas.

Nebylo na co čekat. Všichni důležití už byli přítomni.

„Myslím, že ne,“ řekl jsem a odtrhl ruce od stěny.

* * *

Zvuk dvou dvacetimetrových hřebů vytahovaných z cihlové zdi je na okamžik zarazil. Ale jen na okamžik.

První vystřelil Žralokův osobní strážce Andrej.

Zuby jsem si vytrhl hřebík z levé dlaně, chytil ho za špici, švih, a hřebík zmizel v Andrejově hlavě. Hlavičkou napřed.

„Když se vzdáte, nikomu dalšímu se nic nestane,“ řekl jsem do syčení výstřelů. Kulky z pistolí mi cupovaly oblečení, odrážely se a bzučely.

„Do hlavy, pitomci! Nevidíte, že má vestu?!“ vykřikl Žralok.

Usmál jsem se a vytáhl hřebík i z druhé dlaně. Dvě Mít'ovy kulky mne zasáhly do čela a s kvílením se odrazily. Jedna kdesi vysoko práskla do střechy, druhá prohnala spodní čelist zátylkem muži, který předtím stál u stolku vlevo. Dobře mu tak - to on mne nastřelovacím kladivem přitloukl ke zdi.

Hodil jsem druhý hřebík a řidič mercedesu se složil a z uší mu tekla krev.

Mít'a vyměnil zásobník a střílel dál.

Muž, který stál předtím u stolku vpravo, se dal na útěk. Vypelichaný pes, stále očuchávající přední kolo mercedesu, otočil hlavu a z mordy mu vytryskl úzký proud oranžového ohně. Běžící pochodeň zakopla, upadla, začala řvát a válet se po podlaze. Z betonu žárem vystřelovaly štěpinky a po stěnách haly se roztančily stíny a červené odlesky.

„Možná to už stačilo, Mít'o,“ řekl jsem, když hledal další zásobník.

Asi mi nebylo dobře rozumět, protože hořící muž, kromě toho, že svítil, řval opravdu nahlas. Vzduch houstl dýmem a pachem spáleného masa.

„Určitě to stačilo.“

Mít'a rozhodně nemohl pochopit, kde jsem se tak najednou vzal *tak* těsně před ním. To, že jsem mu vytrhl pistoli i s třemi prsty, naopak pochopil velmi snadno. Sesul se na kolena, zmrzačenou ruku sevřenou v druhé. Otočil jsem se na bělovlasého:

„Možná tomu nebudete věřit, pane Stanislawski, ale právě na vás tu čekám,“ poklepal jsem ho pažbou Mít'ovy zbraně po rameni. Zůstal mu na něm Mít'ův ukazováček.

Hořící muž ztichl, takže bylo slyšet jen škvířivé prskání plamenů a konečně se dalo mluvit.

„Poměr sil se nám poněkud změnil...,“ přelétl jsem očima mrtvolý i klečícího Mít'u, „... jak jste to říkal s tím gramofonem, pane Stanislawski?“ Palcem jsem roztočil kotouč cirkulárky a sundal si brýle.

Mít'a mi od země pohlédl do očí, a to, co uviděl, ho přimělo k pokusu o útěk. Zahučel druhý plamenný meč. Mít'a řval ještě vyšším hlasem než první upálený a jeho dlouhé vlasy hořely jako pometlo. Pes přestal očichávat limuzínu a doloudal se ke mně. Plameny z hořícího těla se mu odrážely v očích. Dívali jsme se všichni tři.

„Vidíte, pane Stanislawski, drogy škodí,“ odhodil jsem zakrvácenou pistoli. „A když už jsme u drog, právě kvůli nim tu na vás čekám.“

„Můžu si zapálit?“ zeptal se Žralok a usmál se. Očima přitom sledoval černou dýmající mrtvolu prvního upáleného: „Zajímavé, jak pořád leze. Myslíte, že je ještě živý nebo jsou to jen svalové stahy?“

Podal jsem mu zápalky: „Jen stahy.“ Znovu jsem roztočil kotouč. Tentokrát rychleji, tak se ozvalo kovové klapání.

„Příteli, ten, kdo by se mne opovážil *jen* dotknout, by později *prosil*, aby ho *jenom* upálili,“ usmál se Žralok a foukl mi do očí dým. Stiskl jsem startér cirkulárky a nízkootáčkový čtyřtakt se tlumeně rozbafal.

Kotouč se kovově rozhučel.

Stanislawski zbledl.

* * *

Když jsem ze sebe v barelu pod prorezlým okapem smýval krev a kostěné piliny, moje pées na mne vrtělo oháňkou.

„Zas takovej drsnák to nebyl,“ zabručel jsem, nasadil si brýle a natáhl rukavice. Regenerační schopnosti mého organismu už díry po hřebech zacelily.

* * *

Motorku jsem měl schovanou o několik skladišť dál. Stále přšelo a stmívalo se. Mé oči úbytek světla automaticky vyrovnávaly - potlačil jsem to. Mám přítmi rád. Když jsem si zapínal zip bundy (chytře jsem si ji nechal u motorky), nahmatal jsem pod rozstříleným svetrem něco hranatého.

„Ach jo,“ povzdychl jsem si. Pohlednice s nápisem SRDEČNÝ POZDRAV Z MOSKVVY byla perforovaná silně nepoštovně. Zmáčkł jsem tlačítko startéru a dvouválcové srdce (jak se v motoristických

časopisech říká motorům) mého Hárlyho se po krátkém škytavém protestu rozběhlo. Zavoněl benzin.

Když jsem přehodil pravou nohu přes sedlo, komunikační čip v lebce za levým uchem slabě zapulzoval a v hlavě mi zašuměl hlas Ollie Rio Parkera:

„Vrať se, Patejli, všeho nech a co nejrychleji se vrať!“

* * *

Jmenuji se Patejl, ale říkali mi Krvavý Patejl. Bylo to mé klanové jméno. Ti lidé už dávno nežijí, a opakovat to o bojích, které začnou za dvě stě osmdesát let, by bylo trapné.

Je to možná zvláštní, ale Elvira, já a dokonce i Hnusák jsme ti *hodní*.

TI OSTATNÍ

„Jé, mamí, ten pán veze na motorce pejská!“

Právě jsem zastavil a levou nohou šmátral po stojánku. Asi tak pětiletý špunt na mne mířil prstem a oči měl přes půl obličeje. Pées na něj zavrtělo ocasem.

Podzim v Praze vypadal stejně jako celou cestu z Ruska. Déšť, vítr, barevné listí, vůně hniloby a smrti. Matka se na mne poplašeně usmála a zrychleným krokem dítě odváděla pryč. Nedivil jsem se jí: večer, pochmurná stará čtvrť a několikatisícikilometrová cesta můj zevnějšek dvakrát nevylepšily. Navíc jsem měl pocit, že se mi kouří ze zad - pées mi posledních pár stovek kilometrů zahřívalo na volnoběh běžícím plamenometem krk.

Když kroky dvojice ustaly, na ulici padlo podzimní městské večerní ticho. Někde v dálce zacinkala tramvaj.

„Nazdar, negře,“ ze tmy nedalekého průchodu se odloupla břichatá postava. Na holé lebce se leskl odraz lucerny. Stojánek Hárlyho zaskřípal a pées přátelsky zašteklo.

„Hnusáku. Seš nějakej opálenej.“ Stonožka skočil dlouhé salto, dopadl těsně u mě a naznačil pravý hák. Vykryl jsem ho předloktím, ale s člověkem, který má čtyři ruce, se boxuje dost těžko. Spodní

pravou rukou mi lehce ťukl do žeber: „Plíce na kaši, srdce na pravý straně, páteř - ani nemluví... Ztrácíš postřeh, negře.“

„Kdybys dvaadvacet hodin tuhnul na motorce, taky bys ztrácel.“

Pées vyskočilo a olízlo Hnusákovi obličej.

„No tak, Dolfi, fuj!“ Hnusák se zasmál a přidržel ho ve vzduchu za kůži na zádech.

„Jsou tu ostatní?“ zamkl jsem Hárlyho a zapnul alarm.

„Zrovna jsem přišel - když jsem slyšel to tvoje prdladlo,“ Hnusák se zašklebil - ví, jak narážky na Hárlyho sytý zvuk *nesnáším*.

„Patejli! Nedělejte kravál a pojd'te nahoru!“ Ollieho hlas v mé hlavě zněl naléhavě.

„Pan Rio Parker si nás žádá,“ řekl jsem. Za okamžik už jsme procházeli oprýskanou chodbou se stěnami pokrytými mapami černé plísně a syrový vzduch páchl kanalizací.

* * *

První staré otlučené dveře, cesta výtahem, další chodba, zápach sto let neuklizené kuchyně, druhé dveře a dramatická změna prostředí. Z vyšlapaných dlaždic na kvalitní šedý běhoun předsíně s hypermoderním (pro tento Čas) automatickým identifikačním zařízením. Mne to identifikuje podle otisků prstů, Hnusáka podle sítnic. Stroj nás propustil.

* * *

Mám Ollieho kancelář rád. Tmavý koberec, zdi obložené knihovnamí z černého dřeva, těžký černý stůl, lampa se zažloutlým stínítkem, vůně stáří, vosku a kvality, přítmí... Ollie seděl za stolem a nevypadal dobře. Slabý svit displeje mu z vrásek na čele dělal hluboké kaňony.

„Ahoj, Rio,“ řekl Hnusák a rozvalil se do svého oblíbeného ušáku.

„Rio,“ pozdravil jsem i já.

Ollie jen kývl a něco si soustředěně četl z obrazovky.

Ollie Parker, kterému přezdíváme Rio, je strašně tlustý. Hora sádla přetékající z popraskávajícího křesla na všechny strany. Hora sádla

narvaná do obleku z tmavé látky, do hedvábné košile a černého motýlka.

Všechno tak o dvě čísla menší, než aby to bylo pohodlné.

Rio je náš zaměstnavatel - lépe zprostředkovatel práce - ale hlavním povoláním je trhač. Zatímco my zabíjíme lidi, on se svým počítačem zabíjí společnosti. Banky, továrny, holdingy a tak - trhá je na kusy a z těch kusů ždímá prachy.

„Ahoj kluci,“ konečně se na nás podíval. Má hluboký, příjemně modulovaný hlas. Ještě nikdy jsem v něm neslyšel tolik starostí jako teď. „Nalej nám, Patejli, prosím.“

„Kde je Elvira?“ zeptal se Hnusák.

„Letadlo mělo zpoždění, tak...“

Místností něco zasvětilo a papíry na Ollieho stole zavířily.

Elvira seděla v křesle vedle Hnusáka, jako by tam seděla minimálně hodinu, a čistila si brýle.

„Ahoj, Elviro,“ pozdravili jsme jednohlasně. Elvira kývla. Rio sáhl do šuplíku vpravo dole a strčil jí po stole velkou neotevřenou bonboniéru.

Elvira znovu kývla. Nám ostatním jsem nalil skotskou.

„Co se děje tak důležitýho, Ollie, žes nás svolal takhle narychlo?“ řekl Hnusák.

„Procesy se mezitím trochu zpomalily, takže...“ Rio se podezíravě zahleděl na pées, které spokojeně zafunělo, lehlo si na záda a natáhlo nohy ke stropu, „... takže můžeme nejdřív shrnout vaši práci.“ Ollie je strašný puntičkář a má strašně nerad otevřené věci, které se dají uzavřít říká, že ho to *strašně* rozptyluje. Nejprve se podíval na Elviru:

„Věřila bys, že ti teroristé byli... jak bych to řekl... v civilním povolání něco jako policajti? Agenti?“ Elvira kývla a Rio pokračoval:

„Dostali jsme procento z požadovaného výkupného - ani nám to nezdánili.“

„Milion a půl?“ Hnusák se cvrnkl do brady.

„Jo. Vás nikoho nezaráží, že nejbrutálnější teroristický útok za poslední rok uskutečnili právě policisté?!“

„Ne, Ollie, to nás opravdu nezaráží.“ Vzpomněl jsem si na dobu, která začne přibližně za dvě stě osmdesát let, na dobu, kdy Policie bude jméno jednoho z nejmocnějších gangů na Zemi. Ollie si myslí, že o nás ví všechno, takže takovéhle poznámky mohou jeho sebejis-

totu mírně podkopávat. Elvira rozkousla nugátový bonbón a nespokojeně na mne pohlédla.

Rio si do kuželu světla pod stolní lampou přistrčil papír s otrhaným spodním okrajem. „Dobře. Další tu máme vyřešení únosu v Čínské čtvrti...“ Zvedl oči k Hnusákovi: „Bylo opravdu nutné zabít všech sto šest hostů plus barmana? Musels na to najmout minimálně deset lidí. To je škoda peněz, ne?“ Jak vidět, Ollie o nás neví všechno.

Hnusák pokrčil rameny: „Dyt' to byli jenom negři. Sto sem, sto tam...“

Znovu pokrčil rameny. To je jedna z Hnusákových špatných vlastností - je totiž něco, co bych nazval absolutním rasistou. Všichni normální lidé jsou pro něj „negři“. Jako čistou rasu - bělocha - je ochotný uznat jen další albíny. Nejlépe přirozeně holohlavé a čtyřruké.

„Dobře,“ Rio zvedl buclaté dlaně, „tvoje věc. Ale naši zaměstnavatelé nad tím vyjádřili jisté znepokojení.“

Hnusák se ušklíbl.

„Neber to jako kritiku, já jen, abys to věděl,“ zvedl Ollie dlaně o kousek výš. Po tučném podbradku mu přejelo několik vln. Je to zvláštní, ale z Hnusáka má trochu strach - považuje ho za našeho velitele - mne a Elviru bere jen jako takové doplňky. „Za tu čínskou holčičku jsme dostali padesát tisíc, ale hlavně získali cenné konexe,“ dokončil Ollie, a rychle pohlédl na mne. Snad proto, aby se nemusel dívat, jak si Hnusák protahuje všechny čtyři ruce naráz. Co se známe, je z toho nesvůj.

„Patejli, ty nám to budeš muset říci sám.“ Stručně jsem nastínil co a jak.

„Ty peníze bys měl možná přinést sem. Vím, že je tvůj motocykl skvěle chráněný, ale kdyby přece jenom...“ Rio přísně nakrčil obočí. Už dávno vím, že si o mně myslí, že jsem nepořádný a lehkomyšlný.

Elvira snědla další bonbón. Opravdu trochu vypadá jako matka Tereza.

Nemoderní brýle, odřená hůlka mezi oteklými koleny, pavoukovité prsty.

Ti teroristé museli být namáhaví, protože byla vyhublá.

„Co ten heroin?“ zeptal se Hnusák.

„Možná by se hodil na zpevnění čínské cesty,“ doplnil ho Rio.

„Drogy?“ řekl jsem pochybovačně, „to snad neděláme.“

„Získáme si tak i čínskou obchodní vděčnost, nejen lidskou.“

„Myslel jsem, že je to jedna z našich hranic; to by nám ti nahoře nemuseli odpustit.“

„Když se o tom nikdo nedozví,“ usmál se poněkud lačně Ollie. Pokrčil jsem rameny a řekl mu, kde je ta čtvrttuna bílého prášku schovaná.

My, jak tu sedíme, totiž pracujeme jako konzultační skupina pro vládu jedné nejmenované velmoci. Samozřejmě konzultační skupina pro zvláštní úkoly. Máme jen dvě omezení: sídlo prokazatelně mimo území USA a drogy.

Čili z širšího pohledu: My, jak tu sedíme, jsme cosi jako *policisté*.

Když jsem kdysi v úvahách došel až sem, smířoval jsem se s tím skutečně těžko. Nenávidím to slovo. Nenávidím všechno, co představuje.

„Když se o tom nikdo nedozví,“ zopakoval jsem, ale použil podstatně jinou intonaci než Rio. Hora sádla za stolem se zamračila a Hnusák mne nenápadně klepl do kolena a očima ukázal na Elviru. Právě opatrně rozbalovala staniol kolem bonbónu s vaječným koňakem. Nepatrně kývla.

„Tak dobře, jak chceš, Rio. Ty seš šéf,“ zvedl jsem ruce tentokrát já.

Thlustoť na sobě nedal nic znát, ale viděl jsem, jak mu stoupla teplota tváří a ušních boltců. To je jeden z příznaků pocitu vítězství.

Jinak to je jedna z výhod toho, když vidíte i v infračervené oblasti.

Mimo jiné.

„To bysme měli, teď proč jsi nás svolal,“ řekl Hnusák.

„Už na tom pracuju,“ Ollieho prsty přebíhaly po klávesnici. Ozvalo se tlumené zabzučení a přes knihovnu vpravo se rozbalilo stříbřitě bílé promítací plátno. Bylo skoro tak bílé jako Hnusákova hlava. Na světlém obdélníku se zamíhaly stíny a naskočil roztřesený obraz.

„Jsou to amatérské záběry, ale jsou jediné, které existují,“ řekl Rio.

V levém dolním rohu se objevilo datum 29. 10. 2024 - včera tedy v Praze svítlo slunce. Ulice plná lidí a aut mi byla povědomá.

„To je Revoluční před Kotvou,“ řekl Hnusák.

Do obrazu vplula tvář nějakého Japonce a v ruchu ulice se ozvala jeho slova: „Plííís, ká-ó-tý-vý-ej?“ Univerzálně platným gestem naznačil, že hledá směr.

„Tý-vý?“ stejně tak univerzálním pokrčením ramen odpověděl dotazovaný muž. „Jo televize! Tak ta tu nejní.“

Japonec se nadechl a chtěl něco dodat, ale místo toho se prudce otočil - směrem k Letné. To, co ho vyrušilo proniklo i do mikrofону kamery: Divný hvízdavý zvuk. Vzápětí už nebylo slyšet nic jiného; v reálu to muselo být zatraceně hlasité. Lidé se chytali za uši a krčili se, někteří si dokonce klekali. Kameraman se sice chvěl, ale s dokumentaristickou statečností zůstal stát.

Nad ulicí se černě zablesklo a z onoho záblesku vylétlo něco nepopsatelného a velmi rychlého. Dopadlo to na asfalt, odhodilo bílou dodávku a s děsivým zakvilením to zastavilo.

Vzápětí se děj zopakoval, jen s tím rozdílem, že druhá věc byla ještě nepopsatelnější a že zelenou škodovku rozrazila vejprůl.

„A kurva!“ řekl jsem. Hnusák stiskl podpěrky ušáku a z drcené kůže se zakouřilo. Z obrazu se linulo jen nepřírozené ticho, podbarvované rychlým oddechováním kameramana.

Ta první věc byl stroj. Vypadal jako velký (hodně velký) orezlý klínovitý automobil s šípovitou radlicí, širokými koly a šterbinovitým průzorem místo předního okna - kromě rzi byl pokrytý oprýskanými zbytky podivného (nesmyslného) maskovacího nátěru. Ta druhá věc nebyla věc, ale „bytost“. Z čehosi, co vypadalo jako dlouhý motocykl, vyrůstalo cosi jako horní polovina lidského těla - všechno z lesklého kovu. Tělo mělo tvar jako starý bitevní pancíř. I s přilbou.

Od Prašné brány právě přijížděla tramvaj a v tichu bylo slyšet její rozhořčené zvonění. Kameramanův dech začínal být zalykavý a obraz se zcela nedokumentaristicky chvěl.

Teprve tramvaj mi umožnila kvalifikovaně odhadnout opravdové rozměry obou „strojů“. Byly mnohem větší, než jsem si zprvu myslel. Ten motocykl s brněním měl na výšku asi tři a půl a na délku asi pět metrů. Druhý stroj byl ještě o polovinu delší.

Motocyklovitá bytost otočila hlavu a předním kolem najela na kapotu velkého audi. Vozu se rozjela kola do stran jako v kreslené pohádce, přední sklo puklo, vypadlo na asfalt a řidič si zakryl oči. Bytost se znovu rozhlédla. Teď bylo vidět i pancéřové trubice prorůstající z „trupu“ do „motocyklu“.

„Kyberkentaur!“ zašeptal Hnusák.

Dveře klínovitého stroje se otevřely.

Vystoupil třímetrový obr s čímsi jako tenkým ocelovým totemem v ruce.

To šel do kleku i kameraman. Lidé kolem něj už většinou leželi - teď zdvihali hlavy a zírali s otevřenými ústy, ale jinak se nikdo ani nehnul - tak byla situace přízračná. Obr byl celý z matně lesklého kovu, kolem krku ostnatý obojek, a jeho hlava vypadala jako přilba s průzorem zakrytým stříbrnou neprůhlednou clonou. Udělal několik kroků - mikrofon kamery zaznamenal těžké kovové úder. Všiml jsem si, jak se v jejich rytmu zachvívá obraz.

„Prohlašuji - tento - svět - za - dominium...,“ následovalo nesrozumitelné slovo znějící trochu jako zaprskání. Co mne na tom překvapilo nejvíc - obr mluvil (až na ten poslední výraz) jasně srozumitelnou angličtinou. Pak doprostřed tramvajového ostrůvku zabodl ten totem. Z toho, jak mu to šlo lehce, jsem usoudil, že má ještě daleko větší sílu, než na jakou vypadá.

„Teď to začne být zajímavé,“ zašeptal Rio.

Z Kotvy vyšel policista v černomodré uniformě. Bez jakéhokoli zaváhání kráčel přímo k bytostem. Kyberkentaur i obr otočili hlavy. Policista na giganty mířil služební pistolí a něco hučel do vysílačky. Došel skoro až k tramvajovému ostrůvku, zastavil, schoval vysílačku, rozkročil se a řekl dvě z nejveselejších vět, jaké jsem kdy slyšel:

„Jste zatčeni. Oba.“

Kyberkentaur se vzepjal na zadním kole, několik sekund balancoval ve vzduchu, pak předním dopadl vedle totému - z druhé strany než stál jeho druh. Zadunělo to, obraz kamery poskočil a policistovi sklouzla čepice do očí. Kovová tvář pancéřovaného obra se ani nezačhvěla, když jakoby líným pohybem utrlh policistovi hlavu. Nějaká žena zaječela, Japonec ležící v obraze si přitiskl svou společnici k boku a zakryl ji paží.

Obr narazil policistovu hlavu na vrcholek totému, sehnul se, a nasadil na ni zakrvácenou policejní čepici. Kyberkentaur obrovským prstem posunul štítek do správného úhlu, pak se znovu postavil na zadní, zpod kola se zakouřilo, vylétl proud roztaveného asfaltu, obr nastoupil do vozidla, rozjel se také, a za podobného ohlušujícího zvuku, s kterým se objevili, i zmizeli. Rozdrcená auta se ještě chvíli kutálela na všechny strany.

„To je všechno,“ řekl Ollie, klepl do klávesnice a obraz zmizel.

„Všiml sis, Patejli? Mají smysl pro humor,“ řekl Hnusák. „Víc nevíme?“ pokračoval jedním dechem.

„Ten, jak říkáte, Kyberkentaur, vážil kolem dvaceti tun - to podle toho rozmáčklého audi. Ten druhý, ten Křížák, i se strojem možná třikrát tolik. Je to jenom odhad. Na totem museli dovézt jeřáb, aby ho vytáhli.

Rozbor kovu se nepodařilo provést. Pět lidí je v blázinci. Výsledky všech ostatních popisují, co jste právě viděli. Mimo toho mrtvého policajta jen třináct raněných. Jinak nic.“

„Jedna nejmenovaná vláda má určitě eminentní zájem, zjistit, co se děje, nemýlím-li se,“ řekl jsem.

„Nejedna vláda. *Nejedna*. Jinak je to přísně, ale *přísně* tajné,“ zvedl Ollie prst.

„Nikde jinde se nic podobného nestalo?“ zeptal se Hnusák.

„Ne.“ Když Rio něco řekne takhle jednoznačně, je to pravda.

„Proč Praha?“ řekl jsem. Péés, které produkci bedlivě sledovalo, na mne otočilo hlavu a Elvira zašustila dalším bonbónem.

„Proč Praha?“ zopakoval Ollie a zamyšleně se zahleděl na Hnusákovy ruce. Svíral si horními dlaněmi spodní palce a zjevně o něčem intenzivně uvažoval. Já ostatně také. Elvira si cvrnkla bonbón do úst.

„Zajdem na pivo, Patejli?“ Stáli jsme na ulici a čekali, až péés přinese zpátky kufr z Hárlyho. Ollie mi to při odchodu řekl dvakrát - abych ty miliony nenechal na motorce přes noc. Už se úplně setmělo.

„Proč ne. Elviro?“

„Koupíme ti večeri,“ řekl Hnusák. Elvira kývla. Než péés přineslo prázdný kufr, zatlačil jsem Hárlyho do průchodu a znova ho zamkl.

* * *

Noc byla tmavá, mlhavá a slabě mžilo. Kolem lamp se dělaly duhové kruhy, kočičí hlavy se leskly a klouzaly pod nohama. Drápy péés hlasitě škrabaly a Elviřina hůlka cvakala.

„Taky myslíš, že ty dva jsou tu kvůli nám?“ zeptal se Hnusák.

„Co by v Praze jinak dělali?“

Zpoza žlutých oken našeho hostince U Křena pronikalo cinkání pùllitrù a tlumený řev hodiny před zavírací dobou. Hnusák si otřel vlhkost z pleše a vrchníma rukama si v bezděčném gestu zkontroloval, jak má schované spodní - jeho speciálně šitá bunda už zase světu ukazovala jen rozšafné břicho.

Otevřel jsem.

„Nazdar Karle!“ zařval Hnusák, když jsme se vnořili do rachotících a zpívajících mrakù cigaretového dýmu.

„Dvě a bonboniéru?!“ zařval v odpověď zpocený číšník v ušmudlané zástěře.

„A noviny!“ zařval jsem já.

Sedli jsme si na bytelnou lavici k pocintanému stolu v rohu a s Hnusákem jsme se zadívali na vousatého santusáka zabírajícího čtvrté místo (bytelné lavice jsou na mých dvě stě osmdesát kilo nezbytné; i tak si musím dávat pozor, abych si nesedl na prostředek). Jednou z nevýhod mých očí je neustálá nutnost nosit (mezi lidmi) černé brýle. V noci v hospodě to vypadá *trochu* divně. Ale ne tak divně, jako můj duhovězlatý pohled bez nich.

Santusák opřel pěsti o stůl a naklonil se k Hnusákovi: „Něco mi chceš?! Troubo?!“ Ztěžklý jazyk mu mezi žlutými zuby poněkud vázl.

„Promiňte, ale myslím, že místo, na kterém sedíte, bylo rezervováno,“ řekl jsem a usmál se. Santusák výhružně povstal. Podal jsem mu desetieuro: „Prosím.“ Tady v hospodě zásadně nepoužívám žádný ze zabijáckých trikù, jako například hypnosugestivní modulaci hlasu nebo úsměv, z kterého občas umírají mouchy.

Vousáč zjhl a s pětkou ve špinavé pazouře zmizel k pultu.

V té chvíli před nás Karel prásknul dvě piva a před Elviru bonboniéru:

„Nazdar babi, čau chlapi. Dneska je šrumeč,“ křikl přes rameno, když s vylající zástěrou mizel. Noviny jsem mu vytáhl ze zadní kapsy.

„Je tam něco?“ zeptal se Hnusák. Zdálo se, jako bych umaštěný papír jenom prolistoval - přečetl jsem ale i tiráž.

„Nic - jenom se vracej k tomu, jak vloni v zimě ti magoři rozstřileli půl Prahy ze samopalů.“

„Možná tu nejsou kvůli nám, ale kvůli šlupce,“ vrátil se Hnusák k tomu důležitému.

„To je to samý,“ složil jsem noviny a napil se. Vzpomněl jsem si na doby, kdy si lidstvo o pivu bude moci nechat jenom zdát. „Ale jak by se o nás dozvěděli?“

Hnusák pokrčil rameny a cinkl púllitrem o můj. Oba jsme ťukli do Elviřiny bonboniéry.

„Třeba nás vystopovali?“

„Jak chceš vystopovat šlupku? Navíc nepoužili násobenou pravděpodob...“

V té chvíli se vrátil santusák.

„Ach jo,“ povzdychl jsem si. Moje pětka proměněná v ostré alkoholy v něm probudila teritoriální nevráživost a silnou sebeúctu:

„Ty brejlatej... pffrrr,“ mávl široce rukou, „já nejsem ž-žádnej takovej, co ho m-můžeš jen tak vyšoupnout vod s-stolu! Já...“ Najednou seděl na zemi a lapal po dechu. Na flekaté košili, přesně na solaru, měl vytlačené malé kolečko. Elvira soustředěně oběma rukama rozbalovala další bonbón. Její kloubnaté prsty vypadaly neohrabaně. Hůlku, kterou povalila santusáka, jsem ani neslyšel. Natož abych ji zahlédl.

„Radši vypadneme,“ řekl jsem. Pivo mám sice rád, ale jakékoli komplikace ne. Než se vousáč sebral natolik, aby mohl začít mluvit, dopili jsme, zaplatili a odešli.

Podruhé už by Elvira nemusela být v tak dobrém rozmaru.

* * *

„Sakra!“ zaklel Hnusák už před hospodou. „Zapomněl jsem dát Olliemu pohlednici.“ Elvira zlobně klepla hůlkou do chodníku - ona taky.

Pohlednice nejsou pro Ollieho, ale pro jeho manželku. Má ochrnutou spodní polovinu těla, miluje cizí země, ale přestože je Ollie velmi bohatý, nemohou vzhledem k množství jeho nepřátel cestovat. Tak projíždí na vozíčku velký luxusní byt nad kanceláří a prohlíží si svou sbírku pohlednic. Kvůli utajení nesmíme pohledy posílat poštou - a dnes je to poprvé, co jsme je nepředali. Vzpomněl jsem si, jak

dopadl můj VESELÝ POZDRAV Z MOSKVY: „Já jsem žádnou ani nepřivez.“

Pées přestalo očichávat lampu, a když se rozhlédlo, mezi zuby mu prosvítaly modré hučící plamínky - reaguje na intonaci mého hlasu.

Tentokrát jsem se ale zlobil sám na sebe.

„To je dobrý, Dolfi,“ řekl Hnusák a podrbal ho na hlavě. Plamínky vyhasly.

Pomalů jsme se doloukali na tramvajovou zastávku - máme takovéhle tmavé procházky všichni rádi. Noční Praha je hezká a pro nás i bezpečná.

Každý bydlíme jinde, každý jezdíme jinou tramvají. Moje přijela první.

Elvira na pozdrav klepla hůlkou, Hnusák kývl, já jsem kývl a pées krátce štětklo.

Z okna tramvaje jsem pozoroval, jak tam stojí a točí se kolem nich mlha: vetchá stařena a nevelký plešoun s bříškem. Bůhvíproč jsem si vzpomněl, kdy jsem je viděl poprvé.

* * *

„Patejli, dostaneš posily,“ řekl velitel. Seděl jsem ve svém pokoji hluboko pod povrchem Měsíce a velitelova slova z komunikačního čipu mi brněla v hlavě. Vždycky mluví trochu hlasitěji, než je třeba.

„Mám přijít hned?“ to už jsem si ale oblékal overal.

„Do kanceláře.“

V měsíční přitažlivosti se dokážu pohybovat stejně jistě a rychle jako v každé jiné.

Už na mne čekali. Velitel a dvě postavy ze špatného vtipu.

„Veliteli, na tohle nemám moc náladu,“ řekl jsem docela mrzavě.

Mluvit s ním mrzavě jsem si mohl dovolit snad jenom já a prezident.

Nebyl to obyčejný velitel, byl to vrchní velitel Spojených vojsk Pozemské federace. Mimo prezidenta jediný ze tří lidí, který věděl, kdo (nebo spíš co) jsem zač.

„Nedělej ukvapené závěry, Patejli,“ řekl překvapivě smířlivě. Nedávno jsem přišel o manželku - jedinou bytost, která se mnou byla schopna spolupracovat. Tyhle dvě figury by ji asi měly nahradit.

„Nejdřív představím tebe, když dovolíš.“ Posadil jsem se do křesla - tady na Měsíci mohu používat normální lidská křesla, bez obav, že je rozsednu. Brýlatá stařenka si odlomila další kousek z tatrgelového koncentrátu a opatrně si ho vsunula do úst. Skrz černé brýle obtloustlého plešouna nebylo vidět - jeho larvovitě bílá pokožka mi připadala hnusná.

Velitel vystrčil bradu:

„Patejl. Nedávno přijal nové klanové jméno Krvavý Patejl. Bývalý prominentní člen klanu Pilotů. Kdysi zajat komandem Policie a *upraven*.

Tím mimo jiné získal schopnost ovládat pravděpodobnostní šlupku po celém Vesmíru. Je nasazován na vyhlazovací operace - spolu se svou manželkou ničili invazní stroje Protivníků, osvobozovali naše těžební stanice, bránili výzkumné mise a podobně.“ Velitel se odmlčel a ukázal na plešouna:

„Pan Hnusák zvaný Stonožka. Je ti v něčem hodně podobný, Patejli. Je produktem výzkumů Vlády (samozřejmě myslel starou Vládu, další z velkých klanů). Jejich genetické pokusy měly jediný cíl - vytvořit dokonalého vojáka,“ velitel se na mé ostentativně pozdvihnuté obočí nepatrně zamračil. Všiml jsem si, jak se fialové rty pana Hnusáka *nepatrně* zúžily.

„Experimenty se ukázaly daleko obtížnější a výsledky daleko nepředvídatelnější, než se zdálo: z mnoha set tisíc pokusů se povedl jen jediný. V krátkém čase pak laboratoře Vlády zničil útok Policie. Takže pan Hnusák je - stejně jako ty, Patejli, neopakovatelná, výjimečná bytost.“ Velitel se otočil a zvedl ze stolu jedny z několika uzamykatelných desek s nápisem PŘÍSNĚ TAJNÉ. Poklepal si jimi o dlaň a po tváři mu přeběhl takový podivný úsměv: „Patejli, vidím na tobě cosi jako despekt. Nechtěl by sis s panem Hnusákem zazápasit? Cvičně?“

Neudržel jsem se a hlasitě zafuněl. Rty pana Hnusáka se stáhly do opravdu *úzké* linky.

„Jeden nezávazný zápas. Proč ne,“ řekl jsem. Žádný člověk se mi nemůže postavit. Ze sebegenetičtějšího pokusu, sebevycvičenější, sebeozbrojenější, prostě žádný...

Najednou jsem zjistil, že obtloustlý muž zmizel.

Do prsou mi narazilo něco jako tank.

Odrazil jsem se od betonového stropu a vrhl se dolů. Plešoun vykryl(!) mou ránu levou rukou, zachytil(!) i pravou pěst a zase tank. Přepnul jsem se do bojové rychlosti.

„Stop!“ práskl velitelův rozkaz na mé výhradní frekvenci. „Jako malá demonstrace to stačilo,“ dodal nahlas. Věděl, že v bojové rychlosti bych mohl snadno zlikvidovat nejen pana Hnusáka.

„On má čtyři ruce! A je docela rychlejší - i tady v té gravitaci,“ řekl jsem a naschvál nechal svůj hlas zaznít překvapeně a zároveň uznale.

„To si piš, negře,“ řekl pan Hnusák; už zase seděl v křesle. Velitel se usmíval:

„Sice je to trochu nezdvořilé, ale dám ti představit až jako druhou - záměrně. S ní bys takovouhle demonstraci nemusel přežít. Patejli - slečna Elvira.“

Stařenka kývla hůlkou.

„Těší mě,“ přinutil jsem se říci.

„Veliteli, tenhle negr nám bude jenom na obtíž,“ řekl pan Hnusák.

„Zas bych ho tak nepodceňoval,“ usmál se velitel tentokrát na mé úžící se rty, „nepředvedl všechno, co umí, je nejlepší pilot, jakého máme a... a pracuje s ním skvělé pées.“ Možná jsem i zaskřípal zuby.

„Patejli, tady máš složky svých dvou nových přátel - oni tvou už četli. Tady máte všichni,“ vytáhl z náprsní kapsy tři paměťové karty.

„Plán vaší první operace. Start za patnáct hodin.“

* * *

Už ve svém pokoji (s hořkým pocitem ponížení v duši) jsem se dal do čtení: Pan Hnusák je takzvaně ideální voják. Sto sedmdesát centimetrů (aby nezabral moc místa), žádné vlasy a ochlupení (nepříjemní cizopasníci se s armádou dostali i do vesmíru), čtyři ruce (všechny „pravé“), zraková centra mozku upravená, aby každým okem mohl nezávisle na sobě vnímat dva různé děje (to znamená, že může střílet na čtyři cíle současně s naprosto stejnou přesností); dovyvinuté „zaměřovací centrum“ (dokáže přesně střílet z čehokoli na cokoli při jakékoli gravitaci), zesílená kostra, několikanásobná metabolická účinnost (proto je tak rychlý).

Zpráva o Elviře byla mnohem stručnější, lépe řečeno neúplnější. Elvira kdysi bývala obyčejný člověk jako kdysi i já. Ovšem někdo (snad možná i Protivníci) s ní cosi udělal. Do mě lékař Policie voperoval desítku mástrů a samoorganizující se posilovače, takže jako já mám organismus prorostlý metabolickým pseudokovem, ona má organismus prorostlý cituji: *cizími strukturami*. Tak například ve vrchní části zad a v ramenou má cosi jako *chladiče*. Odolnost jejích kostí a kloubů je *neuvěřitelná* (přesně tak to ve spisu bylo). Dále má stoprocentní čili bezodpadovou látkovou výměnu. Přesto musí téměř neustále jíst. I když vypadá velmi staře, její biologický věk nepřevyšuje třicet let.

Schoval jsem oba spisy do trezoru, přehrál si kartu a za necelých patnáct hodin s těmi dvěma nastoupil do šlupky a vyrazil na první operaci.

Následovalo mnoho a mnoho dalších.

Postupně, jak jsme se společně brodili krví nepřátel, jsme si na sebe zvykli. A zvykali jsme si na sebe celá dlouhá léta, dokud se Protivníky nepodařilo vytlačit z *Prostoru pozemských zájmů*. Šlo o suroviny.

Nebojovali jsme v té válce na pozemské straně sami, samozřejmě ne, ale když jakžtakž skončila, napadlo někoho z Vrchní rady (zřejmě, jen si to domýšlíme), co by se asi tak stalo, kdybychom se zrovna my tři rozhodli založit si vlastní Vrchní radu. Byli jsme tedy vysláni na poslední úkol - nějaký dobrák nám ale upravil šlupku (opět domněnka) a milá šlupka místo prostorem skočila časem. Teoreticky to nikdo z nás neměl přežít.

Ale já jsem - ve vši skromnosti - nejlepší pravděpodobnostní pilot, jaký kdy žil.

Na to, abychom se mohli vrátit do našeho Času, potřebujeme opravit šlupku. Na to potřebujeme velké množství peněz, protože v roce 2024 neexistují potřebná průmyslová odvětví v dostatečné kvalitě. Proto pracujeme pro Ollieho a hájíme národní zájmy jedné nejmenované velmoci.

* * *

S trhnutím jsem se probral. Tramvaj zarumplovala na výhybce, pées si protahovalo hřbet, zívalo a napnutý růžový jazyk mělo stočený nahoru.

Tohle pées - na rozdíl od předchozích modelů - vypadá opravdu jako pes.

Dokud někomu nešlápne na nohu.

Příští zastávka je naše. Jak jsem se probral, dala se do mě zima, a do promáčené noci se mi vůbec nechtělo.

Když jsem vystupoval, slyšel jsem vrzání vlastních kloubů. Tramvaj zazvonila a odjela. Od trolejí padaly žluté a červené jiskry.

Bydlím v bytě pronajatém ve staré rozpadající se vile. Kolem zahrada, stoleté ořešáky, nikde nikdo... Tenhle Čas má i své klady.

Loudal jsem se sotva znatelnou pěšinou zapadanou vrstvou mazlavého, pronikavě vonícího listí a pées se mi při každém kroku otíralo o lýtko.

Nespál jsem poslední tři dny a byl jsem po cestě z Ruska a po pivu trochu unavený. Těšil jsem se do postele jako už dlouho ne. Možná proto jsem ztratil obvyklou ostražitost. Odemkl jsem vchod a v sychravém, plísňí a zatuchlinou vonícím vzduchu vystoupal po bytelném schodišti ke dveřím svých pokojů, ze zvyku rozsvítil a...

* * *

„Zdravím vás, příteli,“ řekl člověk sedící na mé posteli. Mluvil anglicky s nepřeslechnutelným ruským přízvukem a měl modré, brutální oči. Zezadu mne sevřely dva páry silných rukou.

Povzdechl jsem si.

„Přišli jsme vám vyřídit pozdravy od známých pana Stanislawského,“ šel rovnou k věci. Jeho hranatý obličej nevypadal na doručovatele *přátelských* pozdravů.

„To jste museli letět letadlem, že jste tu tak brzo,“ usmál jsem se.

„Co můžete udělat dnes...,“ vstal z postele a sundal si kabát - než ho položil na stůl, vytáhl něco z kapsy. „Nemyslíš si doufám, že někdo může udělat, co jsi udělal panu Stanislawskému, a že mu to prodáš?“ přešel na tykání. To něco z kapsy byl takzvaný zabiják - teleskopická věčička s držadlem a ocelovou koulí na konci. Vynikající na roztloukání kloubů.

Stisk dlaní na mých pažích zesílil.

„Když mi řekneš, kde je prášek a kde jsou peníze, budeš to mít lehčí. Neříkám lehké, ale lehčí,“ usmál se a popleskal si zabijákem o dlaň levé ruky. Tohle gesto si podobní troublemakingové nikdy neodpustí. „Taky by mě zajímalo, pro koho pracuješ,“ klepl mne zabijákem zespoda do brady přiznám se, přesně o tom samém jsem uvažoval já v souvislosti s nimi - ne že bych je chtěl klepat zespodu do brady, ale pro koho pracují. To, jak rychle mne vypátrali, nevypadalo na obyčejnou mafii. A to nebylo dobré.

„Víte, co je na zabíjení nejhorší?“ zeptal jsem se.

„Odklizení mrtvol,“ odpověděl Zabiják s úsměvem. Zcela bez varování se rozmáchl a vši silou mne bátil do pravého kolena. Jeden z těch vzadu mi zakryl ústa.

Takže jsem nemusel křičet, ale zbytek „příšerné bolesti“ jsem sehrál co možná přesvědčivě.

„Bude to horší, mnohem horší,“ naklonil se ke mně Zabiják a znovu udeřil.

„Asi ano,“ řekl jsem.

V duchu jsem všechny tři proklel.

* * *

Později, když jsem je ve sklepě pohřbíval, jsem je proklínat nepřestával. Je to dřina, vyhloubit pořádný hrob.

Ten se zabijákem byl opravdu drsnák. Měl v zubu ampuli s jedem, a když jsem se začal vyptávat já, rozkousl ji. Ti druhí dva nevěděli nic. Navíc nikdo z nich neměl nic, podle čeho by se dali identifikovat. Žádné doklady, nášivky z prádelny, útržky letenek, nic.

Když jsem skončil s hrobničením, vykoupal jsem se, převlékl do pyžama, v Rusku rozstřílené oblečení nacípal do koše a konečně mohl zalehnout.

Jednu výhodu návštěva Rusů měla. Jak na mne čekali, zapnuli přímotopy.

* * *

„Patejli! Rychle k Olliemu!“ vytrhl mne ze snů Hnusákův hlas - ječel, div mi čip nevyskočil z lebky. „A vem si kombinézu!“ Hnusák se odpojil.

Bylo osm čtyřicet tři a zataženými závěsy pronikalo kalné podzimní ráno. Z děravého okapu hlasitě kapalo na římsu.

„Co se dě...!“ V té chvíli se Hnusák znovu připojil: „Pusť si k oblíkání televizi!“ Znovu se odpojil.

Zabodl jsem do infračidla paprsek z čipu.

Na všech programech dávali totéž: Kyberkentaur jel po chodníku a občas obrovskou pěstí rozbil nějakou výlohu. Ten klínovitý vůz s radlicí jel prostředkem ulice kousek za ním a rozhrnoval opuštěné automobily do stran. Stroj i bytost se pohybovaly velmi pomalu.

Všechny kanály přebíraly obraz od ACTION TEAMU: Kamera-man seděl na motocyklu a do obrazu mu občas vklouzla záda nebo přilba řidiče. ACTION TEAM jsou normální sebevrazi, ale tentokrát se zdálo, že jim nic nehrozí. A já jsem věděl proč. Bytosti televizi potřebovaly. Potřebovaly jejím prostřednictvím předat zprávu. Komu, bylo také jasné - ulice, kterou demolovali, mi byla zatraceně povědomá. Právě míjeli vchod hospody U Křena. Od Křena je to k Olliemu necelých deset minut pěšky.

„Kurva!“ řekl jsem a na dálku otevřel trezor. Pées se přisálo k malému nerezovému soudku a pokojem se rozlehly savé zvuky a zavoněl... je to mnohem dokonalejší než napalm, ale jméno zůstalo. Já jsem se přes pées natáhl do horní přihrádky a vyndal kufr s bitevní kombinézou. Přitom jsem stále jedním okem sledoval obrazovku.

Kyberkentaur právě zdvihl malý, na chodníku zaparkovaný renault a hodil ho za sebe. Dláždění se rozstříklo do stran a zabubnovalo po zatažených roletách. ACTION TEAM zpomalil.

Rval jsem ze sebe pyžamo a zároveň si oblékal kombinézu. Jak jsem se zmínil, býval jsem kdysi obyčejný člověk, a přestože mám organismus prorostlý pseudokovovými posilovači, na opravdu ostré boje jsem poněkud měkký. V kombinéze se v tomhle Čase mohu s klidem postavit tankové brigádě.

Na obrazovce se v mlžném oparu objevil známý roh a za ním ještě známější průchod; mezi šedými oprýskanými baráky ze začátku minulého století to vypadalo jako v ponurém kaňonu. ACTION TEAM zase zrychlil, a vzápětí rychle zabrzdil: Kyberkentaur i stroj s radlicí totiž zastavili.

Kameraman sklouzl z motocyklu a podél opršené omítky se - ukryt za řadou aut - doplížil na úroveň cizinců. Jak říkám, sebevrazi. Měl jsem pocit, že ve tmě průchodu vidím odrazky Hárlyho.

Křížák otevřel dveře a vystoupil. Kyberkентаur odvalil další auto. Oba se rozhlíželi a zdálo se, že na někoho čekají. Kyberkentaurovo pancéřování se lesklo vodou.

Já jsem stále nebyl hotov. Bojová kombinéza se neobléká zrovna snadno, a navíc v ní nejde běhat po Praze jen tak - vypadá trochu výstředně.

Volnou koženou bundu, kalhoty... a mé vysoké boty mají zatraceně mnoho přezek.

Pées už stálo u dveří a žhavilo plamenomet.

„Vem si speciál!“ vyvřískl čip Hnusákovým hlasem.

„Hnusáku!“ Lekl jsem se, div jsem při zapínání bot neupadl.

Normálně používáme normální zbraně, protože jen do máločeho bylo vloženo tolik invence jako do nich. A proto jen máloco nelze vyřešit obyčejnou pistolí ráže devět - to v mém případě. Hnusák používá jednu pistolí a tři samopaly - když je třeba palbu udržovat déle, schová pistolí a volnou rukou mění zásobníky - dokáže tak vždy střílet alespoň ze dvou zbraní naráz - nepřetržitě a neuvěřitelně přesně.

Elvira používá jenom ten krátký japonský meč.

Ale jsou situace...

Obě bytosti na obrazovce se daly do pohybu.

V té chvíli se ale dali do pohybu i Ollieho osobní strážci - než „osobní strážci“ je to spíš osobní armáda. Mimo posledních dvou pater obývají celý Ollieho dům.

Mimo jiné.

* * *

Z několika vikýřů a oken vyjely hlavně kulometů.

Okrasná věžička na střeše proti Ollieho domu se otevřela a protiletadlové dvojče se sklonilo.

Pak asi někdo řekl: „Pal!“

Pojektily zaplavily poklidnou pražskou ulici jako uragán.

To už jsem byl zcela oblečený, ale nešlo se nedívat: Dlažební kostky trhané v dlouhých pásech létaly na všechny strany, auta rozeřvaná odraženými kulkami vybuchovala, burácení drásalo mikrofon kamery... Ale co hlavní - obě bytosti kolísaly.

Křížákovi po pancéřované hrudi sršely desítky zásahů pod jejich soustředěným tlakem dokonce ustupoval a palba ho zatlačila do míst,

kteřá mohlo postřelovat protiletadlové dvojče ze střechy - dunivý rachot přehlušil vše ostatní a průbojné dvacetimilimetrové projektily obra srazily na kolena.

Tehdy se ale vzpamatoval Kyberkentaure (já bych byl asi také trochu překvapen *takovým* arzenálem na *takovém* místě). Od zadního kola bytosti se zakouřilo, hmátla levou rukou a odněkud z míst, kde obyčejný motocykl mívá zadní sedlo, vytrhla cosi jako houfnici. Přes křížovou palbu kulometů, která ho vzápětí sevřela, Kyberkentaure vystřelil.

A dost přesně.

Střecha vybuchla a na ulici se zřítla záplava rozmlácených tašek a cihel. Kameraman ACTION TEAMU poprvé přestal točit a kryl se. Ale jen asi tak vteřinu.

Mezitím Křížák zmizel v klínovitém stroji.

Kanón ze střechy střílel už jen jednou hlavní a Kyberkentaurovi jeho zásahy očividně neškodily jinak, než že mu znesnadňovaly míření.

Řada spodních oken na Ollieho domu se rozevřela v jednom jediném okamžiku. Za okny byly lidské siluety, z nichž každá měla něco na rameni.

„Pancéřovky!“ zašeptal nějaký hlas. Zněl trochu vyděšeně. To si kameraman ACTION TEAMU uvědomil, že je až nebezpečně blízko možným drahám možných neřízených raket. Kupodivu, ten hlas byl nepřeslechnutelně ženský.

Z pancéřoborců stihl vystřelit (bohužel) jen jeden.

Snad ještě než se okna úplně otevřela, nad střechu vozidla s radlicí vyskočilo něco velmi podobného kulometu. Velmi hbitému a velmi rychlopalnému.

Sklo i omítka mezi okny explodovaly v jedné dlouhé čáře - lidské siluety do jedné zmizely. Bylo to opravdu *velmi* rychlé.

Raketa z pancéřovky minula Kyberkentaure, sklouzla po střeše hořícího vraku staré škodovky a jakousi neuvěřitelně spravedlivou náhodou zasáhla klínovitý stroj, který se zároveň se střelbou pokoušel vymanévrovat ze střeleckého úhlu poškozeného dvojčete na střeše. A zasáhla ho přesně do toho kulometu.

Zablesklo se, vozidlo zmizelo v mraku černého dýmu, obraz se otrásl a chvíli byly vidět jen čtyři mokré kočičí hlavy.

Ale kameramanka ACTION TEAMU byla drsná.

* * *

Úchyt zbraně na klínovitém stroji byl sice ohnutý do silně nepravděpodobného úhlu a zbraň sama zmizela, ale stroj jinak nevypadal nějak poškozeně.

Kanón zhora přestal střílet - asi měnili zásobník. To Kyberkentaurovi konečně umožnilo pořádně zamířit.

Vystřelil z té houfnice třikrát.

Na ulici spadl chuchvalec kouřícího kovu, z kterého trčely dvě zohýbané, do ruda rozžhavené hlavně. Kameramanka ACTION TEAMU se neudržela a začala neprofesionálně zvracet. V tom kovovém chuchvalci byly vpleteny i značně smažené zbytky obsluhy. Zvracela, ale točila dál.

* * *

Kyberkentaur několika ranami zneškodnil většinu kulometů na obou stranách ulice. Když ustaly vodopády cihel, nábytku a hořících koberců, Křížák znovu vystoupil. Pancíř měl očazený, a tam, kde ho zasáhly dvacetimilimetrové projektily, i lehce d'ubkovaný.

Ollieho lidé zřetelně nevyhrávali.

Stále drobně mžilo, tak se prach rychle usazoval a požáry byly jen takové komorní; i mraky černého kouře stoupaly, sice neochotně, ale stoupaly. Obě bytosti se otočily k průchodu do Ollieho domu.

V té chvíli se z budovy ozval jasně slyšitelný povel:

„Vpřed!“

Mezi rozdrcenými okenními rámy vylétlo množství malých tmavých předmětů. Z otvorů vykousaných Kyberkentaurovou střelbou se vyklonily pušky s granátomety pod hlavněmi.

Ulice zmizela v nepřetržitě sérii výbuchů.

Ještě ani nedozněl poslední, když se z průchodů a oken v přízemí vyvalilo několik hadů lidských těl navlečených v prapraprababičkách mé bitevní kombinézy.

Nechápu, proč to udělali. Museli vědět, že nemají šanci.

* * *

Asi za dvě vteřiny byla rozrytá dýmající ulice pokryta neforemnými kusy lidských těl v prapraprababičkách mé bitevní kombinézy. V chladném vzduchu z nich stoupala pára. Kameramanka (divné slovo) znovu zvracela, ale stále statečně točila. Bok auta, který se mihl v obrazu, byl po posledním útoku proděravělý snad tisícem malých dírek a doslova přelakovaný krví.

Na ulici se po předchozím uširvoucím rachotu sneslo až přízračné ticho. Vzdálené houkání policejních sirén znělo jako z jiného světa a na hodinách běžících ve spodním rohu obrazovky jsem zjistil, že od prvního výstřelu neuběhly ani dvě minuty.

Křížák otočil kovový obličej ke kameře:

„To bylo všechno?“ zarachotila jeho angličtina. Mrhlení mu rozmočilo prach na tvářích a ramenou do šedé kaše; stékala mu po rukou, po hrudi i bradě a odkapávala na zem. Ostnatý obojek se leskl.

Do ticha za Křížákem se ozvalo takové nepatřičné, jakoby netrpělivé zaťukání. Znělo to, jako by někdo do zbytků dlažby klepal dřevěnou hůlkou.

* * *

Křížák se otočil.

Kameramanka ACTION TEAMU pomalu a nevěřičně vstala.

Před průchodem do Ollieho domu stála droboučká brýlatá stařenka a tvářila se nasupeně.

* * *

Řítil jsem se na speciálně vyztuženém terénním motocyklu, který používám pro rychlý pohyb po Praze. Na to, jak byly ulice mokré, jsem jel opravdu rychle. Pées se mi zezadu zakouslo do opasku a v obzvlášť vypjatých zatáčkách vládo do stran.

Asi po pěti minutách jízdy jsem způsobil tři dopravní nehody a právě tolik se na mě navěsilo policejních aut. Protože jsem chvílemi musel přecházet do bojové rychlosti, měl jsem čas i na přemýšlení:

Kdybych měl oblečenou bitevní kombinézu a přepnul se do bojové rychlosti, na osmadvadesát procent bych přemohl Hnusáka - pokud by neměl nějakou kosmickou zbraň a *velké* štěstí.

Kdybych měl bitevní kombinézu, byl přepnutý do bojové rychlosti a měl po boku Hnusáka i s kosmickou zbraní a štěstím, Elviru bychom asi nepřemohli. Elvira je nejnebezpečnější bytost, jakou znám.

Ale Kyberkentaury s Křižákem neznám.

Přeskočil jsem kapotu nízkého citroenu, řidič si zakryl oči, a zvuky havárie zanikly ve zvucích mého dopadu - po snad dvacetimetrovém letu jsem přistál těsně před baterií popelnic. Ani jsem neubral a ulice se během okamžiku změnila ve skládku.

Přes mnoho podobných kousků jsem na místo boje dorazil pozdě. Přesto o něco dřív, než první policejní auta - místní policisté mají obdivuhodný talent dorážet na místa, kde hrozí nebezpečí, až když už nehrozí.

* * *

Nad ulicí se válela mračna dýmu. Prosmekl jsem se mezi rozžhaveným vrakem auta a zdí, kola zabubnovala po vytrhaných dlažebních kostkách, motocykl se zhoupl v kráteru, podklouzl na zakrváceném bezhlavém trupu v neprůstřelné vestě, gejzír z prasklého potrubí a byl jsem u našeho průchodu. Pées běželo podél motorky a krylo mi bok.

„Kde seš, sakra, negře!“ ozval se z průchodu Hnusákův chraptivý hlas.

Nechal jsem motorku padnout a rovnou z jízdy vběhl za ním.

Hnusák držel Elviřinu hlavu na klíně a sypal jí mezi rty hroznový cukr. Všiml jsem si, že se Elviře pohybuje ohryzek - jediný příznak, že je živá. Vypadala jako koncentráčník, nebo lépe, jako velmi stará mumie koncentráčníka.

Navíc byla ohořelá až na kůži (přesněji na její superelastickou variantu bitevní kombinézy). Zuhelnatělé a stále doutnající cáry šatů Hnusák shrnul na bok. Shořely, přestože byly z nehořlavé látky.

Hnusák vypadal nepoškozeně.

„Tys asi taky nepřišel zrovna včas!“ zasyčel jsem na něj - to už jsme Elviru zvedli a rozběhli se průchodem dozadu. Do ulice právě dorazil první policejní obrněný transportér.

Když jsme probíhali kolem trosek Hárlyho, musel jsem vypnout oči.

* * *

Dům byl v místech, kudy jsme běželi, relativně nepoškozený - opadaná omítka, sem tam vyvalené dveře výtah ale nejel. V druhém patře se nám Elvira vysmekla a postavila se. Už nebyla tak strašně hubená, protáhla se a jednomu po druhém nám poklepala na rameno.

„Na to bude čas pozdějc, musíme se schovat!“ řekl Hnusák, ale bylo na něm vidět, že je rád, že Elvira stojí.

Já ostatně taky.

* * *

Prošli jsme přes místnost s identifikačním automatem, pancéřové dveře se otevřely a zavřely.

Ollieho kancelář vypadala úplně stejně jako včera večer.

Až na jednu drobnost.

Zapolykal jsem. Viděl jsem už mnoho lidských těl po mnoha různých stupních výslechu, ale Ollie byl náš známý - skoro přítel.

„Do hajzlu! Kdo mu to udělal?!“ Hnusák práskl pěstmi horních rukou do dlaní spodních. Pées zakňučelo.

Ollieho si někdo podal opravdu ošklivě. Kolem křesla, v kterém bylo jeho tučné mrtvé tělo stále připoutané, to vypadalo jako na jatkách.

Oči, nos a několik dalších orgánů bylo vyrovnaných na stolní desce.

Odřezané rty vypadaly jako krvaví slimáci. Hlava chyběla.

„Ti dva plechoví parchanti to být nemohli, to by to tady vypadalo jinak,“ řekl jsem.

„Tohle Janice nesmí nikdy vidět!“ řekl Hnusák.

„Sakra, Janice!“ zaklel jsem.

To už byla Elvira pryč. Spolu s ní zmizel sáček hroznového cukru, který jsem měl v opasku. Vzápětí se Elvira znovu objevila, udělala na nás prsty jako že OK a zase zmizela. Takže Janice je naživu. Někde nahoře klaply dveře.

„Jak to tady probíhalo, než jsem se sem dostal?“ Olliemu už jsme pomoci nemohli, a zatímco jsme prohledávali místnost, Hnusák mohl vyprávět.

Vypadlo z něj jen to, že se přihnul sotva pět minut přede mnou - když bylo po všem. Zřetelné bylo, že cizinci Elviru neporazili. Podle toho, že zmizeli, porazila ona je, ale stálo ji to tolik energie, že se dokázala sotva odplazit do průchodu.

„Našel jsem ji, jak okusuje nějakou nohu,“ Hnusák se trochu otrásl. I mně trvalo docela dlouho, než jsem si zvykl na Elviřino nouzové doplňování energie. Ale přiznám se, úplně jsem si nezvykl nikdy. Dřív, když nebylo zbytí, jedla ještě teplé mozky Protivníků - bylo v nich spousta tuku, čili spousta energie.

Ollieho vnitřnosti páchly - podle teploty těla byl mrtvý tak tři čtyři hodiny. Nenašli jsme nic - žádnou stopu po tom, kdo pronikl jeho ochrankou i hlídacím automatem. Žádnou stopu až na kousky tmavé hlíny, která byla ještě vlhká.

Z našich bot to nebylo.

„Mít tak Sherlocka Holmesa,“ povzdychl jsem si. Hnusák na mne nechápavě kouknul. Ollieho počítač někdo rozmlátil na kousky, všechny disky byly pryč, i ty z falešného trezoru i ty z tajného trezoru.

Samozřejmě zmizel i kufr s penězi.

„Špatný na tom je, že teď o nás někdo ví všechno, co jsme kdy Olliemu řekli,“ přivřel jsem dveře falešného sejfu, „a má i veškerou dokumentaci o naší práci, čísla účtů...“

„A kurva!“ zakleli jsme jednohlasně. Kde je schovaná šlupka, Ollie naštěstí nevěděl, ale bohužel nám zprostředkovával veškeré nákupy a investice a vůbec všechno. Sice bude chvíli trvat, než zloději informace rozkódují, ale že jim to zabere příliš času, na to se spolehat nedá.

„Jak jsi na tom s hotovostí?“ nevesele jsem se zašklebil.

„Skoč pro Elviru a Janici, musíme okamžitě pryč,“ řekl Hnusák a mlaskl na pées: „Ty zůstaň: Trochu tady uklidíme.“

* * *

Když jsem snášel plačící Janici po schodišti, slyšel jsem, jak z Ollieho kanceláře hučí plameny. Hnusák s pées na nás čekali v mezaninu.

Hnusák vzal od Elviry invalidní vozík a krabici se sbírkou pohlednic (Elvira se oblékla - v Janiciných šatech a bez hůlky vypadala nezvykle).

Nesl jsem Janici tak, aby toho viděla co nejméně. Řekl jsem jí, že Ollieho přepadla konkurence a že bohužel jeho kancelář zasáhl zápalný granát.

„Taková smrt je nejrychlejší, jakou si dovedeš představit. A ačkoliv se to nezdá, vůbec nebolí,“ utřel jsem Janici slzy. Je strašně důvěřivá - když ochrnula, trochu jí z toho přeskočilo a maličko zdětinštěla.

Vyběhli jsme zadním východem, protáhli se několika dvory a prolukami a bez jakéhokoli domlouvání zamířili tam, kde bydlí Elvira.

* * *

Naše dáma si zvolila opravdu dokonalé krytí - dostala byt pro uklízečku v dětském domově - domov je pro děti do šesti let. Sice musí uklízet, ale řekl bych, že jí to nevadí. Naši zaměstnavatelé z vlády jedné nejmenované velmoci by nad takovým krytím jistě spojoženě pokyvovali hlavami - kdyby jim to Ollie řekl.

Jedna nejmenovaná velmoc - další okruh potenciálních nepřátel.

U Elviry jsme nejdřív nadopovali Janici prášky na spaní, a když zvadla, ještě jsme museli počkat, dokud se naše hostitelka nepřevlékne a nenají. Najíst se do bojové podoby jí trvalo asi deset minut - na ni neuvěřitelně dlouho - v kuchyni se prudce ochladilo. Potom místo jako vychrtlá vrásčitá stařenka vypadala jako velmi obézní stařenka, které vrásky vyhladil tuk.

„Takže co budeme dělat?“ Seděli jsme kolem kuchyňského stolu (mám tu svoji židli) a na okno klepala větrem rozhoupaná větev. Před chvílí se znovu dalo do deště.

„Musíme zjistit, co jsou zač Kyberkentaur a Křížák. To za prvé. Za druhé, kdo zabil Ollieho. Za třetí musíme doopravit šlupku,“ řekl jsem.

Elvira přikývla.

„Ale jak?“ řekl Hnusák.

Podíval jsem se na Elviru: „Někdo by mohl zaletět do jednoho nejmenovaného státu a trochu se tam poptat.“

„Nezapomeň, že skoro nemáme prachy, a k našim kontům nemůžeme - pokud se teda nechceš postavit doprostřed a rvát ‚Tady jsem!‘,“ řekl Hnusák.

„No právě, v nejmenovaném státě by někdo mohl znát přístupové kódy k databankám, kde měl Ollie záložní informace, a mohlo by tam být i něco o jeho rezervních účtech.“

„Jo, to jo,“ našpulil rty Hnusák a Elvira už vstávala.

„Máš na letenku?“

Kývla a zmizela.

„A co já?“ Hnusák si začal točit pistolí na jednom z ukazováčků.

„Dojdi si k sobě pro věci, sejdem se tady - ale moc se tam neosírej a moc si toho neber. Trochu si zapátráme a musíme být připraveni rychle vypadnout. Já si dojdu k sobě,“ řekl jsem na jeho tázavý pohled.

„A bacha, už by o nás mohli vědět,“ varoval jsem ho, když jsme se na ulici rozcházel. Jen se zašklebil, zvedl límec bundy a natáhl si na holou lebku černou pletenou čepici.

* * *

U mě doma to vypadalo jako před hodinou a půl, když jsem sprintoval pryč.

Vypnul jsem přímotopy, položil na stůl peníze pro majitelku vily, zamkl trezor a zlomil klíč. Palivo pro pées zrovna nemusí nikomu padnout do rukou. Mé věci se vešly do kapes a brašniček na opasku.

„Jdeme?“ kývl jsem na pées. „Co se děje, Dolfi? Vypadáš nervózně, nebo se mi to zdá?“ Ačkoli je pées stroj, zbylo mu po psovi, kterým bývalo, i cosi jako instinkty.

* * *

Vyšli jsme na temnou chodbu a pées zavrčelo. Ve vzduchu byla cítit obvyklá syrová vlhkost a plíseň. Pées začalo žhavit plamenomet. Rozhlédl jsem se, ale na žádné z vlnových délek nebylo vidět nic podezřelého.

Schody pod mou vahou ponuře vrzaly.

Když jsem zamykal hlavní vchod, přesto jsem měl takový divný pocit - jako by se na mne někdo díval.

Za těch pár minut, co jsem byl uvnitř, padla na Prahu mlha přímo londýnská. Když jsem šel mezi ořešáky podél rýhy, kterou v podmnoženém trávníku vyrvalo prokluzující kolo mého motocyklu, neudržel jsem se a několikrát se ohlédl. I pées zezadu něco vnímalo - klusalo za mnou, hlavu k vile. Něco takového žádný pes nedovede.

* * *

Na zastávce tramvaje se před lezavým vlhkem choulilo do límců a šál několik lidí. Rozzářená trafika vypadala v šedých převalujících se chuchvalcích tak trochu vánočně.

Koupil jsem si patero největších deníků - všechny už stačily ve zvláštních vydáních zmapovat sotva dvě hodiny staré události:

MIMOZEMŠŤANÉ ZNOVU VRAŽDÍ!!! stálo na titulních stranách bulvárních listů.

HAVÁRIE PLYNOVÉHO POTRUBÍ stálo na titulních stranách seriózních novin. Začal jsem těmi seriózními. V prvních větách bylo příkré odsouzení *nechutných praktik* členů ACTION TEAMU, kteří využili katastrofy a lidského neštěstí pro *nechutné* reklamní triky. ACTION TEAM měl smůlu, že už jednou něco podobného udělal - lépe, zinscenoval.

Bulvár popisoval přibližně to, co dávali v televizi. Ale z místy špatně skrývané ironie a nadsázky bylo i méně vnímavému čtenáři jasné, že redaktoři popisovanému nevěří. Na titulní straně všech novin byla zveřejněna pohledná tvář mladé ženy se zarputilou bradou, tmavými zvlněnými vlasy, kamerou na rameni a popiskou na téma: *Veronika Braunerová - statečná dáma zvrací a točí*. Už v tramvaji jsem na druhé straně Kurýra našel hlubokomyslný článek o vlivu agresivní reklamy na společnost. Jako příklad byla uváděna poslední tzv. MIMOZEMSKÁ KAMPAŇ. Za minulé dva dny prý opravdu poklesl zájem o vozy AUDI, obzvlášť o typ, který předním kolem rozdrtil Kyberkentaur, a vzrostl počet prodaných automobilů všech typů, které „uchránily“ posádky při střetech s Křížákovou radlicí.

Kolik muselo stát zinscenování takové podívané? byla jedna z posledních vět článku. Zajímavé je, že ten amatérský záznam prvního objevení Bytostí (profesionálně sestříhaný) byl prý včera večer opravdu vysílán jako reklama. Ani jsem se nedivil, že kamufláž a dezorientační akce jsou takového rozměru - kdyby si lidstvo myslelo,

že se z čista jasna mohou kdekoli objevit dvě nezničitelné nestvůry a likvidovat, co se jim zachce, panika by byla nemalá.

„Nechcete mě pustit sednout, mladej?! Hergot?!“ Tramvaj se zatím slušně zaplnila a brunátnou tlustou babici cenící zubní protézu bych nezvládl ani s nukleárními pomůckami.

„Promiňte, madam, přehlédl jsem vás,“ složil jsem noviny, vstal a lehce se uklonil.

„No proto!“ poděkovala.

* * *

Přejet Prahu v mlze trvá tramvaji opravdu dlouho. Ale pořád je to rychlejší než taxíkem. Cestou jsme ke všemu stáli kvůli třem bouráčkám: dlouho, dlouho a dlouho, a tak jsem na Elviřině zastávce vystupoval asi o tři hodiny později, než jsem měl naplánované. Celou dobu mi ta babizna vyprávěla, že psi v tramvaji musí mít *bezpodmínečně* košík. Pées se snažilo být nejroztomilejším a nejmírumilovnějším psem bez košíku na světě.

Nebýt tam tolik lidí, po dvou minutách řečnění bych ji nemilosrdně zabil.

* * *

„Hnusáku?“ zavolal jsem, než jsem odemkl dveře. „To jsem já!“ Plešoun občas bývá trochu nervózní. A impulzivní.

Mimo spící Janici byl byt prázdný.

Uvařil jsem čaj, dočetl noviny a snažil si namluvit, že mne Hnusákova nepřítomnost nezervózuje. Pées nervózní bylo a hlídalo dveře.

Když se asi za hodinu ozval zvonek, docela jsem se lekl. Pokoušel jsem se zrovna asi postopadesátěšesté navázat s Hnusákem nebo Elvirou spojením. Na pražskou smogovou mlhu je ale i můj komunikační čip krátký.

Pées mezi zuby vyrazily modré plamínky.

S pistolí v ruce jsem pootevřel dveře.

„Byt Elviry A.“ zabodlo se mi do očí prudké světlo a do uší agresivní, ale známý hlas. Objektiv se duhově leskl a odrážely se v něm mé brýle.

Krátkým paprskovým úderem jsem v kameře zničil elektroniku; reflektor zvolna vyhasl. Nemůžu si dovolit, aby mě někdo filmoval.

„Sakra! Ten krám je v háji!“ zaklela Veronika Braunerová a zatřásla kamerou. Kolem jejích nohou se do předsíně valila mlha.

„Patejl,“ řekl jsem a usmál se. Za Veronikou se v mlze tyčil stín jejího řidiče. Motocykl, o který přišli před pár hodinami u Ollieho, už nahradili jiným - tentokrát to bylo těžké BMW se sajdkárou. Krásný stroj.

„Co pro vás mohu udělat?“ řekl jsem, zatímco jsem nenápadně schovával pistoli dozadu za opasek a pées s tlumeným pufnutím zhaslo.

„Jste příbuzný Elviry A.?“ přestala Veronika mačkat knoflíky na mrtvé kameře, otočila se a znechuceně ji hodila řidičovi do náruče: „Přines dvojku, Jardo.“

„Příbuzný? Ano, dá se to tak říci.“

„Co říkáte její smrti?!“ Veronika měla taktu jako padající bomba. Musím přiznat, že jsem trochu zalapal po dechu.

„Smrti?! Elvira?! To bude... To musí být omyl, slečno...“

„Braunerová. ACTION TEAM,“ skočila mi do řeči, zapumpovala rukou a zároveň mne protlačila předsíní do kuchyně. Vzápětí už jsem seděl u stolu a slečna Braunerová do mne pálila otázku za otázkou. Naštěstí jsem dosedl na svou vyztuženou židli, takže se nerozpadla - slečna Braunerová mne vyváděla z rovnováhy.

„Stop. Stop!“ konečně jsem se vzpamatoval a zarazil její slovo-pád.

Veronika mi s prvním ‚Stop!‘ vrazila pod nos malý diktafon, který tasila rychlostí ostríleného zabijáka. „Co se vlastně stalo? Proč si myslíte, že Elvira zemřela? Ještě před pfffr... pár hodinami jsem s ní mluvil a vypadala...“

„Letěla do Ameriky, ne?“

„No to ano, ale...“

„Do Washingtonu?“

„Nejspíš ano, ale...!“

„Její letadlo se zřítilo uprostřed Atlantiku před,“ podívala se na hodinky, „před tříadvaceti minutami. Byla to jediná česká státní příslušnice na palubě, tak musíme našim divákům zprostředkovat bezprostřední reakce příbuzných. Upřímnou soustrast. Kvůli té mlze už máme ztracené zpoždění.“

Řidič Jarda vdusal dovnitř s náhradní kamerou. Veronika si ji nahodila na rameno a namířila mi ji do obličeje jako pancéřovou pěst. Než se halogenová lampy stačila rozežhnout, ozvalo se tlumené prsknutí a nadějně se zesilující bzučení z vnitřností přístroje opět ustalo.

„Do prdele,“ zaklela slečna Braunerová poněkud nežensky a práskla kamerou o stůl.

„To dělá to zasraný vlhko,“ doplnil ji řidič. Protože nezavřel dveře, mlha se valila do místnosti jako kouř z požáru.

Chytl jsem slečnu Braunerovou za předloktí: „Co přesně se stalo s tím letadlem?!“

„Pomalů, mladej, pomalů!“ naklonil se řidič nad stůl.

Pées zavrčelo. Žádný skutečný pes neumí vrčet tak vražedně.

„Snad bomba, možná raketa. Možná i energetický úder z nějaké družice. Vím jen, než že spadlo a nikdo nepřežil,“ slečna Braunerová měla nakrčené obočí a třela si ruku - určitě bude mít po mých prstech modřiny.

„Ale teď byste mohl odpovědět vy na *mé* otázky, snad aspoň tehle krám funguje,“ zatřepala diktafonem. „A pokud možno rychle, ať to stihnu dostat do zpráv...“

V mlze za řidičovými zády se ozvaly kroky.

Pées znovu zavrčelo - kupodivu to znělo vystrašeně.

„Neruším?“ řekl podivný bublavý hlas.

Angličtinou se zřetelně ruským přízvukem.

Opravdu jsem nemusel přemýšlet dlouho, odkud znám ten promodralý, brutální, jakoby z kamene vytesaný obličej. Naposledy jsem ho viděl včera večer, když jsem na něj ve sklepech házel hlínu.

* * *

Dva těžké šoky během necelých dvou minut jsou i na mne docela dost.

Ten chlap nejenže včera rozkousl kapsli s jedem, ale ještě jsem mu pro jistotu rozdrtil hrtan. I s páteří. A to *důkladně*.

„Rušíte! Máme s panem Patejlem důležité jednání,“ řekla ostrým hlasem slečna Braunerová, aniž se namáhala otočit hlavu.

„My také,“ zachraplal host. V mlze se objevila další silueta. Měla stejnou teplotu jako muž s rozdrceným hrtanem - stejnou jako mlha.

Už jsem se alespoň nemusel trápit s tím, co to bylo za hlínu u Ollieho na koberci.

* * *

Řidič Jarda tak divně zakloktal - jako by se pokoušel zakokrhát - a jeho hlava s vyvalenýma očima padla na stůl mezi mě a slečnu Braunerovou.

Než začala ječet, už jsem do modrého obličejce sázel jednu devítimilimetrovou kulku za druhou. Ani jednou jsem neminul, ale až na výtrysky tkání a otřesy způsobené kinetickou energií střel to bylo naprosto bez účinku. Průstřely se okamžitě zacelovaly.

Koutkem oka jsem zahlédl další neuvěřitelnou věc. Druhý z pohřbených držel pées za ocas a točil s ním ve vzduchu. Vzápětí mi věrný stroj zasvištěl kolem hlavy a s hlasitým zařinčením prolétl oknem. Téměř v totéž okamžiku stejným oknem proskočil třetí pohřbený.

Dovnitř.

Padl rovnou na mě.

* * *

Měl zatraceně větší sílu než včera večer. A podle toho, jak ošklivě se na mne šklebil, jsem usoudil, že si pamatuje, jak nehezky jsem se k němu choval. Než jsem ho zabil.

Veronika ječela jako siréna.

Ten s promodralým obličejem mi vykopl pistoli a ten, co vyhodil pées, mne přidupl do trosek židle a chytil za ruku. Včera jsem se jim vytrhl asi s takovou námahou, jaká je potřeba na vytažení párátko ze stojánku mezi slánkou a pepřenkou.

Dnes to nějak nešlo.

* * *

Pak se konečně ráčil dostavit Hnusák.

* * *

Veroničin jekot zanikl v řevu tří samopalů. Takovému přívalu kullek dokáže odolat jen máloco.

Ne že by střelba Pohřbené nějak poškodila, ale překvapila je a odkutálela dozadu ke zdi.

Jakmile ale získali oporu, vstali a v hlubokém předklonu vyrazili proti proudu projektilů - jako proti silnému větru.

Kuchyň se změnila v peklo hvízdající oceli, řinčících nábojnic a oblaků rozdrcené omítky. Modrý ksicht se pokusil Hnusáka kopnout do obličeje. Hnusák ránu zastavil spodní pravou rukou, ale zřetelně se zapotácel.

To už jsem se přepnul do bojové rychlosti a zasáhl Modrého pěstí do ledvin. Zlomil se jako skládací žebřík a prorazil do cihlové příčky mezi kuchyní a obývánkem nepravidelný, ale rozměrný otvor. V tom samém okamžiku místností prolétl hučící plamen a zmizel za ním.

Hnusák přestal střílet a vrhli jsme se na zbylé dva. Hnusák toho svého roztrhl vejplů, já toho druhého nadhodil pées před plamenomet. Chytil hezky.

Janice! Blesklo mi hlavou.

„Janice!“ zařval jsem do hukotu začínajícího požáru. Zatímco Hnusák mizel směr ložnice, objevil se Pohřbený z obýváku. Hořel sice jako pochodeň, ale přesto proti mně pořád něco měl. Pées se odrazilo od stolu a narazilo mu do hrudi - marný pokus.

Vzápětí se z ložnice vyřítil Hnusák a hodil mi Janici jako přihrávku v košíkové. Otočil jsem se na patě a saltem proskočil oknem.

Ten, co ho Hnusák roztrhl vejplů, už skoro srostl. Jeho ruka mne minula snad o milimetr.

* * *

Při dopadu na mokrou zem jsem se snažil chránit Janici. Než jsem se rozkoukal, roztržený mi padl na záda. Překulil jsem se a pěstí mu zarazil hlavu do hlíny.

Oknem prolétlo další tělo.

Druhý úder jsem zastavil opravdu v poslední chvíli: Slečna Braunerová na mou pěst nechápavě zašilhala.

„Zabili Jardu!“

„Motorka!“ zařval Hnusák, který právě vyběhl hlavním vchodem, hořící postavu v patách. Hnusák zakličkoval, upustil dva samopaly a

zvedl z trávníku dvě rozměrná zavazadla. Další hořící postava proskočila oknem a ten s hlavou zaraženou v trávníku už se také zdvihal. Slečna Braunerová ječela.

* * *

Nacpal jsem Janici do sajdkáry a skočil za řídítka.

Hnusák nacpal na Janici ta svá zavazadla, a v tom okamžiku do něj narazil hořící Modrý ksicht. Energie nárazu přehodila Hnusáka přes sajdku krásným plavým obloukem.

Dopadl na nohy a myslím, že střílel ještě ve vzduchu kulky ze samopalu a pistole přesně mířené proti kostem bytost porazily.

Roztržený zakopl a zmizel v hučícím plameni, takže Pohřbení hořeli už všichni tři. Pées se mihlo v mlze, přistálo na špičce sajdkáry a předními nohama se zakleslo za chromované madlo. Z mordy se mu kouřilo.

Stiskl jsem tlačítko startéru a velkoobjemový plochý dvouválec zaburácel.

V tu chvíli se mi kolem krku obtočily ruce. Veronika Braunerová podruhé během několika málo okamžiků unikla opravdu jisté smrti.

„Nenechávejte mě tadýýý!“

Krajně neprofesionální přístup.

Třetí z bytostí se o hrud' rozplácl další Dolfiho plamen, nedbala ho a z běhu skočila. Hnusák její let vychýlil dvěma ranami z pistole, přesto mne náraz hořícího těla málem sundal ze sedla a hlavou jsem urazil kus kapotáže. Veronika přestala ječet a držela se mě jako pija-vice. Zařadil jsem jedničku a dlouhým smykem stroj otočil k silnici.

Hnusák schoval zbraně a někde uprostřed smyku nasedl za slečnu Braunerovou.

Už zase ječela.

* * *

Přední kolo mířilo k nebi. Koutkem oka jsem viděl několik Hnusákových rukou, jak chytají zavazadla klouzající ze sajdkáry; několik jiných rukou se mě chytalo za bundu - málem jsme spadli všichni.

Jemnou prací s plynem jsem stroj stabilizoval. Skok přes schody, a prokluzující zadní kolo začalo kvílet po mokrému asfaltu.

„Co je to za krámy?! Zahod' to!“ zařval jsem na Hnusáka.

„Drž hubu a řid', negře!“ zařval Hnusák a obě zavazadla držel jako klíště. Janice se našťestí sesula na dno sajdky a vlivem prášků stále nerušeně spala; pées se do chromovaného madla zakouslo a měl jsem pocit, že kňučí.

„Ten chlap má čtyři rucééé!“ zaječela mi do ucha Veronika. To už jsem zrychlil na osmdesát a hučící mlha všechny další zvuky pohltila.

* * *

Chvilí jsem zběsile kličkoval ulicemi, aniž bych věděl, kam jedu, pak jsem se trochu uklidnil a napadlo mne čipem zahákovat dopravní policii.

Většina cest v Praze byla beznadějně ucpaná, a navíc bylo třeba další postup trochu promyslet. Zpomalil jsem na bezpečnou třicítku a houkl přes rameno: „Kam pojedem, Hnusáku? Co myslíš?“

„Ten chlap má čtyři rucééé!“

„Ticho!“

„Ale...!“

Pées zavrčelo.

„Nevím! Hlavně jed', negře!“

„Do redakce...!“

„Ticho!“

„Ale to je moje motorka!“

„Vrrrr!!!“

Někde v mlze za námi se ozvalo zařvání motoru těžkého nákladního vozu.

Následovalo vibrující ječení prokluzujících pneumatik. Nebylo třeba dlouho přemýšlet, kdo mimo nás může mít v té hrachové kaši tak naspěch.

„Jed'!“ zařvali Hnusák s Veronikou, právě když jsem otáčel plynem.

Zadní kolo BMW ječí mnohem vyšším hlasem než kola nákladáku.

* * *

Řítili jsme se mlhou a jediné, co bylo v dunění vzduchu slyšet opravdu zřetelně, bylo ječení slečny Braunerové. Přetížené BMW se smýkalo ze strany na stranu, předjížděné automobily jsem míjel o milimetry, lidé se z chodníků vrhali do výkladů a na zaparkovaná auta, ale to, co jsem viděl v zrcátku, mne nutilo neubírat.

Z mlhy za námi občas vykoukl orvaný nárazník obrovského tahače, a trosky aut, která rozrážel jako sněhový pluh, létaly jako meteor.

„Jak to jedeš, negře!“ zaječel jednou i Hnusák - to když jsem v takové myšší díře zdvihl sajdku do vzduchu a prohučel po dvou.

* * *

Když jsme se vymotali z Prahy, bylo to kupodivu ještě horší. Silnice byly volnější a nákladák zrychlil. My jsme museli také. Jediné štěstí bylo, že policie se v mlze neorientovala, takže zatím neobtěžovala.

Kupodivu ani Hnusák neměl volnou ruku, a tak neměl kdo střílet. Pées nemohlo použít plamenomet, protože mezi ním a nákladákem byly ty Hnusákovy zatracené kufry.

Opravdu nezbyvalo než ujet.

Na trojku BMW jelo v pohodě sto třicet.

Ještě mělo čtyřku a pětku.

To už jsem chvílemi ječel i já.

* * *

Rozrážená mlha řvala, rozbitá kapotáž vibrovala, odletující kousky umělé hmoty mi bušily do obličeje, Veronika mne škrtila a uši pées divoce frčely. Stroj ani tak nejel, jako spíš plaval v permanentním smyku na všechna kola. Od boků příliš těsně míjených aut jsem se odrážel levou nohou, z druhé strany (za patřičného jiskření) sajdkárou.

Pak mlha před námi na okamžik zřídla (na ten správný okamžik) a já ve vysokém zeleném plotě podél silnice zahlédl otevřená vrata.

Brzdy má BMW také kvalitní.

* * *

Pées na mne zoufale švidralo doširoka rozevřenýma očima, Veronika lisovaná mezi mnou a Hnusákem konečně přestala ječet a stroj se potácel přes celou šíři silnice levá krajnice, auto, pravá krajnice, auto, znovu střední dělicí pruh... Hlavně aby se to neroztočilo nebo nepřevrátilo.

Kolem se převracely a létaly automobily plné ohleduplných řidičů.

* * *

Nakonec se mi to povedlo - dokázal jsem zpomalit natolik, že BMW zatáčku do vrat ustálo.

Za vrata nějací troubové instalovali závoru a strážní budku. Projel jsem budkou. Tehdy to i tak kvalitní motocykl, jako je BMW, vzdal.

Sajdkára s pées, Janicí a zavazadly zůstala v budce, na řídítkách pro změnu přibyl nějaký voják a na předním kole nepřehlédnutelné stopy dvou betonových schůdků.

Pak se všechno zastavilo.

Najednou bylo ticho. Až na prskání vody na rozžhaveném motoru a...

V mlze se nedalo přesně poznat odkud, ale odněkud se blížil ryk přetáčeného motoru velkého nákladáku.

* * *

„Kde to sakra jsme, negře?!“ Hnusák už měl ve spodních rukou ta svá zavazadla a v horních zbraně. Já měl v náručí Janici a Veronika se snažila dát první pomoc zřetelně mrtvému vojákovi na řídítkách BMW.

Nákladák začal brzdit.

„Nevím, ale utíkej!“

Hnusák vypálil dvě krátké dávky směrem odkud kvílely brzdy. Něco v té mlze určitě trefil.

To už jsme běželi.

„Kam běžíme?! A co to sakra je za zasraný negry, co nás honějí?! A...!“

Ozvala se uširvoucí rána a mlhou kolem nosu mi prolétla nádrž s nápisem BMW. Řidič nákladáku umí brzdit skoro tak dobře jako já.

Doběhli jsme k boku dlouhé nízké budovy z vlnitého plechu. Plech byl pokrytý olupujícími se skvrnami maskovacího nátěru. Aspoň jedna otázka byla zodpovězena: „Letiště!“ řekli jsme s Hnusákem jednohlasně. „A vojenský,“ dodal jsem.

Ozvalo se kolísavé vytí sirény a mlhu rozzářily paprsky světlo-metů. Ne že by bylo víc vidět - šedá kaše kolem jenom tak trochu zjasněla.

„Odhoďte zbraně a zůstaňte stát s rukama nad hlavou!“ jakoby odnikud a zároveň ze všech míst naráz zahřimal ampliony rozmnožený hlas.

„Co máš v těch kufrech?! Proboha...!“ Až teď jsem si všiml, že druhé Hnusákovo zavazadlo není kufr, ale pouzdro na hboj.

„Přišla poslední zásilka věcí do šlupky a na poště byla fronta! Proto jsem přišel tak pozdě!“

První dobrá zpráva dnešního prokletého dne.

„Že to neřekneš kurva hned! Ale na co ten hboj?!“

„Odhoďte zbraně...!“ Hnusák zvedl ruku se samopalem a nejméně jeden z amplionů zmlkl. V rámci odpovědi prošila plechovou stěnu vedle nás dávka z kulometu.

* * *

K první zbrani se rychle přidala druhá a třetí.

Drny kolem ale skákaly do výšky jen chvilku - pak se někde za námi ozvalo zahučení startéru, zakašlání výfuku a motor tahače se opět rozburácel. Kulometry rychle změnily směr palby.

* * *

„Co ta ženská?!“

„Co ten hboj?! Jaká ženská? Janice?“

„To není hboj - ne Janice, ta druhá. Viděla mě!“ Hnusák rozpažil všechny ruce.

„A jo, sakra!“

„Měli bysme ji zabít!“

„Teď ji nenajdeme a tam u brány jsou ti, ty...“

„Co to je za negry? Jak to, že jim nevadí, když do nich střílim?!“

„Potom ti to řeknu!“ O tomhle všem jsme se bavili, když jsme v hangáru za horečného spěchu čerpali kerosin do velkého prastarého šedozeleného hornoplošníku. Zatímco já jsem tankoval nádrže, Hnusák naplnil několik dvousetlitrových barelů, odnosil je do letadla a přivázal v nákladovém prostoru.

Nikdo si nás nevšímal - vojáci hlídající hangár už si těžko kdy čeho všimnou a ostatní měli dost povyražení venku.

„Umíš s tím krámem vůbec létat? A proč si nevezmeme radši támhle to?“ ukázal Hnusák na stříbrně lesklé proudové letadlo.

„Kvůli doletu,“ řekl jsem a vyhoupl se do našeho hornoplošníku. Barely s kerosinem byly přivázané dobře, Janice spala na jednom ze čtyř sedadel těsně za pilotní kabinou a šedý rozhrnovací závěs oddělující kabinu od prostoru pro cestující vlál v průvanu.

* * *

„Vrata! Roztáhni vrata!“ ukázal jsem Hnusákovi bočním okénkem, když jsem startoval motory. Levému se příliš nechtělo.

Než se Hnusákovi povedlo otevřít, zapnul jsem Janici bezpečnostní pásy a motory přestaly škytat a aspoň trochu se ohřály.

„Bude to muset stačit,“ zašeptal jsem a začal rolovat. Vraty se dovnitř valila mlha a motory v uzavřeném prostoru řvaly, až mne brněla kůže na hlavě. Bok hangáru prošla další dávka, Hnusák se chytil za vzpěru křídla, přeručkoval ke dveřím, otevřel a naskočil. To se mu to ručkuje. Vzápětí už zapadl do křesla pro druhého pilota a zapnul si pásy.

Ostruha nadskočila na prahu hangáru a byli jsme venku.

* * *

Mlha nejenže nezřídla, ale dokonce snad ještě zhoustla.

„To mi pověz, kde jsou tady rozjezdový dráhy,“ řekl jsem si pro sebe.

Hnusák mne přesto slyšel.

„No to spíš sakra pověz ty mně!“

* * *

Naštěstí jsme za chvíli najeli na betonovou cestu s velkými bílými šipkami. Naneštěstí už podle hluku motorů všichni na letišti věděli, kde jsme.

Dávka z kulometu provrtala nákladový prostor; s Hnusákem jsme se na sebe podívali, ale sudy s kerosinem měly štěstí.

„Pées! Kurva, kde je pées!“ Když už jsem si vzpomněl na intenzivní oheň, prolétla mi hlavou i tato důležitá asociace. Jako na zavolanou někde vlevo od nás šlehl mlhou dlouhý bílý plamen.

„Jdu pro něj, drž tu páku rovně!“ nedal jsem Hnusákovi čas na odpor, odpoutal se, prosmechl se dozadu a vyskočil.

* * *

Běžel jsem a myslel, že mi mokrý beton pod podrážkami nějak moc pleská. Byl to ale nějaký střelbychtivý kulometčík, který nemohl najít vhodnější cíl, tak střílel po zvuku - asi měl akustické čidlo v zaměřovači. Zakličkoval jsem, hmátl po pistoli a vzpomněl si, že mi ji Modrý ksicht u Elviry v kuchyni vykopl. Vzpomínka na Elviru mi také dvakrát neprospěla - navíc mlha zrovna byla tak hustá, že jsem i se svými očima viděl sotva na deset metrů. Podle čeho ti magoři ze strážních věží vědí, po kom střílejí...

* * *

Někde vzadu řvaly motory letadla a někde vpředu burácel diesel nákladáku, křičeli lidé a rachotily rozbíjené věci. Mlha páchla naftou a čerstvou spáleninou.

„Dolfi!“ zavolal jsem polohlasně a snad po stotísíci proklel poruchu, která vloni postihla jeho komunikační obvody - v tomhle Čase neopravitelné.

Vzduch se v odpověď rozbzučel kulkami.

Někde vlevo přede mnou byla nevelká, ale velmi nevrlá vojenská jednotka. Vzápětí jsem přeskočil dvě zuhelnatělé mrtvoly s ohořelými útočnými puškami přiškvařenými k rukám. To bych byl také nevrlý. Dolfi tudy procházel před malou chvílí.

Někde vpravo se ozvalo známé ječení. Slečna Braunerová stále naživu!

Zpomalil jsem a za zády mi zamlaskaly rychlé kroky.
Mohli to třeba být vojáci - byl to ale jeden z Pohřbených.
Zase jsem zrychlil.

* * *

Po chvíli jsem před sebou uviděl nějakou neidentifikovatelnou hromádku - uviděl jsem ji až v posledním momentě, protože jsem se předtím ohlédl, zda mne Pohřbený přece jenom nedokáže sledovat. Ani jsem onu hromádku tak neuviděl, jako jsem o ni zakopl.

* * *

Ale! Přece kousek štěstí, usmál jsem se v duchu, když po nárazu špičky mé pravé nohy následovalo známé zaječení. Veronika poulila oči do mlhy - po zakopnutí jsem ji přeskočil, tak je poulila na druhou stranu.

Rozmáchl jsem se, ale než hrana mé ruky stačila slečně Braunerové zlomit vaz, někdo mne za tu ruku chytil. Lépe řečeno *něco*.

Jak už jsem se zmínil, Pohřbení minulou noc někde nabrali stiskací schopnosti mimořádně kvalitních svěráků.

* * *

Použil jsem to sevření jako pevný bod a z otočky ho kopl do krku.

Pohřbený mne ani tak nepustil, jako se mu utrhla paže v lokti. Ta se pustila hned.

Pohřbený po ruce hmátl; co bylo dál, jsem neviděl, protože mě do břicha nabrala dávka z útočné pušky - tak nečekaně, že jsem upadl. Mokrá tráva pode mnou hlasitě mlaskla. Mlhou znovu prošlehl plamen a vzduchem začaly létat kulky z žárem vybuchujících nábojů.

„Dolfi!“ zasykl jsem a začal se zvedat.

„To jste vy!“ sáhla mi na hlavu slečna Braunerová a její hlas zněl kupodivu radostně. Chytl jsem ji za rameno a odhodil stranou. Pohřbený se na scénu vrátil nečekaně rychle.

Proč Braunerovou sakra zachraňuju, když ji chci v rámci zametání stop zabít?

Tentokrát útok Pohřbeného odrazilo pées.

Zuby.

Čili mu možná bude trvat trochu déle, než se posbírá. Pées své zuby - když není zbytí - umí použít jako vysokofrekvenční vibrační pilu.

* * *

„Ticho, sakra!“ Veronika už zas nabírala k jekotu. Motory našeho hornoplošníku se ozývaly odněkud z neodhadnutelné dálky vpravo - začínaly přehřátě cvakat.

„Směr, Dolfi! Letadlo!“ Pées vyštěklo a rozběhlo se.

„Nenechávejte mě tadýýý!“

Co jsem měl dělat. Chytl jsem Veroniku za ruku a rozběhl se za pées.

Odněkud z blízka se ozvaly dvoje lidské kroky, ale žádný člověk v infra vidět nebyl.

* * *

„Kde seš, negře - teploměry jsou v červeném a Janice se začíná probírat!“ Přes nevraživá slova se Hnusák za okénkem tvářil docela šťastně.

„Chyťte se!“ hodil jsem Veroniku do otevřených dveří, pées vyskočilo samo a mně nahoru pomohly dvě kulky do zad.

„Ty sudy!“ Několik dalších střel proděravělo trup. Ozvalo se jasné zazvonění a na jednom barelu se objevila lesklá dýmající rýha. Veronika i pées na mě nechápavě otočili hlavy.

Co jim mám vyprávět.

Prolétl jsem trupem, skočil do pilotního křesla a dorval plynové páky až k přednímu dorazu.

Veronika i s pées odlétla do ocasu.

„Zapomněl jsem zavřít dveře!“ zařval jsem.

Hnusák mi ve vibrujícím buráčení motorů odečítal ze rtů. Když se odpoutával, kola s citelným drncnutím přeskočila nějakou nerovnost a vzápětí se hladce rozběhla po betonu ranveje.

* * *

Naštěstí jsem si nejprve našel vodicí čáru, než jsem se pokusil vzlétnout. V tom relativně klidném mezidobí se do kabiny vrátil Hnusák - Veronika se natlačila hned za ním. Pées moudře zůstalo vzadu. Než si oba nasadili sluchátka, nasadil jsem na start.

Bohužel jsem pro mlhu naprosto netušil, v jaké části rozjezdové dráhy se nacházíme.

„Doufejte, že je to dost dlouhé,“ řekl jsem.

Hnusák jen zavřel oči a akcelerace nás zamáčkla do sedaček.

* * *

V mlze jsem vůbec neměl pocit rychlosti - venku to bylo pořád stejně šedé - jen kapky na sklech přestaly sjíždět dolů a začaly se rozbíhat do stran, vibrace projíždějící strojem byly stále intenzivnější a vzduch hvízdal hlasitěji a hlasitěji.

Když jsem rychlost považoval za dostatečnou, pokusil jsem se odlepit.

Vzhledem k tomu, že jsme vzápětí (a pěkně tvrdě) dosedli, bylo potřeba ještě trochu přidat.

„Říkal jsi, že s tím umíš, negře!“ Hnusákův hlas v přebuzených sluchátkách ošklivě přeskakoval. Co mu mám povídat, že letadlo je přetížené kerosinem a nevyvážené. Přetáčené motory burácivě zvonily.

Chvilí jsem počkal a zkusil to znovu. Vibrace ustaly, začal jsem zuby - ale tentokrát náraz nenásledoval - kormidla zabrala, výškoměr se pohnul a těsně pod koly se mihlo něco tmavého, pravidelného a velkého.

„Vítá vás letiště Kbely,“ přečetla Veronika a hlas měla zastřený úměrně k centimetrům, o které jsme střechu hangáru minuli.

„A letíme!“

Nikdo jiný mé nadšení nesdílel.

* * *

Ve stech metrech byla horní hranice mlhy - v třech tisících spodní hranice mraků. Táhly se do dálky jako nekonečný šedobílý baldachýn.

Nastoupal jsem těsně pod ně, upravil úhel lopatek vrtulí a stáhl otáčky motorů na úsporný režim. Ještě předtím jsem si zkusil trochu zamanévrovat, abych stroj dostal do ruky, a abych zjistil, jestli střelba nepoškodila něco důležitého; takže delší dobu nikdo nemluvil.

„Kam letíme?“ ozvala se Veronika, když se hluboko pod námi v mlžné trhlíně mihla nezaměnitelná špička minaretu pražské Velké mešity.

„Kam letíme?“ podíval jsem se na Hnusáka.

„V tom kufru jsou součástky do šlupky.“

„Já jsem se jen ptal. Jestli právě proti tomu náhodou něco nemáš. Je to dost daleko. Na tohle letadlo.“

„Vždyť jsme se sakra domluvili už v hangáru! Ne?! Proto máme ten kerosin!“

„Dobře, dobře. Stejně nás tady nic nedrží. Už.“

„Tak kam tedy letíme?!“ Veronika zvýšila hlas.

„Navíc,“ Hnusák zdvihl oba levé ukazováky, „Elvira už tam je a už se nemusíme cítit vázáni přísahou, že tam nebudeme bydlet. Ollieho smrti s náma byl rozvázán pracovní poměr.“

Několik okamžiků jsem přemýšlel, jak Hnusákovi taktně říct, že Elvira je s nejvyšší pravděpodobností také po smrti. Pády letadel nepřezívají ani bytosti jako my. Ale v letícím letadle se o takovýchhle věcech mluví poněkud ztěžka.

„Tak kam letíme?! Řekne mi to někdo konečně?! A proč máte oba černé brýle?! Vždyť nemůžete nic vidět! A jak to, že vy máte čtyři ruce?! A co to bylo za ty chlapy tam dole?! Oni zabili Jardu!“

„Proč ji vlastně máme s sebou?“ otočil Hnusák hlavu a pátravě se na mne zahleděl.

„Hmmm,“ pokrčil jsem rameny.

„Taky jsi ji mohl zabít už dole, takhle máme větší spotřebu a budou podle ní moci odhadnout, kterým směrem letíme,“ Hnusák se začal odpoutávat.

„O čem se to vy dva bavíte?!“ strčila mezi nás Veronika hlavu.

„Chceš ji hodit dolů?“

„Co jiného?“ Letadlo se zhouplo a Hnusák se pravýma rukama přidržel za opěradlo.

„Kdyby náhodou tady ta věc nedoletěla tam, kam chceme, mohlo by to proti nám popudit spoustu lidí. Tam dole,“ píchl jsem prstem v

naznačeném směru, „a jak jsi říkal, někdo by podle ní mohl odhadnout, kam letíme.“

Veronika už věděla, o čem mluvíme, ale se svýma dvěma rukama se odpoutávala daleko pomaleji než Hnusák. Nevím, kam chtěla utéci.

„Na lidi kašlu, ona mě viděla,“ Hnusák chytil Veroniku za ramena a sundal jí sluchátka - mikrofonek jí málem vydloubl oko a konečně jsem přestal slyšet, jak ječí.

„Počkej s tím. Taky by se mohla starat o Janici. Záchod a tak,“ Hnusák si horníma rukama pomalu přiklapl právě odendávaná sluchátka zpátky na uši a tvářil se přemýšlivě.

„To máš možná pravdu,“ nadzdvihl si brýle a přimhouřil rudé oči, „nakonec, zabít ji můžem vždycky,“ pustil si brýle nazpět.

„Tak,“ uzavřel jsem diskuzi.

Veronika se posadila, nasadila si sluchátka a tvářila se zarputile.

Hnusák se na ni usmál. Pořád se tvářila zarputile. Na palubní desce zablikala kontrolka vnějšího spojení. Přepnul jsem to do vnitřního okruhu.

„OK čtrnáct-patnáct, OK čtrnáct-patnáct, tady řízení letového provozu Praha-Ruzyně. Přepínám vám hovor.“ Ozvalo se zaštrachání a mladý hlas leteckého dispečera byl nahrazen starším, chraplavějším z mnoha cigaret:

„Tady plukovník Vávra. Bezpodmínečně se řiďte následujícími pokyny ruzyňské věže - navede vás na přistání. Jinak budete sestřeleni. Konec.“

Ve sluchátkách znovu cvaklo a znovu se ozval hlas dispečera. Utnul jsem ho.

„Stonožko, zkontroluj to vzadu, vy se, Veroniko, připoutejte a konečně už taky jednou mlčte.“

Protože jsem použil modulovaný hlas, slečna Braunerová sklapla.

* * *

„Jak to, že má čtyři ruce?“ neudržela se, když si dotáhla přezky pásů.

Zavrčel jsem jako pées. Hnusák se vrátil a těžce dopadl do sedadla:

„Dal jsem Janici znovu prášky, tak spí. Dolfi se k ní napasoval pod sedačku,“ Hnusák se znovu připoutával, „a už mě nikam neposílej, to věčný pásání a odpásávání mě začíná srát. Negře!“ prskl mi na ucho.

Na chvilku jsem zapnul vnější spojení - plukovník Vávra zrovna opakoval svou strohou řeč.

„Vyser si voko, *nigger!*“ použil Hnusák jednu z nemoha frází, kterou se česky naučil opravdu bezchybně.

Asi za pětáctýřicet sekund nás dolétly dvě tryskové stíhačky.

* * *

Přeběhl jsem pohledem všechny ciferníky a kontrolky: 320 kilometrů za hodinu; tlak a teplota oleje v normě; chladicí okruhy obou motorů; palivo... Pevněji jsem sevřel knipl. Mohl bych zrychlit skoro až na 500, ale... Mrkl jsem z okénka.

Stíhačka vlevo se pověsila pod naše šedozeleným plátnem potažené křídlo - byl to hnědými a zelenými skvrnami kamuflovaný Suchoj 801. Byť starý krám, znamená to měnitelný úhel nosných ploch, možnost kolmého startu... Pilot si všiml, že se na něj dívám, a lehce strojem zahoupal, aby mu bylo vidět pod břicho. Suchoj byl plně ozbrojený - osm štíhlých raket vzduch - vzduch mělo bílé trupy popsané červenými nápisy a černé špice. Vím, že tahle letadla mají ještě výsuvné výmetnice na neřízené rakety a rotační kanón - většinou třicítku.

„Žlutá jedna na pozici,“ ozval se mi ve sluchátkách pilotův hlas.

„Žlutá dvě na pozici,“ ozval se druhý.

„OK čtrnáct-patnáct! Okamžitě uposlechněte pokynů věže, nebo budete sestřeleni!“ Plukovník Vávra po Stonožkově poznámce chraplal ještě o trochu hůř. Tentokrát jsem na Hnusáka varovně zakroutil hlavou a ukázal na mikrofon. Sice nerad, ale neřekl nic.

„Žlutá jedna, žlutá dvě. Je to na vás, chlapci,“ řekl plukovník Vávra, a měl jsem pocit, že druhá věta zněla dost pomstychtivě.

* * *

Oběma stíhačkám vyrazily z trysek proudy ohně a se zběsilým zrychlením se širokými zatáčkami rozlétly do stran. Řev jejich motorů rozdrnčel náš stroj tak, že se ručičky přístrojů obližátně *zbláznily*.

* * *

„Pomóc! Pomóóóc! Na palubě OK čtrnáct-patnáct je rukojmí!“ začala se snažit Veronika, když jí došlo, že se to sestřelení týká i jí. „Jsem Veronika Braunerová, reportérka ACTION TEAMU!“ „Nezájem,“ řekl plukovník Vávra a tentokrát přerušil spojení on.

* * *

Suchoj nám proletěl asi patnáct metrů pod břichem - neletěl sice naplno, ale vzdušný vír - po počátečním propadu - vykopl náš hornoplošník až do mraků. Rychle jsem potlačil řídicí páku a vrátil se do volného vzduchu. Za snížené viditelnosti by nad námi stíhačky se svými přístroji měly zbytečnou převahu. Na paprskový šok, o který jsem se před chvílí pokusil, dobře stíněné stroje nezareagovaly - nespadly.

Nezbylo než to vybojovat.

„OK čtrnáct-patnáct, tady žlutá jedna. Provedeme ještě jeden vavrový přelet, pak vás sestřelíme. Konec.“ Hlas pilota zněl profesionálně, kovově a trochu naduté.

Podíval jsem se na Hnusáka. Ošklivě se usmál a kývl. Oba jsme se otočili na Veroniku. Naše tváře byly asi opravdu výmluvné, protože řekla: „Já mlčím.“ A opravdu zmlkla.

Plynulým pohybem jsem dal plynové páky skoro na plno a nastavil vrtule na maximální záběr. Letadlo se roztrásl a zrychlilo na čtyři sta šedesát.

Hnusák otevřel okénko a kabinou začal burácet proud ledového vzduchu.

Vňňňáááú!!! Prosvištěla kolem nás druhá stíhačka tentokrát shora.

Obzor se otřásl a propadli jsme se o padesát metrů. Sevřel jsem knipl a vykopl čumák k nebi.

Hnusák vystrčil horní pravou ruku z okénka - měl v ní samopal. „Žlutá jedna. Dolů s nima, Dvojko!“

Letadlo, co nás právě přelétlo, nasadilo na prudkou zatáčku. Vzduch zhoustlý rychlostí se mu zabělal na koncích křídel.

* * *

Není obtížnější věci, než z jednoho letícího letadla trefit druhé letící letadlo - bez zaměřovače, navíc malým samopalem s účinným dostřelem sotva sto padesát metrů. Pokud zrovna nejste bytost vyprojektovaná na to, abyste uměl střílet i mezi gravitačními pastmi Protivníků.

První dávka vykřesala na pancíři a bublině kabiny útočícího suchoje řadu červených jisker. Pilot se lekl a instinktivně trochu přitáhl - já jsem trochu potlačil.

Světlemodré břicho stíhačky se zalesklo.

Druhá Hnusáková dávka šla do raket.

Strhl jsem řízení a s plynem na doraz vypálil střemhlav k zemi.

Oslivý záblesk, a v zrcátku jsem zahlédl obrovskou kouli ohně, ze které na všechny strany sršely rozžhavené trosky.

* * *

Vybral jsem těsně nad mlhou - křídla vibrovala, v draku letadla křupal a kvílící motory se málem vytrhly z lůžek. Veroniku odstředivá síla omráčila a v křesle pode mnou něco prasklo.

Svíčkou jsem se dostal na dva tisíce, a než letadlo úplně ztratilo rychlost, přešel jsem na vodorovný let. Na vojenských frekvencích panoval chaos - měl jsem ho plný čip.

* * *

Druhý suchoj zaútočil zezadu. Raketou. Zahlédl jsem to opět ve zpětném zrcátku.

Nejde uhnout moderní samonaváděcí raketě - snad jen ve filmech. Anebo pokud jste pilot z klanu Pilotů, z kterého sadistický policejní chirurg udělal *bytost*.

Nechal jsem štíhlou smrt prolétnout mezi koly - minula nás o pětasedmdesát centimetrů a pokus o stoosmdesátistupňovou otočku jí

zatrhl Hnusákova dávka. Po obloze se rozcákla jedovatá kaňka černého kouře.

Při dalších dvou raketách jsem žlutému jedna předvedl několik manévrů, z kterých ho musel posednout akutní záchvat komplexu méněcennosti.

Tak to zkusil tím třicetimilimetrovým rotačním kanónem. A před tím neuhnu ani já.

„Kurva!“ zakleli jsme s Hnusákem současně. Trup našeho letadla se několikrát rychle za sebou otřásl. Skrčil jsem se do sedačky, abych byl co nejmenší, a nápad s dvousetlitrovými barely kerosinu už se mi nezdál *tak* dobrý.

Pak nás stíhačka přelétla.

Sudy nevybuchly a hornoplošník reagoval na všechny ovládací prvky jako dřív. Malý zázrak.

* * *

Od toho okamžiku mě byla plná obloha. Manévry, které jsem předváděl předtím, nebyly ničím proti tomu, co jsem předváděl nyní. Motory řvaly, Veronika během okamžiku omdlela podruhé a koutkem oka jsem viděl, jak se Hnusákovi přetížením deformují tváře.

S prastarým hornoplošníkem ale reaktivní stíhačce neuletíš.

* * *

Vzduch kolem nás zase špinily kouřové stopy třicetimilimetrových granátů. Proplétal jsem se mezi nimi, ale nemohl jsem uhýbat tak, jak bych chtěl - letadlo mělo přece jen značně méně odolnější konstrukci než já. Křídla se prohýbala, trup kroutil a kormidly prochvívaly křeče téměř nezvladatelné.

Občas, když zatačel, jsem suchoj zahlédl - za křídélky se mu bělaly chomáčky hustého vzduchu a po pancíři tančily záblesky Hnusákových zásahů. Ale ze samopalů byl zelenohnědě kropenatý stroj jinam než do raket nezranitelný.

Ozval se takový divný párávový zvuk. Mrkl jsem z okénka - na křídle povážlivě povolovaly švy a šedozelená látka se začínala třepotat. A mlha hluboko pod námi měkce jenom vypadala.

Vražedný obrys suchoje mi vklouzl do zpětného zrcátka a opět bleskurychle rostl - musel jsem strhnout řízení až v poslední chvíli, aby nás nestačil sledovat; aby nás přelétl. To znamenalo další třicetimilimetrovou výšivku pod křídly. Slyšel jsem, jak granáty rvou vzduch.

„Co budeme dělat?!“ zachraplal ve sluchátkách Hnusákův hlas. Pilot stíhačky zatáčel tak, aby se do střeleckého úhlu jeho zbraně dostával co nejméně. Teď mu Hnusák posadil sotva tři kuličky do kormidel - pilot skvrnitého letadla o tom podle mne ani nevěděl.

Další zběsilý obrat a další a další a žlutý jedna mi zase rostl v očích - tentokrát zepředu a trochu odspodu. Šípovitý obrys stroje vypadal proti mlze zatraceně nebezpečně - zvlášť když mu na levé straně pod trupem šlehal nepřetržitý oranžový plamen. Strhl jsem řízení a po křídle nám zatančilo pár ohnivých d'áblů.

* * *

Byl zázrak, že to nedostal žádný motor ani nádrž. Stíhačka kolem nás prosvištěla vlevo nahoře - jasně jsem viděl její světlemodré břicho zpoloviny začerněné dýmem z kanónu.

Hnusák vztekle zařval (tryskáč, ač tak blízko, byl mimo dostřel), udeřil levými pěstmi do opěrky křesla (urazil ji) a odpoutal se - jak mizel vzadu, připomínal v rotujícím letadle obrovského šestinožého pavouka.

Vybral jsem vývrtku a suchoj se znovu objevil ve zpětném zrcátku a znovu se od něj začaly odvíjet kouřové stopy granátů - stopovku má každý třetí - ty dva mezi tím nejsou vidět.

Bok našeho stroje se prudce roztrhl.

* * *

Kupodivu to nebyl zásah, ale hlava pées, která se prorvala látkou.

Kolem ní byly obtočené dvě velké ruce; v zrcátku jsem viděl, jak hlavu nasměrovaly, a vzápětí z chlupaté mordy vytryskl nádherný oblouk bílooranžového plamene.

Ještě jsem snad nezažil, aby pées použilo plamenomet na plný výkon.

Přirovnal bych to k tomu, jako byste se pokoušeli plivnout do oka hyperaktivnímu myšohryzovi, který se zapletl s rotační futrovačkou. Jen to bylo ještě složitější.

Ale ty ruce kolem hlavy pées byly Hnusákovy.

Cákance napalmu zasáhly stíhačku do štítu kabiny a levého křídla. Při tom, jak kolem stroje fičel vzduch, to hořelo opravdu *pěkně*. Tenhle napalm se sfouknout nedá. Hoří i ve vzduchoprázdnu.

Suchoj zakopl, sklouzl po křídle a převrátil se. Pilot se sice katalpultoval, ale plápolal jako pochodeň.

„Síly Pozemské federace opět zvítězily,“ řekl Hnusák a zase jednou se připoutal. Horní ruce měl začouzené do černa.

To už jsme letěli těsně pod mraky, v klidu, motory si spokojeně burácely v úsporném režimu a rafičku kompasu udržoval ve správném směru autopilot.

„Co se stalo? Kde to jsem?!“ začala se probírat Veronika.

„Jak to umíte s jehlou?“ tentokrát jsem se odpoutával já - musel jsem prohlédnout letadlo.

„S jehlou? Proč s jehlou?“ po obličeji jí přeběhlo několik stupňů údivu, ale nakonec je zastřel známý zarputilý výraz: „A kde je ta druhá stíhačka?! A kam to letíme?!“ zase zvyšovala hlas. „To... to je únos!“ ukončila nelogicky.

„Někdo musí zašít trup... Únos? A kdo to na mě ve Kbelích volal: „Nenechávejte mě tadýýý!?““ Za věrné napodobení jejího tónu jsem sklídl výraz opravdu nevraživý. „Berte to jako reportáž, hm... Třeba ACTION TEAM mezi nebem a zemí,“ usmál jsem se.

„Pfff!“ udělala na mě, prudce odvrátila hlavu a zkřížené ruce založila na prsa. To, že se nezmínila, že ji Hnusák chtěl vyhodit z letadla, znamenalo, že to buď brala jako hrubý vtip, nebo to nechtěla připomínat.

„Když se to nezašije,“ natáhl jsem, „to letadlo by mohlo i spadnout. A to víte, slečno, nám hned tak něco neuškodí,“ zaklepal jsem jí na koleno a prostrčil prst jednou z řady dírek ve své bundě - to jak mne na zemi nabrala dávka z automatické pušky.

Slečna Braunerová polkla.

„Někdo má čtyři ruce, někomu nevadí, když se do něj střílí, a někdo je docela obyčejná ženská, byť z ACTION TEAMU. A když spadne takové letadlo...!“ Nemyslel bych, že někdo tak bledý jako Veronika, může ještě zblednout.

„A máte dost nití?“ Vzápětí se jí zablesklo v očích: „S tou reportáží to nebyl tak špatný nápad... Řeknete mi, jak to, že vám nevadí, když vás střílí do břicha, a jak to, že váš kamarád má čtyři ruce?“ otočila hlavu na Hnusáka. „A kam vlastně letíme?“ zase na mě. „A řeknete mi to na diktafon?“

V té chvíli jsem pochopil, která je pro reportéra ACTION TEAMU ta nejdůležitější z vlastností: NEODBYTNOST.

Tentokrát jsme s Hnusákem zkusili kamenné obličej. Jako umlčovadlo byly - řekněme - částečně uspokojivé.

* * *

Vzadu to na jednu stranu vypadalo dobře, na druhou už ne.

Janice spala připoutaná v křesle a na hubeném obličejí měla mírný, až bych řekl laskavý úsměv; pramen prošedivělých vlasů se jí svezl na tvář a sbírku pohlednic si tiskla k břichu - jeden z třicetimilimetrových projektilů vysekl nepravidelný otvor asi deset centimetrů nad její hlavou, vyryl jí žlábek do boku levé podrážky a podlahou zase vylétl ven - naštěstí nevybuchl. Pées leželo v druhém křesle, zuby zaťaté do bezpečnostního pásu - zakňučelo na mě, zavrtělo oháňkou, ale klidu kolem očividně nevěřilo.

„Pejskůůů,“ pokusila se ho Veronika pohládit. Mezi rozchlípnutými pysky se objevily ohněm zčernalé zuby.

„Seznámíme se příště,“ zvedla Veronika ruce k ramenům. Jenom jsem zavrtěl hlavou a odešel do zadních partií stroje.

Tam to bylo špatné: kusy roztrhané látky frčely ve větru a polámané duralové výztuhy vypadaly jako rozbitý hrudník nějakého dinosaura - byl zázrak, že nám ještě neupadla kormidla - natož, že stále fungovala. Ale na třetí stranu, barely s kerosinem neměly ani zásah. Další zázrak.

„Jakou řečí jste to mluvil s panem... panem Čtyřrukým?“ Veronika přišla za mnou a opravdu vytáhla diktafon.

„Tady v té bedně budou záplaty a ostatní věci. Nemusí to být přišité pěkně, ale musí to držet,“ ukázal jsem na omlácenou zelenou bednu za sudy.

„Ale...“ Veronika ublíženě zamrkala. Vzal jsem z bedny nářadí a šel udělat něco s rozbitými výztuhami.

* * *

Vázací drát se opět osvědčil. Vázacím drátem se dá opravit i odpadlý pancíř na kosmické lodi - natož pak trochu rozstřílený hornoplošník.

Jako jednu z pomocných vzpěr jsem použil násadu od palubního smetáku.

„Patejli, měl bys sem možná jít!“ V mezeře závěsu oddělujícím kabinu od nákladového prostoru se zaleskla Hnusákova vejčitá hlava. Motory přeřval docela snadno.

Zapadl jsem do křesla, nasadil si sluchátka a přihnul mikrofonek ke rtům. Do uší se mi zařízl ostrý rozkazovací hlas.

„Němčina,“ odpojil jsem vnější okruh, „asi budu u německých hranic.“

„Asi,“ Hnusák ukázal z okénka. Dva vrtulníky visely dole nad mlhou, dva nahoře pod mraky. Byly to ošklivé černé stroje s raketometnými rampami a kříži na bocích. Rotory vypadaly jako stříbrná kola.

„Kolik ti zbylo nábojů?“

„Na tyhle bestie to určitě stačit nebude, ale... Ale!“ Hnusák se zdvihl a po několika sekundách se opět vrátil: „Ale mám přece tohle!“ nesl si vítězoslavně ten hoboj. Těsně za Hnusákem přišla Veronika, oči na vrch hlavy.

„Na co ten hoboj?“ zeptala se.

„Chtěl jsem se tě zeptat, Hnusáku, na co máš ten hoboj?“

„Jakej hoboj, pořád, vy dva negři? To je přece můj Čistič! Přece ho nemůžu tahat jen tak!“

Trochu se mi zježily vlasy.

Myslím, že myšlenku o smrtelnosti obyčejných zbraní a nadbytečnosti speciálních jsem už načetl. Ovšem, jsou případy, kdy se speciální zbraně vyloženě hodí. Například když chcete vyčistit - co

nejrychleji vyčistit - dlouhou chodbu na základně obsazené Protivníky. Nikoli od špíny, ale od Protivníků.

Hnusák si kdysi Čistič zkonstruoval sám. Základ je zkrácená hlaveň z osmdesátimilimetrového, zezadu nabíjeného minometu. Dřevěná pažba, vhodné náboje, a výsledkem je cosi, čemu by se s velkým sebezapřením dalo říkat ruční zbraň. Neznám jinou *ruční zbraň*, kterou by se dalo zabít tolik bytostí jednou ranou. Co zabít...

Hnusák vytáhl z pouzdra černou, matně lesklou hlaveň, pohladil ji a přicvakl k ní pažbu.

„To je dělo?“ užasla Veronika. „Co s tím budete dělat, pane Hnusáku?“

„Říkejte mu radši pane Stonožko,“ skočil jsem Hnusákovi do odpovědi.

Má takový ošklivý zvyk: když mu někdo cizí říká Hnusáku, odpovídá pistolí.

„Co s tím bude dělat?“ otočila se Veronika na mě. Pro její oči byly vrtulníky ještě moc daleko. V té chvíli se znovu ozval ten hlas, tentokrát anglicky, a „v“ vyslovoval jako „f“.

„OK čtrnáct-patnáct, překročíte-li hranice Republiky Německo, bude to trestný čin stíhatelný Europolem. Přistaňte na území České republiky a fzdejte se.“

Hnusák vylovil z futrálu jeden náboj do Čističe; na velké mosazné patroně byl červený proužek. Zvedl jsem obočí, co že jako ten proužek znamená - do té doby jsem viděl náboje jen s modrým a zeleným.

„Uvidíš,“ řekl Hnusák, zasunul náboj do hlavně a s ostrým zvukem zbraň zaklapl. „Ten vlevo dole,“ otevřel okénko, „ať vědí, že nejsme žádný sračky, negři.“

Proud vzduchu, deroucí se do kabiny, zahoukal v hlavní Čističe jako vzteklá lokomotiva. Hnusák pečlivě zamířil a zatnul zuby. Když Čistič vypálil, v řízení letadla to znatelně trhlo.

Vrtulník byl asi pět kilometrů daleko, tak to nějakou chvíli trvalo.

Pak už byl viditelný nejen pro oči slečny Braunerové, ale i pro polovinu Evropy.

Záblesk výbuchu osvětlil celý mračný baldachýn nad námi a rozpínající se ohnivá koule pohltila i druhý vrtulník a propadla se do mlhy. Ostré stíny křižující kabinu se rozmazaly a zmizely.

„To byla jen ukázka. Budete-li nám klást odpor, budeme bombardovat civilní obyvatelstvo. Nemilosrdně,“ zaimprovizoval jsem do mikrofonu a měl pocit, že na druhém konci někdo tiše polkl. Natáhl jsem se a odklopil víko futrálu na hboj. Pod gumovým pásem bylo už jen pět nábojů - ten s červeným pruhem jen jeden. Hnusák zavřel okénko a omluvně pokrčil rameny: „Mohl jsem jich udělat víc, co?“

„Oni se nás budou bát i tak.“

„Jakou to spolu mluvíte řečí? Mám pocit, jako bych občas rozuměla, ale...“ Veronika zatočila zápěstím.

„Nad pevninou už si nic netroufnou, nad mořem to bude horší,“ řekl Hnusák.

„To bude.“

„Nemohli byste mi - aspoň jednou! - někdo taky *sakra odpovědět*?!“

Veronika tentokrát zbledla vzteky.

„Ne,“ odpověděli jsme dvojhlasně.

* * *

Let nad mořem se kupodivu ukázal být velmi klidným. Mlha skončila nad pevninou a mraky stouply. Jediné vzrušení bylo, když jsme přečerpávali palivo z barelů do nádrží a když za námi, už dlouho po přeletu pobřeží, poslali řízenou střelu země-vzduch.

Hnusák jí na padesát metrů ustřílel kormidla, takže neškodně spadla do moře. Další střelu už po nás nikdo nevypálil - asi se domnívali, že nám dojde palivo a že to oceán vyřídí. Proti raketám země-vzduch laciná a efektivní metoda.

A pak jsme dlouho jen letěli. Dlouho a dlouho. Přes noc. A ještě dlouho.

* * *

Už už jsem myslel, že nám kerosin vystačí až k pobřeží USA, ale sedmdesát kilometrů před ním jsme se dostali do protivětru. Po dalších čtyřiceti kilometrech začala blikat velká rudá kontrolka palivoměru.

* * *

Nad šedou hladinou oceánu se hnal řídký opar a na vlnách se dělaly bílé hřebínky. Pobřeží bylo jen tenoulinka tmavá linka v dálce a kontrolka blikala už pěknou chvíli.

Nejprve zaškytal levý motor.

Pravý rovnou zhasl.

Levý ještě jednou statečně zařval, a pak - po všech těch hodinách kraválu - bylo slyšet jen vítr svištící ve vzpěrách křídel. Nastavil jsem vrtule, aby kladly co nejmenší odpor, a protože jsem si chytře nastoupal, začal jsem plachtit.

„Pomalů se chystejte, budeme přistávat. Hnusáku, prosím tě, dohlédni na Janici a na věci vzadu,“ tentokrát jsem mluvil anglicky.

„Jo,“ řekl a odešel.

Veronika byla velmibledá, ale světlo kontrolky ji pravidelně měnilo na rudokožce.

Lehký hornoplošník nádherně plachtil a klesal jen pozvolna. Občas ho dokonce nějaký vzestupný proud nadnesl. Ale co naplat, obecně stále klesal. Když výškoměr ukazoval posledních dvacet metrů, Veronika, doposud statečně sedící na svém místě, řekla: „Já se na to nemůžu dívat!“ A utekla dozadu.

Takže bílý klín pěny za zádi rychlého člunu jsem za chvíli spatřil jenom já.

* * *

„Ted’!“ vykřikl jsem skrz závěs. Byli jsme tři metry nad hladinou. Na to Ted’! Hnusák vyhodil prázdné barely svázané po dvou, svá zavazadla přivázaná k plovací vestě a sám vyskočil s Janicí v náručí. Vzápětí se ozvalo zoufalé zavytí pées - nemá vodu rádo - na plavání je příliš těžké. Veronika kupodivu skočila, aniž by ječela.

Vytáhl jsem klapky a trhnutím za knípl podsekl ocas. Letadlo se málem zastavilo, předeck trčící k mrakům. Motory stroj převážily dopředu, ještě jeden krátký skluz a do skla kabiny narazila voda. Domníval jsem se, když je letadlo plátěné, že by mohlo chvíli plavat.

Neplavalo.

* * *

Dvakrát se zhouplo, do křídel zaplácaly vlny a kabina byla najednou plná ledové slané vody. Vzduch unikající prasklinami hlasitě fičel a bubláni bylo slyšet, i když houpání ustalo. To se stroj definitivně potopil.

Rozepnul jsem si pásy, a než jsem proplaval do nákladového prostoru, zmizely poslední zelenavé zbytky světla.

Ani pro mé oči toho nebylo k vidění dvakrát mnoho. Odmotal jsem ze sebe závěs, který se ve vodě změnil v solidně disponovanou chobotnici, odrazil se od něčeho měkkého a pak jsem konečně nahmatal dveře průlezu.

Byly otevřené.

Jak letadlo klesalo, otáčelo se na všechny strany. Teď jen vyplout v momentě, kdy bude průlez alespoň přibližně nahoru. Ne že by mi docházel dech, ale začínal jsem pociťovat cosi jako tíseň. Černá ledová voda a tlak rostoucí okamžik od okamžiku mi nedělaly dobře.

Odrazil jsem se od zárubní v tu pravou chvíli, takže mne letadlo do hlubin nestrhlo.

* * *

Než se v temnotě nade mnou objevil první přídech světla, už jsem se nadechnout docela potřeboval.

Na hladině jsem udělal hlasitě „Phhááá!“ a studený vzduch byl opravdu znamenitý. Moc jsem to nechápal, normálně vydržím nedýchat dvacet, v nouzi i třicet minut. Teď jsem se sotva po pěti už pěkně dusil. Stejně jako pées, ani já vodu ve velkých dávkách zrovna nemiluju. Ne že bych si přiznal, že mám strach, ale ty kilometry černé prázdnoty pod nohama... brrr. Když jsem si představil mrtvolu letadla, klesající ledovou tmou, drčenou stále větším a větším tlakem... dvakrát brrr.

Naštěstí bylo potřeba myslet na praktičtější věci. Vlny se kolem vzpínaly do metrové výšky, tak nebylo vidět nic, ani když jsem se z vody vymrštil, jak nejvíc to šlo. Vítr hlasitě svištěl a strhával z šedozelených hrbů bílou pěnu. Cákalo to i pod brýle a kolem plavaly desítky Janiciných pohlednic.

„Haló?!“ zavolal jsem, „Hnusáku? Slyšíš mě?“

Dál svištěl jenom vítr.

Nebe bylo podzimně šedobílé, a ačkoli z vyhřáté kabiny letadla vypadalo docela hezky (jako nebe mého mládí v čtyřicátém století), takhle zespoda už to nebylo ono. Navíc, máte-li v sobě tolik pseudokovu, neplave se zrovna snadno.

Zažil jsem ve vesmíru různé věci, ale utopit se?

Pak mi někdo zatelefonoval.

Čip zapulzoval a hlavou se mi rozlehl Hnusákův hlas:

„Kde sakra seš, negře? Pusť si naváděcí signál!“ Než zaklapl svůj mobil, zaslechl jsem zabručení asi ve smyslu: „Člověk aby se ho pořád o něco doprošoval.“

Naváděcí signál (spíš se mu říká identifikační) produkuje upravená část mozku každého člena Pozemské federace, který kdy bojoval proti Protivníkům. Nutnost je nasnadě - k palbě do vlastních řad tak dochází jen zřídka. Tento signál je jediná nenapodobitelná jistota, něco jako snímače sítnic a DNA v dnešních dobách.

Za chvíli se do fičení větru ozvalo hlasité pleskání a vzápětí i tlumené nadávání. Hnusák ležel na jednom dvoubarelovém voru a pádloval všema rukama. Druhý vor táhl za sebou na laně. Byla na něm spící Janice, zavazadlo s náhradními díly do šlupky, zoufale vypadající pées a jakousi troskou - sice energicky, ale naprosto marně - kormidlující Veronika.

Hnusák mne vytáhl a sudy se znatelně ponořily. Tady nahoře vítr fičel daleko ostřeji.

„Viděl jsem z kabiny loď, vypadalo to na rychlý člun pobřežní stráže,“ řekl jsem a pokoušel se vyždímat rukávy bundy. Pod bojovou kombinézu mi naštěstí natéci nemůže.

„Není divu. Amíci si nás nemůžou nechat ujít,“ řekl Hnusák, „ale nějaká loď by neměla bejt problém,“ vytáhl z mezery mezi sudy mokrý futrál na hoboj a složil Čistič.

„Už aby nás našli,“ oťrásl se, „je mi zasraná zima.“ Těsně po jeho posledním slovu přinesl vítr burácení výkonného motoru.

* * *

„Opatrně s tou flintou, tu loď potřebujeme, ne že ji potopíš!“ řekl jsem.

„Když se má ozvat, mlčí, když má mlčet, keců plno, negr,“ zabručel Hnusák, „copak jsem nějaký magor?“ Zarazil do komory Čističe náboj se zeleným proužkem.

Zřetelně ekologický obsah.

* * *

Člun se k nám blížil velkým obloukem ze závětrné strany a jak zpomaloval, bílá křídla vodní tříště u příde si pozvolna lehala do vln.

„Odhoďte zbraně a dejte ruce nad hlavu! Budete zatčeni!“ ozval se křaplavý hlas amplionu roztáhlou americkou angličtinou. Na přídi plavidla byl kulomet s dlouhou hlavní a velkým krabicovým zásobníkem. Za madly stál voják v modré přilbě a do očí mu bylo vidět skrz soustředné kruhy zaměřovače.

Mluvil k nám kapitán; viděl jsem jeho obrys za úzkým sklem aerodynamického můstku - právě si znovu přikládal ke rtům mikrofon na spirálové šňůře: „Odhoďte zbraně! A potřetí to opakovat nebudu!“ Na potvrzení kapitánových slov vyrazil z hlavní kulometu proud plamenů, po větru zavířily stuhy šedého dýmu a moře před námi vyskočilo do výšky v pěti krásných bílých fontánách. Kulky pod hladinou vyryly pět bublinkovitých stop.

Zvedl jsem ruce, jak to jen šlo.

Hnusák zvedl samopal a dlouhým obloukem ho hodil do vody. Když se člun stále nepřibližoval, pokrčil rameny a zahodil i pistoli. Pak i on zdvihl ruce až k nebi.

„Plujeme k vám. Když se o něco pokusíte, zahájíme palbu. Nemilosrdně,“ znovu zachraplal amplion. A pak že transatlantická komunikace nefunguje.

„Hlavně už se přiserte, negři, je mi zasraná zima!“ zamumlal Hnusák.

Na levou stranu paluby vyběhlo sedm vojáků, poklekli, a přes zábradlí se na nás upřelo sedmero ústí útočných pušek.

S Hnusákem jsme zvedli ruce ještě o kousek výš a natáhli prsty.

U zádi lodi zaprskaly velké bubliny a na plechových bocích se roztleskaly vlny.

* * *

Blížili se k nám opatrně - kapitán a tři důstojníci nás sledovali dalekohledy. Určitě nevěřili zprávám z Evropy, že jsme sestřelili dva suchoje, dva bitevní vrtulníky a jednu raketu země-vzduch. Ale co kdyby.

* * *

Vítr stácel připlouvající loď na stranu. A pak už byla dost blízko. Právě tak akorát.

Začalo to, když se střelec z kulometu a řada vojáků na levoboku dostali do přímky s Hnusákovými očima.

Hnusák držel Čistič za zády ve spodním páru rukou, a protože horní držel stále v poloze ‚ruce vzhůru‘, ti lidé ani nepochopili, co se stalo. V náboji se zeleným pruhem je jako ‚účinná složka‘ velké množství tenkých, břitvovitě ostrých řetízků s olovenými kuličkami na koncích.

Z vojáků zbylo krmivo pro rybičky.

Akvarijní.

Jak říkám - ekologický obsah.

* * *

Než se důstojníci na můstku vzpamatovali, před lodí byla na dosah.

Přestože se náš vor po výstřelu z Čističe málem převrátil, chytil jsem rovnováhu, odrazil se, a po krátkém letu se mé prsty zaklesly za zábradlí. Sice prasklo, ale neutrhlo se - švih nohama a byl jsem na zakrvácené palubě.

To se probral kormidelník. Prudce přidal a vzápětí ještě prudčeji zakontroval. Loď se vzepjala, já se zapotácel, odrazil od palubní nástavby a levou rukou praštil do hlavně kulometu - jak se zbraň otočila, cáry kulometčíka namotané na madlech mne plácly přes rameno.

Chytil jsem je (madla, ne cáry), trochu zabral a doraz, znemožňující v zápalu boje zasáhnout vlastní loď, povolil. Pak už stačilo jen stisknout spoušť.

Sklo zakřupalo a velkorážné projektily rozcákly jednoho z důstojníků po můstku.

„Zastavte loď,“ řekl jsem. Kapitán měl obličej zpoloviny bledý do modra, z druhé vytapetovaný důstojníkovým mozkiem. Poslechl mě.

* * *

Nikdo z posádky se o nic nepokusil. Stál jsem u kulometu a Hnusák přendal naše věci a naše lidi na loď. Pées vrčelo.

„Patejli, na,“ podal mi Stonožka zakrvácenou automatickou pušku a sumky se zásobníky. „Tady toho drobka si vezmu já.“ Všema rukama chytil kulomet a urval ho z lůžka. S kulometem v jednom a Čističem v druhém páru paží byl ozbrojen opravdu *těžce*.

„Umíš řídit loď?“

„Umím řídit všechno.“ To už jsem po strmém žebříku vybíhal na můstek.

Veronika byla velmi bledá a něco drmolila do diktafonu. Přes krvavou spoušť šplouchající po palubě kupodivu nezvracela.

* * *

Zatímco Hnusák s pées obsadili zbytek lodi a ubytovali naše dámy, blíže jsem se seznámil s kapitánem. Na uvítanou mne z velké automatické pistole střelil do břicha.

„Možná to bude znít divně, ale já nejsem vrah,“ řekl jsem a přistoupil těsně k němu. Střelil mě znova. „Jsem svým způsobem voják jako vy.“

Prásk! „Co bude znít asi ještě divněji, v širším měřítku jsem *ten hodný*.“ To už měl vystřílený zásobník a zpětné rázy mu oklepaly mozek z obličeje. „Já ten hodný, vy ten neinformovaný, takže, pokud to nebude nutné, nikomu dalšímu už se nic nestane.“ Na podlaze bublavě dodělával druhý důstojník - jedna z odražených střel mu prolétla krkem. „Ale pokud to bude nutné...,“ usmál jsem se a kapitán se zapotácel a pistole mu vypadla z ruky. Když chci, je můj úsměv opravdu působivý. Stoupl jsem si ke kormidlu a přidal plyn: „Chtěl bych, abyste věděl, že proti Spojeným státům nic nemáme, hluboce si jich vážíme, stejně jako jejich národa.“

Američané takovéhle řeči obvykle dost žerou, i kapitánovi zrůžověly líce a do očí se vrátil lesk. „Takže když nás provedete k pobřeží,

nebudete klást odpor a odpustíte si hrdinské činy - znovu opakuji - nikomu dalšímu se nic nestane.“

Zvenčí se do svištění větru ozvalo ostré zaprskání následované hlasitým rachotem tlakové vody - to Hnusák hadicí splachoval zrazující zbytky „správných amerických hochů“.

* * *

A kapitán doopravdy aktivně spolupracoval. Projeli jsme všemi liniemi integrované obrany NAADC, žádný vrtulník ani hlídkový člun po nás nestřílel, naváděcí satelity nám kynuly, obsluhy radarů uctivě zdravily, prostě selanka.

Když jsme přijeli na dohled opuštěné písčité pláže, přišel na můstek Hnusák:

„Postřílíme je hned?“ Mluvil klanovou řečí čtyřiaadvacátého století.

„Nepostřílíme je vůbec.“

„Ale vždyť mě viděli,“ zdvihl ruce.

„Jsou to vojáci v akci, a už za ty, co jsme zabili, se na nás spousta lidí pěkně naštve. Ale to bylo, řekněme, v boji. Hromadnou popravu by nám neodpustili, a budem potřebovat aspoň trochu klidu, abysme zprovoznili šlupku. Pokud to půjde. Jestli ne...“

„Ale vždyť mě viděli,“ zopakoval Hnusák.

„Ono je to už asi jedno.“

Kapitán špicoval uši, ale rozumět nám nemohl. Škodolibě jsem si představil, až ho budou agenti CIA a FBI a NSA vyslýchat, jak se bude podle audiozorků snažit identifikovat naši řeč, a jak ho budou považovat buď za pitomce, nebo za zrádce. Anebo za feťáka, až bude vyprávět o Hnusákových rukou.

„Držte se všichni! Opakuji, držte se!“ řekl jsem anglicky do mikrofónu přepnutého na vnitřní okruh, otočil kormidlem a rozjel člun proti pláži.

* * *

Kapitána zpomalení málem prohodilo rozbitým oknem, mokré píseky vystříkl až na palubu a loď si lehla na bok. Vypnul jsem vyjící motory a Hnusák rozstřílel vysílačku. Pro jistotu jsem můstek zametl

paprsky - než člun někdo začne postrádat, budeme mít nějaký čas k dobru.

* * *

Kapitána jsem připoutal v kajutě ke zbytku posádky. Byli svázaní lany a dost vystrašení - psa, kterému mezi zuby šlehaají modré plamínky, asi ještě neviděli. - Další radost pro agenty.

Ozbrojil jsem se dvěma pistolemi a na záda si připoutal kufr s díly do šlupky. Veronika dostala batoh s pěti krabicovými zásobníky pro Hnusákův kulomet a Hnusák si na záda do popruhů posadil spící Janici. Čistič si pověsil přes prsa a s kulometem v rukou řekl: „Já jsem připravenej.“

Veronika někdy v průběhu děje utrpěla menší šok a teď vypadala omámeně a spolupracovala jako ve snách.

Seskočil jsem z paluby a vlna mi zaklokotala mezi kolena. Pomohl jsem Veronice a Hnusák sešplhal hlavou dolů jako pavouk.

Po čtvrt hodinovém pochodu dunami jsme došli k silnici, začalo se stmívat a padla mlha.

* * *

Leželi jsme podél vysokého zpevněného přesypu na návětrné straně cesty a policejní auta jezdila sem a tam a houkala a blikala jako ve filmu.

Pak, asi za hodinu, kdy jsme Janici museli dát další pilulku, a kdy Veronika omdlela chladem, se konečně ozvalo to, na co jsme čekali: Zvuk motoru obrovského amerického tahače je nezaměnitelný.

„Jdu ho stopnout,“ Hnusák se překulil přes násep.

* * *

Nákladník zastavil.

Když vám asfalt před koly páře dávka z kulometu, zastavil by každý.

Řidič byl ale tvrdák. Jakmile ustalo skřípání brzd a ječení pneumatik, dveře stroje se rozlétly a on se vyvalil s opakovací brokovnicí. Byl to typický trucker: vousy, obrovské břicho, tetované bicepsy,

vesta a ocvočkové špičaté boty s vysokými podpatky. Hnusákovi jsem předtím důrazně vysvětlil, že pokud to nebude nezbytně nutné, nebudeme opravduopravduopravdu nikoho zabíjet.

„Proč ne?“

„Prostě ne!“

Takže řidiče nezabil, ale jenom mu vystřelil brokovnici z rukou.

Protože to udělal kulometem, vystřelil mu ji i s rukama.

„Seš blázen, Stonožko?!“ zaškrcoval jsem sténajícímu muži pažy.

„Co chceš! Nezabil jsem ho!“

Jenom jsem zavrtěl hlavou. Řidič se pomočil, po bradě mu tekly zpěněné sliny a příšerně vrzal zuby.

Ale na jednu stranu to bylo dobře: Přes čip jsem zavolal záchranu, a to se určitě dozví tisk. Jakékoli podobné gesto dá v očích americké veřejnosti i nejbrutálnějšímu zločinci romantickou gloriolu divokozápadního desperáda-džentlmena.

Ještě jsem řidiče přikryl kostkovanou dekou.

„Takovejch sraček s jedním negrem,“ řekl Hnusák.

* * *

Protůroval jsem motor, kratičkou šaltpákou zařadil VPŘED a chromovaná padesátitunová bestie se rozjela. Veroniku s Janicí jsme dali do prostoru na spaní za sedadly - pustil jsem jim topení naplno. Hnusák si položil kulomet pod nohy, pod sedačkou našel sprej s olejem a začal pucovat solí pokrytý Čistič. Světlometry zametaly silnici, vlhká bunda mi blátivě lnula ke krku a zatím jsme nepotkali jediný policejní vůz.

„Co to bylo za ty nesmrtelný negry, tam u Elviry, jak nás honili na letiště, Patejli?“ Tak mě to vysvětlování nemine. Ale lepší tady než v letadle.

„Abych pravdu řekl, nevím než že mají něco společného s drogovou mafií a že jsou to Rusové. Nebo spíš *byli*. Já jsem je totiž předečirem v noci zabil. - To jim ale nijak nezabránilo, aby hned ráno nesejmuli Ollieho. Vzpomínáš na tu hlínu, co tam byla po koberci. Pak jsem je viděl až u Elviry. Víc nevím.“ Silnici přeběhla nějaké veverka a oči jí zasvítily. „Ale můžu ti říct, jak se k Elviře dostala ta reportérka.“

„Hm,“ řekl Hnusák, protahoval hlaveň a tohle ho zjevně nezajímalo.

„Přišla se zeptat na Elviru. Spadlo s ní totiž letadlo. S Elvirou. Uprostřed Atlantiku. Nechtěl jsem ti to říkat dřív, abych tě neznervóznil.“

Hnusák dál leštil a v modravém přísvitu palubní desky jsem viděl, jak se mu vlní svaly na levé tváři - když je hodně našťvaný, vždycky takhle zatíná zuby. Elviřinu smrt vzal navenek dobře. Ale jestli se v jeho duši odehrávalo to, co v mé, nechtěl bych být v kůži těch, co pád letadla způsobili. Opravdu ne.

„Víš, co to znamená?“ za chvíli se na mě otočil a sundal si brýle. V očích měl zkázu; stejnou tam míval vždycky před výsadbem na těžařskou základnu obsazenou Protivníky.

„Myslím, že jedna nejmenovaná vláda docela ztratila zájem o spolupráci,“ pokrčil jsem rameny, „buď na ni byla některá naše řešení příliš radikální, nebo nás někdo profláknul. Každopádně budou chtít zlikvidovat stopy. Čili nás dva.“

„Myslíš, že poslali naše nástupce?“

„To určitě taky, ale nemyslím si, že to jsou ti, co jsem je předevírem v noci pohřbil ve sklepe. Ty poslal někdo jiný, ale zaboha nevím kdo.“ Jeli jsme do kopce a převodovka přeřadila na nižší rychlost.

„Abych řekl pravdu, mám z nich trochu strach. Určitě jsem je totiž všechny tři zabil. Než jsem je pohřbil.“ Krátce jsme se na sebe podívali. Když řeknu, že jsem někoho zabil, Hnusák mi věří. I když dotyčného za dva dny potká na ulici.

„Zkusils na ně Pistol?“

„Kdybych měl, zkusil bych. Nechtěl jsem ti to říkat, ale já jsem tenkrát vtom chvatu Pistol zapomněl ve šlupce.“

„Seš obyčejnej negr, Patejli! Zapomenout Pistol! To je, jako bych já zapomněl Čistič!“

„Jestli se dostaneme ke šlupce, tak by se to...“

V zrcátku se objevil odlesk světla. V tom samém okamžiku jsme přejeli horizont - kilometr před námi, za mělkým údolím, vířil rej modročervených policejních majáků a ze země se zdvihaly dva vrtníky s rozsvícenými reflektory.

„Už je to tady,“ řekl jsem.

„Myslíš, že by tu mohli být i jiní než obyčejní policajti?“

„Myslíš ty uhlazovače stop?“

„Jo.“

„Možná.“

„Takže to můžeme považovat za sebeobranu.“ Hnusák zacvakl do Čističe náboj s červeným proužkem, otevřel okénko, prostrčil hlaveň držákem zrcátka a zamířil. Když vypálil, dupl jsem na plyn a dálniční kolos se rozburácel jako tornádo.

* * *

Černý vzduch hučel, obrovský motor řval a tahač se silně třásl. Když Hnusák začal střílet z kulometu, začalo to v kabině připomínat vibrační test. Ve vzduchu voněl střelný prach a nesnesitelně mě svědila špička nosu.

Červený náboj z Čističe sice rozmetal zátaras z policejních vozů a ostatných pásů po celém okolí, ale hlavní problém byly vrtulníky - přesněji řečeno *vrtulník*.

Ten první Hnusák sestřelil docela snadno, ale druhý se pověsil nad nás a někdo z něj střílel z pušky - a zatraceně přesně.

„Kurva!“ zaklel jsem - kulka prorazila střechu a trefila mne do lokte.

Byla to taková prda, že nemít kombinézu, prostřelilo to i mou pseudokovem prorostlou paži skrz naskrz. „To není obyčejná puška!“ z rozervané bundy se mi kouřilo.

„To slyším.“ Hnusák narval kulomet do kabiny, opřel ho madly o podlahu a vzápětí už ze střechy létaly cáry hořícího čalounění a kusy plechu.

To už ale nad námi vrtulník nebyl.

Bílé světlo se mi zabodlo do očí a další dvě z těch kulek mě trefily do prsou. Byly to *takové rázy*, že opěradlo mého sedadla prasklo. Věděl jsem, že dostat střelu s takovýmhle účinným průřezem do obličeje, měla by asi problémy i tenká, odolná a neuvěřitelně drahá biofólie, kterou mám přirostlou k pokožce celé hlavy a krku až dolů ke klíčním kostem.

„Dělej něco!“ zařval jsem na Hnusáka, přestože jsem věděl, že s obrovským kulometem nemůže v kabině manipulovat rychleji, než manipuluje. Tak jsem aspoň vytrhl pistoli a skrz přední okno vystřílel

celý zásobník. Na rozdíl od těch dvou střel, které v něm vyvrtaly dokonale kruhové otvory, námořnická pistole okno rozbila.

Sko mi vlétlo do obličeje, vrtulník poskočil, světlomet zhasl, ale téměř okamžitě ho vystřídal nezdravý plamen u ústí nějaké automatické zbraně. Blikalo to jako stroboskop.

„Tak dělej, sakra, něco!“ Můj hlas zanikal v praštění kulkami dracené kabiny. Viděl jsem, jak se Hnusák rozezmítal, jak z opěradla sedačky mezi námi vytryskly cáry látky a kusy molitanu, odražené střely hvízdaly, z dřevé palubní desky se kouřilo, a pak jsem dostal svůj díl i já.

Pak se konečně ozval i Hnusákův kulomet.

Bohužel, po čtyřech ranách se zasekl.

* * *

Nos mi plnila horká glykolová pára z rozstříleného chladiče a tahač se na rozsakrovaných pneumatikách vlnil jako had. Neubral jsem.

Ty čtyři Hnusákovy rány nebyly mnoho, přesto nám ale udělaly trochu místo. Vrtulník zakolísal a na silnici z něj vypadlo tělo. Tahač na něm ani neposkočil.

Kulomet z nebe se po krátké odmlce rozblíkal znovu. Hnusák přestal lomcovat závěrem zbraně, vyhodil ji bočním oknem a zároveň mi jinou rukou zpoza opasku vytrhl druhou pistoli.

Po pěti ranách vrtulník prudce uhnul doleva a zmizel ve tmě. Sledování v infra mi bránila stále žhavější pára z chladiče a stále divočejší chování tahače. Byl div, že to ještě jelo - motor mlátil jako parní buchar a stále častěji kvičel vysokým, uši drásajícím tónem.

Když jsem zkusil ubrat, zepředu téměř okamžitě vyrazil dlouhý plamen a ostrá detonace vykopla čumák do výšky. Marně jsem zkusil zakontrovat, a už jsme se kutáleli.

* * *

„V pořádku?“ Zatímco jsem se ptal, roztahoval jsem slisovaný otvor, kde dřív bývala má polovina předního okna. Byl jsem zasypán mrazivým obsahem palubní lednice a kolem krku mi šuměla sodovka. Požár motoru po výbuchu naštěstí zhasl.

„Ale jo,“ řekl Hnusák a zezadu se ozýval zdušený nadávající ženský hlas.

„To je reportáž, pane, vlastně dámo,“ řekl jsem a vytáhl nadávající Veroniku a pak i spící Janici. Pées mělo z kožichu vytrhané pruhy chlupů, jak je vlastním tělem krylo před střelami.

„Hodnej Dolfi,“ řekl jsem, vystrčil ho otvorem a protáhl se za ním.

* * *

„Co myslíš, jak daleko je to ještě ke šlupce?“ Hnusák stál uprostřed silnice a kroutil krkem - tlumeně mu v něm křupalo. Oba jsme měli úplně rozervané šaty.

„Docela dost,“ řekl jsem a rozhlížel se, ale ten druhý vrtulník nebylo vidět ani slyšet. Silnice i pole kolem byly poseté krabicemi z roztrženého návěsu. V krabicích byly skládací vánoční stromky i s ozdobami a elektrickými svíčkami. Stačí rozložit a strčit do zásuvky.

„Je mi zima a v tý tmě nic nevidím. Kde to jsme?“ řekla Veronika a zuby jí hlasitě drkotaly. Takovéhle věci nejsou pro obyčejné lidi.

„Půjdeme pěšky?“ zeptal se Hnusák.

„Co zbývá,“ sám si odpověděl.

Pées otočilo hlavu dozadu a zavrčelo.

„Tiše!“ řekl jsem.

Janice slabě chrápala, v chladnoucím motoru praskalo, Veronice stále drkotaly zuby a někde za návěsem byly slyšet kroky. Několikery a stále hlasitěji. Pak kroky začaly rozkopávat krabice s vánočními stromky, a ozdoby a žárovičky zvonily. Pak už byli ti lidé vidět. Byli tři.

„To jsou ti tvoji mrtví negři,“ zašeptal Hnusák a šla mu pára od pusy.

* * *

V chladném vzduchu z nich byly v infra vidět jen červeně zářící kyčelní a kolenní klouby.

„Jo. Moji mrtví negři. Co budeme dělat?“

„Běžíme!“ řekl Hnusák, pověsil si Čistič na rameno a zvedl Janici.

„Tak běžíme,“ chytl jsem kufr se součástkami za držadlo a Veroniku za ruku.

„Kam běžíme? Mně se nechce běžet. Proč běžíme?!“ Táhl jsem ji za sebou a přemýšlel, proč ji tady prostě nenechám.

* * *

Asi za deset minut přelétlo horizont před námi policejní auto.

Vzdáleností ztlumené vytí sirény přehlušilo strojově pravidelné dopady podrážek za našimi zády. Pohřbení také běželi.

„Ruce, Hnusáku!“

„Jo! Dolfi, chytej!“ Než schoval spodní pár do bundy, hodil Čistič pées. Zuby zaskřípaly o kov a pées ostře zatočilo do pole.

Vzápětí se nám do očí zabodly reflektory. Pustil jsem Veroniku a padl na kolena; předstíral jsem naprostou zchvácenost. Veronika padla vedle mě a nic předstírat nemusela. Hnusák s bezvládnou Janicí předváděl něco jako potáčení.

Brzdy zapištěly a proud vzduchu přinesl zápach gumy a spáleného brzdového obložení. Cvakly dveře.

„Co se stalo? Kdo jste?! Zůstaňte na místě!“ zachraplal zpoza reflektorů hlas.

„Tam, šerife! Za náma! Pomoc!“ lapání po dechu jsem hrál docela dobře.

Doufal jsem, že to vyjde - byli jsme strašně špinaví, šaty v cárech, a který zločinec by s sebou vláčel nemohoucí rukojmí, že.

Ti tři běželi trochu pomaleji než my, a tak se do světél reflektorů dostali teprve nyní.

Veronika otočila hlavu a zaječela. Byl to nepříjemný, husí kůži nahánějící zvuk. Přestože byla hodně mimo, kdo jednou viděl ty promodralé obličejy, nikdy nezapomene.

„Pomóóóc!“ zaječela znovu.

„Vy tři tam vzadu! Stůjte!“ zavolal hlas o poznání mladší než ten, co mluvil předtím.

„Jsou to vrazi!“ zařval Hnusák, já se zvedl a začal pozadu ustupovat k policejnímu autu a táhl Veroniku s sebou.

„Stůjte, nebo začneme střílet!“ mladší hlas.

„Vy! Vy ne, vy s těma ženskejma pojd'te sem!“ starší hlas. Jeho majitel měl zřetelné formulační problémy.

Pohřbení běželi neztenčenou rychlostí. Viděl jsem už leccos, ale pohled do těch tří mrtvých tváří mi skutečně nedělal dobře.

„Budeme střílet!“

Strhl jsem oslněnou Veroniku k zemi a přes hlavy se nám rozeřvaly policejní brokovnice. Na krk mi spadla horká vonící patrona a někde vzadu kvílely sirény a brzdy dalších a dalších policejních aut, dveře práskaly a střelba mohutněla.

Ti tři už neběželi - proti tolika brokům se postupuje ztuhla. Hustá krev a cáry masa z nich stříkaly na všechny strany, ale rány se zaceľovaly rychleji, než policisté stačili nabíjet.

Když to k nám měli sotva patnáct metrů, přilétl vrtulník válečného námořnictva.

* * *

Rachot a svištění rotorů přehlušily úplně všechno. Zavířily vystřílené nábojnice a policejní stetsony a rozkvílel se rotační kanón. Ten přehlušil i rotory.

Silnice před námi zmizela v dýmu, mosazné nábojnice pršely jako lesklý déšť, vibrace bodaly do pat a pod oko se mi připleskla kapička roztaveného asfaltu.

Netrvalo to nijak dlouho.

Pohřbení přesto nedopadli nejlépe - kanón je rozerval na cosi, co se nedá popsat jinak než jako *sračky doširoka*. Chtěl jsem odsud být co možná nejdál, než se dají dohromady.

„Dostaňte mě odsud!“ předešla mě Veronika a zvracela. Kouř z rozstřílené silnice škrábal v krku.

„Pojďte! Do auta!“ Mladší hlas dostal tělo a policista začal pomáhat Veronice na nohy - měl dlouhé vlasy. Ten starší měl vousy; jeho stín mi padl do očí, když od Hnusáka bral Janici.

„Co je jí? Je mrtvá?“

„Ne, měli jsme bouračku, ale než po nás skočili ti ksichti, dýchala,“ řekl jsem. Najednou kolem nás bylo plno lidí v uniformách a začali zdvihat i mě a Hnusáka. Vymanili jsme se, že to zvládneme sami. Moje hmotnost a Hnusákova tělesná stavba by je mohly trochu překvapit.

Všichni policisté mluvili naráz, tak jsem mezi vzrušenými slovy a v rachotu vrtulníku slyšel konstruktivně-mlaskavé zvuky masa a vnitřností jen já.

„Rychle!“ řekl jsem.

* * *

V autě se policisté rozhodli, že nás odvezou do nemocnice. Usoudil jsem, že čím dále budeme od Pohřbených, a čím méně naštveme policajtů, tím lépe. Tak jsem jen výhružným pohledem umlčel Veroniku a nechal věcem volný průchod. Bylo zjevné, že rychlý člun na pláži ještě nikdo nenašel - to už by náš popis znal každý fízl ve Státech. Podíval jsem se na ciferník na palubní desce - byla to už hodina a půl. Že naše identikity vylezou z tiskárny pod chrchlajícím policejním rádiem, jsme mohli čekat každou vteřinu.

* * *

Kupodivu, až k městské nemocnici se tiskárna neozvala.

Na ceduli před moderní prosklenou budovou bylo napsáno PORTLAND CITY HOSPITAL.

„Co budeme dělat?“ tiše se zeptal Hnusák.

„Mrtvej brouk. Než zmizej policajti.“ To už mne dva zřízení začali tahat z auta a nakládat na nosítka. Vymanil jsem se, že dojdou sám. Někde na druhé straně vozu mluvil vousatý policista s doktorem - vyslechnout si nás přijedou zítra ráno, teď se musí vrátit do akce. Děje se totiž něco moc divného. /Moc/.

„Zažil jste, doktore, někdy chlapa, do kterýho napumpujete celej zásobník brokovnice, krev z něj stříká, ale on jde pořád dál?“

„Vtipy si nechte na jindy, důstojníku,“ doktor se o veselý tón ani nepokoušel.

„Vtipy! Vždyť jsem to viděl na vlastní oči!“ vousáč podržel zřizencům zadní dveře, aby mohli vytáhnout Janici.

* * *

Vchod byl prosklený a automatický, stěny sněhobílé a vzduch uvnitř, jak se dalo čekat, páchl nemocnicí.

„Človče, vždyť vy tu bundu nemáte roztrhanou, ale *rozstřílenou*!“ vytřeštil oči mladý doktor. Ležel jsem na stole v přijímacím sále, nad hlavou mi visel kulatý nemocniční reflektor a koutkem oka jsem viděl podobný stůl s Janicí a za ním další s Veronikou. Koutkem oka proto, protože jsem někde přišel o černé brýle a tak jsem si zrak musel zakrývat loktem - ještě že vidím širokouhle. Z druhé strany jsem slyšel Hnusáka, jak říká, že mu vlastně nic není a ať mu hlavně nestříhají bundu. Stůl pode mnou byl naštěstí dost masivní, tak ani příliš neskřípal. Unaveně jsem zdvihl prsty a zamával na našeho staršího policajta. Jeho vousatý obličej se mračil za sklem do chodby. Kývl, cvrnkl se do krempy klobouku a konečně odešel.

„Tak dejte tu ruku pryč!“ Za paži, co jsem si s ní zakrýval oči, mne tahala sestra s vlasy jako Barbie, a protože už to říkala potřetí, zněl její hlas navztekane.

Potřeboval jsem získat ještě alespoň dvě minuty. Aby policisté byli určitě pryč.

„Tu bundu vám rozstříhat musíme,“ zvýšený hlas z Hnusákova směru, „a nezlobte, nebo vás připoutáme!“

„Haló? Doktore Flayi?! Přijďte prosím na příjem! Hned, pokud možno!“

To si mladý doktor odskočil zatelefonovat. Vzápětí byl zas u mě: „Jak se vám dýchá?“ Začal s pomocí nůžek zápasit se zbytky mé bundy.

„Neprůstřelná vesta,“ zaklepal jsem si na hrud’.

„Tu ruku z obličeje!“ zasyčela Barbie a zakroutila mi malíčkem.

„Pane doktore? Pane doktore! Pojd’te se podívat na tohle!“ skleněné dveře se rozlétly a dovnitř vpadla laborantka, která nám ještě na chodbě odebrala krev - mně ji odebírala ze hřbetu ruky a div přitom nezničila odsávač. Odolnost mého organismu se v tom chaosu naštěstí trochu ztratila, ale teď už jsem věděl, že své dvě minuty nedostanu. Copak moje krev, ta ještě jakžtakž jde. Hnusákova nikoli.

„Co se děje, Jonesi?!“ dveře za laborantkou se znovu rozlétly.

„Doktore Flayi...!“

„Ta krev!!!“

„Co krev?!“ zařvali na laborantku oba doktoři naráz.

„To není krev!“

„Tak dáte tu ruku pryč?!“ sestra překvapila, jak nečekanou silou se do mé paže opřela. Slyšel jsem, jak zalapala po dechu. Protože

nemám víčka, nemohu oči zavřít. Myslím, že už jsem se o tom zmiňoval: Můj zrak vypadá jako duhovězlaté čočky. Jako povrch CD.

Už nebylo co skrývat.

„Hnusáku, mizíme!“ posadil jsem se.

Někde před nemocnicí se ozval výbuch. Skleněné výplně zadrnčely.

„Tohle už nebudete potřebovat,“ vzal jsem strnulé laborantce zkumavky s naší krví a rozbil je ve výlevce.

„Pánové, tohle nesmíte!“ řekl doktor Flay. Usmál jsem se na něj.

Chytil se za levou stranu hrudníku. Zatímco Hnusák zdvihal Janici, proběhl jsem skleněnými dveřmi na chodbu - omlácený kufr se součástkami ležel u zdi, jak ho tam policajt položil.

„Co ta druhá?“ Hnusák s Janicí na zádech vyběhl za mnou.

„Tady se o ni postarají.“

Z boční chodby vysprintovali dva členové nemocniční ochranky; dostal jsem obuchem do stehna a pan ochranka si tou ranou zlomil zápěstí.

Zvenčí se ozval další, tentokrát bližší a hlasitější výbuch, a tentokrát se ozvalo i řinčení vysypaného skla. Aby nezapomněl na dobré mravy, ještě jsem obuchovi zlomil čelist. Druhý už zdrhal.

* * *

Kachličkovaná podlaha nám zapleskala pod nohama, pak pod nimi zaskřípaly střepy - vchod do nemocnice byl bez výplní. Vrátný v modré uniformě ležel na zemi a množství skla v jeho těle se neslučovalo se životem, jak se tak eufemisticky říká.

Přeskočil jsem kaluž krve a vyběhl ven.

* * *

„Co budeme dělat?“

„Jak to sakra mám pořád vědět?!“

Ulice byly jasně osvětlené oranžovou září sodíkových lamp. Vlevo, uprostřed křižovatky, hořel automobil. Podle zkroucené konstrukce na střeše byl policejní a vysoké plameny hlasitě hučely. Asi o padesát metrů blíž se kouřilo z trosky vrtulníku - všemi otvory se z

něj valila pěna z automatického hasicího zařízení. Kus ohnutého rotoru trčel z chodníku jako zdařilá moderní socha.

Někdo trosku létacího stroje začal ostřelovat samopalem. Na očouzeném plechu vyskakovaly jiskry a odražené projektily hvízдалy. Přední sklo vraku zevnitř prorazila noha, kopla ještě jednou, sklo vypadlo a z pěny vyklouzla postava. Vzápětí další a ještě jedna. K samopalu, střilejícímu ze zadního okénka velké dodávky, se přidal druhý a zpoza popelnic na opačné straně cesty i brokovnice.

„To ne,“ řekl jsem a po zádech mi přejelo něco hladkého a studeného.

Ti z vrtulníku byli Pohřbení. Dalo se to poznat i přes pěnu, kterou z nich kulky ale docela rychle oklepávaly. Pohřbení byli navlečení v cárech policejních uniforem a asi už je to věčné ostřelování přestávalo bavit, protože Modrý ksicht sáhl do pěny, vytáhl pušku a začal střílet taky.

Popelnice basově zaduněla, ozvalo se vykviknutí, znovu zadunění, a rány z brokovnice vystříдалo podstatně méně ofenzivní chrčení. Dodávce se zakouřilo od kol, smykem se otočila do protisměru a vyrazila proti těm třem.

To už měli zbraně v rukou všichni Pohřbení.

„Padáme!“ chytil mne Hnusák za rukáv.

A bylo to asi nejlepší, co jsme mohli udělat. Podél zdi nemocnice, ve stínu okrasných keřů, jsme se dostali z dohledu - ze všech stran už se ozývaly policejní sirény.

Rychlým krokem jsme zašli do nějakého parku a u bublající kašny si omyli ruce a obličej.

„Potřebujeme se převlíct,“ utrl jsem si zbytek levého rukávu.

„To teda. Ale takhle nás nepustěj do žádného obchodu na světě.“ V houští za námi něco zapraskalo. Hnusák se bleskově otočil, pistoli v ruce.

„To je Dolfi,“ potopil jsem do kašny hlavu.

„Hodnej kluk, ale trochu's mě vyděsil,“ Hnusák schoval pistoli, pověsil si Čistič na rameno a podrbal pées na hlavě.

„Na druhý straně parku budou nějaký baráky, oblékneme se tam,“ setřel jsem si vodu z obličeje.

„Taky jsem na to myslel,“ nadhodil si Hnusák spodníma rukama Janici na zádech. Pořád spala.

„Máme kliku,“ zašeptal jsem. Prohlédl jsem přízemí i patro a nikde nebylo nic s charakteristickou teplotou lidského těla.

„Jdu na to,“ Hnusák zarazil prsty pod okno.

„Bacha!“

„Co je?!“

„Už můžeš,“ zničil jsem paprskovým úderem bezpečnostní systém.

Zapraskalo dřevo, rám zavrzel, protáhl jsem se dovnitř, Hnusák mi podal Janici, podržel jsem mu okno, a když bylo uvnitř i pées, zavřel jsem.

V domě to vonělo čistotou a domovem. Byli jsme v nějaké pracovně, na stole kožená psací podložka a jedna rodinná fotografie vedle druhé; v krbu umělohmotné poleno. Dům byl dost velký - než jsme našli šatnu, motali jsme se po něm skoro deset minut. Protože šatna neměla okna, troufl jsem si rozsvítit.

„Samý kvádra, sakra!“ Hnusák shrnul řadu obleků na dlouhé tyči zapuštěné do zdi a začal prohrabovat skříně.

Nakonec si přes potřhanou bundu vzal dlouhý modrý plášť a místo zničených kalhot obnošené volné jeansy. Janici, kterou v nemocnici převlékli do bílého anděla, jsem nasadil ponožky a zabalil ji do obrovského pruhovaného županu, navrch tmavý kabát. Hnusák jí ještě natáhl pletené rukavice a na prošedivělé vlasy velký černý barret.

„Tak už si něco obleč, negře!“

„Ale co?“

„To musíš mít zrovna koženou bundu?!“

„Jsem na ni zvyklý!“

Hnusák vyvrátil oči ke stropu a sbalil naše odložené svršky: „Schovám to někde v garáži. A ty dělej! Motorkáři!“ Podíval jsem se na sebe do zrcadla. Ve vysokých motocyklistických botách a černých, místy do běla odřených kalhotách jsem vypadal dost divně. Zvlášť když mi horní polovinu těla kryla bojová kombinéza - vypadá výstředně dokonce i na Ameriku. Než jsem se rozhodl, které sako si vezmu, vrátil se Hnusák a hodil mi ošoupanou a zaprášenou koženou bundu: „Asi v tom mejou auto a sekají trávník, ale tobě se určitě bude líbit.“ Bunda mi byla akorát.

Zvedl jsem si límec a hned se cítil fajn:

„To bysme měli. Jak jsme na tom se zbraněma?“

„Námořnická pistole...“ zacvakal kov, „deset zásobníků, Čistič a tři náboje,“ Hnusák schoval spodní levou ruku s pistolí zpátky pod kabát.

Mně taky zbyla (jedna) námořnická pistole - tu druhou mi pan Stonožka zřetelně ztratil.

Ale dal mi pár zásobníků.

* * *

„A co dál, negře?“

Nasadil jsem si nezbytné černé brýle: „Tady zůstat nemůžeme, domácí jsou asi jen někde na večeri. Vidím to na noc v nějakém baru a ráno se rozdělíme.“ Hnusák kývl. Projížděl jsem čipem policejní frekvence a musím říci, že jsme v tomhle městě opravdu populární. Hlavně já o mně už věděli i falešné příjmení, které jsem používal v Čechách. Rychlý člun se spoutanými námořníky byl objeven v době, kdy jsme úpěli v nemocnici.

V baráku jsme všechno uvedli pokud možno do původního stavu a za chvíli už jsme rázovali postranní ulicí mezi nízkými skladišti. Od centra se stále ozývala střelba. Čím jsme šli déle, tím byla slabší a okolí zanedbanější a špinavější.

* * *

„To bude ono,“ ukázal Hnusák na nápis DIRTY PIG, klenoucí se v oranžovém mrkajícím oblouku nad okopanými dveřmi. Ulička, po které jsme přišli, plně korespondovala s názvem baru. Hnusák dal Čistič Dolfimu (s povzdechem) a Dolfi zmizel ve stínech.

Otevřel jsem dveře a do obličeje se mi opřel zápach studeného marihuanového dýmu, žluklého tuku a záchodů. Po pěti schodech jsme sešli dolů.

Vpravo byl barový pult, vzadu několik stolků a televize. Barman četl Penthouse a nejevil o nás ani o několik dalších hostů zájem. Hnusák zaklepal na pult a barman, aniž zdvihl oči od prsatého papíru, přiložil dlaň k uchu. Měl dlouhé mastné vlasy, bradku a kolem zápěstí ostnatý náramek.

„Máte něco k jídlu?“

„Hamburgery.“

Zatímco jsem objednával, Hnusák odnesl Janici ke stolu. Těch několik ostatních hostů byla pětičlenná skupina opilých dělníků ve špinavých montérkách s lacem. Okomentovali Janici několika ne právě zdvořilými poznámkami.

„Ty hamburgery budou za chvíli,“ konečně barman zvedl hlavu, „něco k pití?“ Na čele měl vytetovaný kroužek s nápisem SRÍLEJ PŘESNĚ. Objednal jsem dvě piva a minerálku.

* * *

„Hej, příteli, proč nosíš černý brejle v noci?“ chytil mě jeden z dělníků za ruku, když jsem šel kolem.

„Proč ne,“ řekl jsem co nejrychleji, když jsem viděl, jak se od zadního stolu nadechuje k odpovědi Hnusák. Dělník byl černoch.

Když jsem šel kolem televize, pustil jsem ji. A přesně v tom okamžiku se do baru začali hrnout další lidé - bylo jich asi dvacet a jako by barmanovi z oka vypadli. Mastné dlouhé vlasy, bradky, orvané vesty.

Zřejmě tu byli něco jako doma. Barman strčil prsatice pod pult a s čímsi podobným úsměvu je začal zdravit. Všichni ho plácali do dlaně a objednávali si pivo a whisky.

V televizi toho moc nebylo - chytil jsem místní PORTLAND TV. Občané prý mají zachovat klid. Kdyby slyšeli střelbu, nemají chodit k oknům.

Prý jde o rutinní policejní akci. Za chvíli do obrazu prostřihli moderátorku, která začala číst popis „... několika brutálních zločinců, kteří odcizili kamion, těžce zranili řidiče a pravděpodobně ještě budou v našem městě. Jsou ozbrojení a nebezpeční - uvidíte-li je, nepokoušejte se je zadržet a neprodleně přivolejte policii. Na jejich dopadení byla vypsána odměna.“ Úsměv. Na dálku jsem stáhl zvuk, ale v povykování u baru stejně nebylo nic slyšet a náš popis byl kupodivu dost povšechný - ani nevěděli, že Hnusák je albín a že s námi je pées. Ta správná komunikace mezi policií a televizí ještě neproběhla.

„Tak tady to máte,“ přinesl nám kuchař v neuvěřitelně špinavém plášti plastickou mísu s dvaceti hamburgery. Odležele voněly a byly krásně mastné. Mně tady v tom století chutná všechno; vždycky

si vzpomenu na jídlo z našeho Času - a cokoli je proti tatrgelovému recyklátu pravá mana.

„Janice? Janice!“ popleskal ji Hnusák po tváři. Naposledy jedla někdy dnes ráno v letadle čokoládu.

„Stonožko? Patejli? Kde to jsme?“ zamrkala a udiveně otočila hlavu. Má oči průzračné jako dítě. „A kde jsou mé pohlednice?“

„Copak pohlednice. Naschvál, zkus uhádnout, kde jsme,“ Hnusák mluvil tak zvláště zjihle - má pro Janici slabost.

Janice se pátravě rozhlédla: „Nevím.“

„Jsme v Americe, v Portlandu!“

„Amerika!“ spráskla Janice ruce a obličej se jí rozzářil, „vždycky jsem se chtěla podívat do Ameriky. Jak jsme tu dlouho?“

„Jenom chvíli. Sněž hamburgery, co se do tebe vejde, a hned zítra pojedeme na výlet.“ Janice Hnusáka pohládila po ruce.

Dveře baru se otevřely a dovnitř vešli tři muži v dlouhých tmavých pláštích, klobouky do očí. Pátravě se rozhlédli, po bandě u pultu jejich pohledy jen sklouzly, přejely přes dělníky, přes nás a skončily u dveří na záchod. Dobře jsem si všiml, že u našeho stolu se ty pohledy maličko zadrhly. Muži sešli po schůdcích a posadili se ke stolu mezi nás a dělníky.

Janice měla hlad a z hamburgeru ukusovala sousta sice malá, ale vytrvale. Vypadala přitom jako sýkorka klovající do loje - hlava na tenkém krku se jí kývala, a po každém soustu se z obou stran podívala, jestli jí z země neteče moc kečupu. Když ano, s omluvným úsměvem, aniž se na kohokoli dívala, kečup olízla. My s Hnusákem jsme se cpali div ne oběma (všema) rukama naráz, a za pár minut na míse zbyly jen stružky žlutého tuku a kolečka kečupem červené cibule.

„Tohle jsem potřeboval,“ utřel jsem si prsty a pusu do ubrousku, podal Janici pilulku na spaní a nalil jí minerálku. Poslušně prášek spolkla.

Dveře se otevřely znovu a vešli další tři muži - ještě spíš kluci.

Podle jejich strnulých, trochu zpocených obličejů něco nebylo v pořádku.

Co, to se ukázalo vzápětí:

„Tak, pitomci, tohle je přepadení! Pracký pod strop!“ Dva měli revolvery, třetí dokonce malý samopal.

Napadlo mne, že na přepadávání je docela logická doba. Všichni policajti buď honí nás, nebo u nemocnice válčí s Pohřbenými.

Strčil jsem si do pusy kousek cibule a zvedl ruce. Do ticha, na jednu panujícího barem, něco tlumeně zadunělo. To Janice usnula a hlava jí padla na stůl.

„Co tam děláte, parchanti?!“ jeden z trojice se prohnal místností a divoce mával revolverem. Z jeho přehnaných gest a bledého ztrhaného obličeje bylo víc než zřejmé, že je na drogách.

Omluvně jsem se usmál: „Kamarádka usnula.“

Sekl po mně zbraní, trochu jsem uhnul, tak málem upadl. Rovnováhu chytil na poslední chvíli, a protože se na něj dívali všichni v baru, zařval:

„Co čumíte?!“ Otočil se zpátky ke mně a namířil mi revolver do obličeje. Ruka se mu třásla: „A ty si nech kecy, nebo ti ustřelím ksicht, hajzle!“ Jak mluvil, od rtů mu odlétla bublinka.

„Taffe! Nech je bejt a pod' sem!“ zavolal větší z jeho kumpánů - překltil jsem si ho na Čahouna, byl to ten s druhým revolverem. Ten se samopalem se nepřítomně usmíval. Cinkla pokladna a do igelitové tašky začaly šustit peníze.

* * *

Myslel jsem, že tím to skončí, ale mýlil jsem se. Těm chlapcům se loupení zalíbilo.

„Tak, přátelé, hodinky, prsteny, peněženky. A hezky po řadě,“ podal Usměvavý druhou igelitku k baru a zároveň nejbližšímu vlasáčovi nacpal hlaveň samopalu do nosní dírky.

Pak bylo slyšet jen chřestění věcí padajících do tašky a popotahování toho, co se před chvílí přišel optat, jak se mi daří. Nevraživě po mně pokukoval.

Dělníci, přestože byli opilí, měli tolik rozumu, že se nikdo z nich nepokusil o hrdinský čin.

Pak Taff a Čahoun došli k těm v pláštích a kloboucích. Hnusák do mě pod stolem strčil.

„Tak copak to tady máme za elegány? Ty ruce vejš! Ukaž? Nejsou zlatý?“ začal Taff jednomu stahovat hodinky, zatímco Čahoun druhému šacoval kapsy.

* * *

Třetí muž v plášti, ten, který k nám seděl čelem, začal střílet.

Čahounův mozek cákl až do naší mísy po hamburgerech a popotahujícímu Taffovi stříkala krev z krku na všechny strany. Než se skácel, stihl třikrát zmáchnout spoušť.

Kabátník s pistolí se zvrátil ze židle, ten se zlatými hodinkami plynulým pohybem vytáhl zbraň, střelil skládajícího se Taffa do čela, a aniž by pohyb přerušil, bez míření vypálil po Usměvavém. Projektil mladíka zasáhl do brady (čímž mu úsměv poněkud rozmazal) a mrštil jím na schody. Hlava s tlumeným zvukem praskla, samopal zachřestil po podlaze a hároš s roztrženou nosní dírkou vykřikl a chytil se za obličej.

Pak bylo několik okamžiků ticho, a pak vlasáči u baru i dělníci u stolu začali mluvit a řvát všichni naráz. Ten v plášti, co ho Taffovy výstřely srazily ze židle, pomalu vstal (z děr na hrudi se mu kouřilo a trochu se potácel), zvedl pistoli a dvakrát rychle za sebou vypálil do stropu.

V místnosti najednou bylo zase to ticho. A tak už nejen my s Hnusákem jsme věděli, že dramata neskočila. Ba naopak, že právě začínají.

Ze stropu se snášel prach z omítky a třetí kabátník - který se ze stropu samozřejmě nesnášel - vstal, otočil se a lenivě z podpaží vytáhl zbraň. Namířil ji na nás.

„Vy,“ řekl.

Janice začala pochrupovat a ze sna se usmívala.

* * *

Jako správní profesionálové už nepromluvili a jenom stříleli.

Ten nejrychlejší to stihl přesně jednou.

Hnusák zastřelil ty dva vlevo skrz desku stolu.

Já tomu vpravo prostřelil obě ramena.

* * *

„Vím, že potřetí za večer je to nepříjemné,“ vstal jsem a namířil pistoli k baru, „ale my vás neokrademe. Jen musím požádat, abyste si lehli na břicho a dali ruce za hlavu. Všichni.“

Dělníkům to chvíli trvalo - zrovna zvraceli, protože jim do piva nacákaly obsahy hlav těch dvou, co zabil Hnusák - a ani vlastní zvrátky nejsou něčím, do čeho by si člověk lehal rád.

Zjišťuji, že mozek v pivu plave.

„Velké pistole dělají velký nepořádek,“ poznamenal jsem filozoficky a srazil posledního černocho ze židle.

„A vás se, příteli, potřebuju na něco zeptat,“ zdvihl jsem chlapa s prostřelenými rameny. Klobouk mu spadl, byl smrtelně bledý a slin-
tal.

„Kdo vás poslal? Jak jste nás našli?“ položil jsem ho zády na stůl.

Pokusil se mi přes zatuté zuby plivnout do obličeje. Rozhlédl jsem se, ale všichni spořádaně leželi, obličeje odvrácené. Nacpal jsem chlapovi do pusy jeho vlastní klobouk a překroutil mu levé rameno o sto osmdesát stupňů. Vyvalil oči a omdlel. Tři sta šedesát ho probralo.

„Kdo vás poslal? Jak jste nás našli? A hlavně nekřič,“ zašeptal jsem, „ti lidé si o nás myslí, že jsme hodní,“ usmál jsem se a oddálil slinami ztmavlý klobouk. Kus byl ukousnutý.

„Urychli to, negře!“

„Vláda... Vy jste ti... Speciální úkoly... Parker, heroin... To *bolí!*“ Poslední větu by zaječel, kdybych ho opět nezašpuntoval.

„Takže jedny negry bysme měli z krku. Bohužel ty nejméně nebezpečný,“ Hnusák zvedl Janici.

„Promiň, příteli. Sebeobrana,“ krátkým švihem jsem agentovi zlomil vaz. Určitě se mu ulevilo. Pak jsem posbíral všechny zbraně a z igelitky s penězi vzal svazek bankovek.

„Pánové, napočítejte do sta, pak si dělejte co chcete.“ Stáli jsme s Hnusákem na schůdcích a já jsem paprskovým úderem zničil všechny telefony v místnosti.

* * *

Kamkoli utíkat nebo chodit by byla hloupost. Noc byla sice mlhavá, ale lampy svítily a na vyhlášených ulicích jsme byli strašně nápadní. Drápy přes zacvakaly po asfaltu a Hnusák si zase vzal Čis-

tič. Vrátili jsme se ke skladištům dva bloky před DIRTY PIG a do jednoho se vloupali.

Když jsem zavíral plechové dveře, začalo se blížit houkání policejních sirén - tuhle noc už bůhví pokolikáté.

* * *

„Takže já svedu policajty ze stopy a ty opravíš šlupku. Teda, pokusíš se opravit,“ Hnusák se levýma rukama poškrábal na tváři, „proč vždycky vyžereš to lepší?“

„Lepší?“ konečně se mi podařilo spojit ty správné dráty a startér tmavomodré dodávky zabral, „kdybys uměl se šlupkou, milerád bych ti to nechal - po tobě budou jenom střílet.“ Hnusák se zašklebil a jeho levé ruce kmitly okénkem v náznaku dvojitého direktu: „Prej jenom střílet!“

Zapumpoval jsem plynovým pedálem, znovu spojil dráty a motor se tlumeně rozbublal. To se mi na Americe líbí - v omláčené fordce, kterou najdete zastrčenou v boční uličce mezi popelnici, je pětilitrový dvanáctiválec.

„Jestli šlupku spravím, hned ti zavolám a přilítnu pro tebe - tak abys přesně věděl, kde jsi, abych tě nemusel hledat.“ Hnusák kývl, já si posunul sedadlo trochu dozadu a páka automatické převodovky měkce zapadla do zářezu VPŘED.

„A když ji nespravíš?“

„Tak... Tak. Ale co. Spravím. Měj se, plešoune,“ šlápl jsem na plyn.

Hnusák na mě vystrčil prostředníčky všech rukou a jeho ústa se zavlnila ve slovu „Negře!“. Viděl jsem ho v zrcátku, a jak tam tak stál s těmi zdviženými prsty, vypadal jako svícen. Pak se rozplynul v mlze.

Bylo půl osmé ráno.

Vjel jsem na hlavní, rozsvítil a mrkl na Janici spící na zadních sedadlech. Pées leželo na sedadle spolujezdce a mělo zavřené oči. Pustil jsem topení a zapnul rádio:

„... ten menší je holohlavý a tlustej... tlustý,“ snažil se zrovna někdo mluvit spisovně.

„A ta žena?“ zeptal se školený ženský hlas.

„Nó, tý sem si moc nevšim, ale jako by byla trochu zfetovaná...“, hlas se polekaně zarazil, jestli takové slovo může v rádiu použít.

„Jen pokračujte,“ povzbudila moderátorka jednoho z dělníků od DIRTY PIG, který si právě odbýval své okamžiky slávy.

„Nó, nevím co bych ještě... Snad jen, že ten vyšší vypadal vopravdu zle. Fakt zle.“

„Tak to byl pan Kennedy, přímý účastník včerejšího masakru v baru DIRTY PIG. Děkuji, pane Kennedy. Posloucháte rádio PORTLAND 1. Ještě než si pustíme písničku, chci vás, přátelé, požádat, abyste uposlechli pokynů policie a neztěžovali jí už tak obtížnou práci. Kdybyste náhodou na popsané zločince narazili, v žádném případě se je nesnažte zadržet, jen ohlaste jejich polohu - a znovu opakují - *nesnažte se je zadržet*, jsou těžce ozbrojeni a smrtelně nebezpeční. Zůstaňte s námi.“

„Ja ti dám zločince, krávo,“ vypnul jsem rádio a napíchl se čipem na kódované vysílání policie. Dozvěděl jsem se, že Pohřbení zmizeli, že se k Portlandu stahuje Národní garda z celého státu Maine, že federální vláda vyslala posily a že zátarasy na silnicích by projel jen tank.

Na zádi velkého chevroletu jedoucího přede mnou se rozsvítil pruh červených světel. Spořádaně jsem šlápl na brzdu a pokusil se prohlédnout mlhu - ale ani mé oči tou směsicí smogu, vodních par a časného podzimního rána nedokázaly prorazit až dopředu, tam, kde začínala fronta. A nebylo ani třeba. Že by zrovna na dálnici na Montreal na zátaras zapomněli...

* * *

Když jsem se po dvacetiminutovém popojíždění dostal na dohled mnoha blikajících policejních aut a dvou obrněných transportérů blokujících silnici, začal jsem si dělat starosti. Jediný průkaz, který jsem kromě svého falešného českého měl, byla námořní pětačtyřicítka s šesti zásobníky razítek. A to by na ty transportéry rozhodně nestačilo. Začalo mě trochu mrzet, že jsem všechny ostatní zbraně nechal Hnusákovi.

„Dolfi? Nespíš?“

Pées ohrnulo pysky a vyzkoušelo svou vysokofrekvenční pilu: zčernalé zuby povyjely z dásní a na okamžik s krátkým zakvílením

zmizely. Radši spadnout do katru než tohle. Vzpomněl jsem si, jak jsme jednou dobývali důlní základnu nedaleko Erebu III a jak...

„Poplach! Všem jednotkám! Kód jedenáct!“ ozval se čip. Všechny policejní frekvence strnuly. „Podezřelí se právě vloupali do obchodu se zbraněmi v západní části Oak Street!“ Policistova vysílačka přenesla ostré zapraskání dávky z automatické zbraně.

Viděl jsem, jak uniformy u zátarasu nejprve ztuhly, vzápětí se zamíhaly, a tři z aut s ječícími pneumatikami vyrazily zpět k centru Portlandu.

Bohužel, obrněné transportéry zůstaly.

* * *

Přede mnou už byl jen ten velký chevrolet. Po policejních vozech vznikly v zátarasu mezery, a muži s reflexními nápisy POLICIE na bundách poslouchali rádio, místo aby po každém automobilu, který odbavili, znovu položili ostnatý pás. Hnusák se totiž na Oak Street docela snažil, takže vznikl oprávněný dojem, že jsme tam všichni - to znamená my dva a ‚démonická narkomanka‘ Janice, kterou už bulvární stanice pasovaly na něco mezi Bonnie a Matou Hari. Mě přejmenovaly na Clyda a Hnusáka na Řezníka. Chudák, vždycky to schytá nejhůř.

„Jdeme na to,“ obhlédl jsem spící ‚démonickou narkomanku‘, mrkl na pées, zmáčkl na řadicí páce tlačítko SPORT a zadupl plyn do podlahy.

* * *

Dvanáctiválec zařval, náš nárazník se chevroletu zabořil do kufru a narazil těžké auto do boku nejbližšího policejního vozu. Jedna z mezer se rozšířila a zároveň o jednoho pronásledovatele míň. Trochu jsem couvl a s pneumatikami chrlícími dým a kousky hořící gumy se napasoval do vzniklého prostoru. Stále byl trochu užší, než jsem potřeboval - začali jsme drhnout oběma boky. Dodávka se roztřásla, skoro zastavila, a do řvaní motoru a ječení kol se ozývalo ošklivé skřípání párajícího se plechu. Pravý bok se trhal o čelo obrněného transportéru, levý se muchlal o zád' chevroletu.

Když už jsem myslel, že je konec, něco prasklo a náš orvaný ford vystřelil jako špunt ze šampusu.

„Jupííí!“ Dvanáctiválec akceleroval uspokojivě.

V tom okamžiku si policajti vzpomněli, že mají zbraně. Ostře to zabubnovalo, po zátylku mě šlehl kousek horkého kovu, a to bylo všechno.

Než transportéry otočily věže s kulomety, dávno jsme zmizeli v mlze. A naslepo si střílet netroufli. Zatím.

* * *

Po několika minutách zběsilého kličkování mezi červenými mlhovkami jsem zpomalil a čipem se napojil na Hnusákův telefon. V hlavě mi zaduněl výbuch, do kterého se ozval Hnusák: „Zavolej pozdějc! Ty hajzlové si na mě dotáhli dělo nebo co!“ Zavěsil. Na další zvonění už se neozval - tak jsem mu nemohl říci, aby se stáhnul, že už jsem z města. Ale na druhou stranu, policajti, kteří se ho pokouší zneškodnit, se o totéž nemohou pokoušet se mnou.

„Kurva dělo. Aby se mu tak něco stalo, plešounovi,“ zpomalil jsem na předepsanou rychlost. Šlupka je schovaná v nejsevernějším cípu Huronského jezera - pod vodou, a každý z těch skoro dvanácti set kilometrů, který se mi podaří překonat jakžtakž v klidu, se mi bude určitě víc než hodit.

Těch klidných kilometrů bylo přesně sedmnáct - pak byl druhý zátaras.

* * *

Naštěstí ho udělali jen narychlo a naštěstí nepředpokládali, že si to v té mlze troufnu objet přes pole.

A troufl jsem si.

Ale tentokrát už jsem je nepřekvapil - měli přesný popis fordky, takže stříleli jako v televizi.

Dlouhým smykem jsem najel zpátky na asfalt a hroudy mokré hlíny létaly na všechny strany. Dodávka nedržela směr a tak divně se potácela - řízení a tlumiče terénní vložku neustály.

* * *

V zrcátkách jsem viděl, jak mlha zlověstně bliká - na *mnoha* místech.

Ve vytí rozráženého vzduchu nebyla střelba slyšet; slyšet (ale hlavně vidět) byly její následky: Chrysler v levém pruhu to dostal naplno, právě když jsem ho předjížděl. Zcela jasně jsem zahlédl, jak na bílou kapotu v explozi skla vystříkla řidičova hlava. Auto se stočilo, ťuklo do nás, odrazilo se, roztočilo a chrlo kolem sebe hořící benzin.

Kulky z automatických zbraní drásaly asfalt všude kolem - poznalo se to podle bílooranžových jisker a obláčků páry. Policie si to mohla dovolit, protože všichni mrtví budou připsáni na můj účet.

Dávka z něčeho lehčího sklouzla po svodidle v dělicím pásu a odražené kulky vysekaly do dveří na mé straně řadu nepravidelných otvorů. Ve vzduchu zavoněl kordit, a blesky výstřelů v zrcátkách - místo aby hasly - začaly jasnět. Pak jsem i přes divoké otřesy a ještě divočejší kličkování zahlédl jeden z vozů, které nás pronásledovaly. Tak tohle jsem si u zátarasu opravdu nevšiml. Mezi cáry mlhy se řítíl obrovský stíhací jeep s protiletadlovým dvojčetem mířícím přes střechu kabiny.

Měl jsem pocit, že vidím i oči střelce, ukryté pod štítkem zelené přilby. Na nárazníku obludného stroje visely rozmlácené bílé dveře z chrysleru, a přestože jsem jel nejrychleji, jak jsem mohl, pronásledovatelé se přibližovali. Motor naší fordky se začínal hřát a vůbec nějak ztrácel elán.

* * *

Kolem jeepu se řítily obyčejné policejní vozy, spolujezdci byli vyklonění z okének, a i když mne zatím nemohli vidět, stříleli jako o život.

Střelec na jeepu už mne vidět mohl. A viděl. Měl na dvojčeti infrazaměrovač.

„Kurva,“ řekl jsem.

Nejdřív po zádi fordky zabubnovala náhodná dávka z něčeho menšího, potom nějaký obyčejný kulomet, ale pak vzplály ústové brzdy dvojčete.

Vypadalo to jako blesky.

* * *

Stáhl jsem hlavu mezi ramena a pées si tlapkami zakrylo oči. Kabinou něco zavylo a v předním skle se objevily dvě díry tak pět centimetrů v průměru. Po dvou kolech jsem uhnul do levého pruhu a zbytek dávky se zasekl do zádě velkého modrého kamionu s obrovským nápisem PEPSI JE ŽIVOT.

Manévr nás zpomalil a tak se zastříleli i policajti z aut. Do kvílení vzduchu pronikajícího průstřely se ozvalo ostré kašlavé praskání a všude najednou vířilo rozervané čalounění ze sedadel. Krátce jsem mrkl za sebe a původně zcela neprůhlednou zádí dodávky bylo nyní vidět docela jasně - otvorů vyplněných světlem v ní bylo mnohem víc než plechu a neuvěřitelně rychle přibývaly. Pées bylo napasované v místě pro spolujezdcovy nohy, kouřilo se mu z kožichu a tvářilo se znechuceně. Vzápětí jsem dostal tři rány do zad a jednu velkou do zátylku, a vzápětí mi tlak vzduchu vyrazil rozpraskané přední sklo do obličeje. Lekl jsem se, instinktivně dupl na brzdu a dostal se do proudu zpěněné pepsikoly tryskající z boku prostříleného kamionu.

Chvilku jsem neviděl nic než tu prokletou kofolu. Navíc jsem byl obalený sklem, a navíc nemohl pustit zmítající se volant. Pak pées vystrčilo sklo bočním okénkem.

Zorientoval jsem se, přidal, a dostal se z pepsi. Po brýlích se mi rozbíhaly malé bublinky a od chladiče se valil proud sladké karamelové páry.

* * *

Něco velkého a rychlého přerazilo levý sloupek a střecha dodávky se začala nadzvedávat a dělat takový kravál, že byl slyšet i v dunění vzduchu. Strašlivý tlak vyrazil všechna boční okna, mlha se mi drala do pusy a ruce se lepily k volantu.

Dojel jsem na úroveň řidiče zoufale zápasícího s rozkývaným pepsikamionem, vytáhl pistoli a prostřelil mu levé přední kolo. Byla to dobrá prda.

Obrovský nákladák se převrátil, rozlomil, maskou chladiče nás minul snad o milimetr, ve vzduchu zavířily přepravky, a lahve limo-

nád začaly vybuchovat jako dávky z granátometu. Rázem byla všude pěna a sklo.

Přidal jsem. Šlo to, protože proud pepsi nám hezky ochladil motor.

* * *

Mlha v zrcátku chrlila další a další lahve - policie nikde: „Tak jsem vás dostal, hajzlo...!“ než jsem dořekl, mezi lahvemi se mihl stíhací jeep, na hlavních dvojčete nabodnutou modrou přepravku.

Dokázal jet opravdu mnohem rychleji než naše perforovaná fordka.

* * *

Trhl jsem volantem a dodávka se smýkla do pravého pruhu. Vykopl jsem dveře, chytil volant levou rukou a vytočil se ven. Jak jsem dal nohu z plynu, auto prudce zpomalilo - z mlhy za jeepem se vynořily další policejní stroje a blesky ze samopalů už zase šlehalý do očí. Ale opravdové starosti mi dělalo jen dvojče.

Seďm ran z mé pětačtyřicítky mělo na jeep asi takový účinek, jako bych po něm plival. Pravda, od slin by se nejiskřilo. Prostě to nebyl dobrý nápad. Než jsem se dostal zpátky do kabiny a šlápl na plyn, jeep se přiblížil snad na dvacet metrů a střelec v helmě se mi konečně rozhodl ukázat, co jeho protiletadlová zbraň dovede. Místo kratičkých šestiranných dávek předvedl jednu opravdu *dlouhou*.

Nejprve jsem to vnímal, jako by dodávku něco postrkovalo vpřed. Pak nás předlétla polovina nějaké zadní nápravy vykrúžující spirály černého oleje a pak se dodávka rozpadla na kusy.

* * *

Krátký pocit lehkosti, neuvěřitelný kravál, několik nárazů, skluz a najednou kolem bylo poměrně neuvěřitelné ticho a plno hlíny a růžičkové kapusty. Termín ‚ticho‘ není přesný - ječely v něm desítky brzdících pneumatik.

Možná je to další zázrak, ale ani jedna z protiletadlových kulek mne nezasáhla. Kombinézou by sice neprošla, ale rozhodně by to

nebylo nic příjemného. Lokty jsem roztáhl slisované trosky kabiny, vykulil se ven a vyplivl hlínu:

„Dolfi?!“

Pées se právě ponořila do trosek a dolovalo z nich kufr se součástkami.

Janice dostala ty velké kulky dvě. Jedna jí utrhla levou ruku v rameni a druhá vysekla do krku díru, kterou by se dala prostrčit pěst. Na obličejí jí zůstal mírný, udivený úsměv. Z rozmláceného auta tekla všemi otvory krev naředěná špinavou pepsikolou.

Tak jsem tě holka neuchránil, pohladil jsem mrtvou po čele. Tělo se naposledy škublo. Měl jsem to velké usměvavé a důvěřivé dítě rád.

„To nemoh‘ nikdo přežít!“ ozval se od silnice vzrušený hlas. A jiný:

„Rychle, zátarasy, už je tu televize, ať do toho nevlezou!“

První tři policisté došli k vraku dodávky. Nejprve se za zdeformovanou zádí objevily hlavně zbraní, pak i oni. Měli neprůstřelné vesty a vypracovaná ramena.

„Ahoj, kluci,“ řekl jsem, „nechcete si zahrát v seriálu ‚Policejní mozek v rozletu‘?“ To už mne pětačtyřicítka dvakrát kopla do dlaně a její horká hlaveň se poslednímu z nich zabodla do ucha. Vůbec si nestačil uvědomit, co se děje.

* * *

„Chci auto a volný průjezd!“ zařval jsem a vyšel zpoza dodávky. „Jinak tady...“ přečetl jsem si policistovu jmenovku, „detektiva-seržanta Kocinského budete třídit z růžičkový kapusty *dva dny!*“ Policistu jsem držel před sebou a má pětačtyřicítka si v jeho uchu docela zvykla.

I ostatní policisté byli tím, že žiju, docela překvapeni. Dojížděla stále další a další auta, zezadu se ozývaly rány, jak někteří řidiči nestačili zabrzdit, křik a mlha houstly a situaci ještě znepřehledňovaly. K mé velké radosti.

Líмец bundy nasáklý zasychající kofolou se mi lepil ke krku - zaplať bůh, že se mi limonáda nemůže dostat pod kombinézu. Policajt se třásl a podklesávaly mu nohy. Ve vzduchu páchla růžičková

kapusta, krev, hlína a pepsi; pées mi stálo u nohou a v zubech drželo kufr s náhradními díly.

Radši jsem se na věrný stroj moc nedíval - těch kulek dodávkou prolétlo opravdu hodně.

„Chci ten velkej džíp!“ zařval jsem, když můj předchozí výkřik nedošel odezvy. „Nebo ho opravdu zabiju!“ zatrásł jsem mužem v neprůstřelné vestě.

„Dejte mu to!“ policajtovi se zlomil hlas, „zastřelil John... Johna a Iana!“ Muži na silnici se kryli za auty a pozorovali nás mířidly zbraní.

Pak jeden vstal. Byl tlustý, vysoký, brunátný a bůhvíproč vypadal rozčileně:

„Jestli tomu policistovi zkřívíte jenom vlásek, budete si přát, abyste se nikdy nenarodil! Odhod'te zbraň a vzdejte se!“

„Bohužel vám nemůžu zatleskat, opravdu dobrý výstup. Ale jestli si tohle představení chcete ještě někdy zopakovat, dejte mi ten džíp, protože jinak zkřívím vlásek nejen detektivu-seržantovi Kocinskému!“

„Jestli mu zkřívíš *jen vlásek*...!“

„Už napoprvé to byly kecý,“ řekl jsem a přiložil detektivu-seržantovi Kocinskému hlaveň ze strany k nosu a stiskl spoušť.

Výkřik i oblouk kouřící krve byly opravdu působivé.

* * *

Horká krev mi netekla přes ruku ani dvě minuty a už jsem seděl v jeepu a startoval. Když motor chytil, vystrčil jsem Kocinského držícího se za obličej ven: „Nic osobního, příteli - nech si udělat plastiku. A vyříd' kamarádům, ať do mých plánů radši už nezasahují - do nosu střílím jen jednou za den.“ Zašklebil jsem se a zabouchl pancéřové dveře.

Než jsem stačil zařadit rychlost, o zátylek se mi opřela hlaveň pistole. Opravdu jsem nečekal, že zkusí ten starý profláklý trik ‚hrdina skrčený za sedadly‘. I pées nevěřicně zavrtělo hlavou.

„Tak, hajzle, jen mrkneš a zmáčknu to. A i ti, co tady budou škrábat tvůj mozek ze stropu, mi budou tleskat.“ Zvedl jsem oči a můj pohled se v zrcátku střetl s chladnými očima propalujícíma se z

otvorů černé kukly. Protiteroristická jednotka. Usmál jsem se a zařadil.

Výstřel z pistole je pro mne i takhle zblízka jen pohlazení. Projektil odražený od mé hlavy vysekl do černé kukly třetí oko a krev se rozcákla po zadním okénku tak, že v zrcátku nebylo vidět ven. Tělo zaujalo pozici ‚mrtvý hrdina skrčený za sedadly‘.

Jeep se rozjížděl s prokluzujícími koly, až zadek létal ze strany na stranu. To, že mě příslušník protiteroristické jednotky nezastavil, policajty trochu *zmátlo*, tak jsem získal malý náskok.

* * *

Jeep byl opravdu rychlý. Hnal jsem to kolem sto sedmdesáti mil za hodinu a na čipu poslouchal, jak se vyvíjí Hnusákova situace. Musel jsem vzít zavděk rozhlasovými komentáři - pořád jsem se nemohl dovolat.

V mlze podél dálnice se objevily stromy, za chvíli zhoustly v les a cesta začala stoupat do hor.

Když se náskok patřičně zvětšil a když jsem minul vhodný sjezd, zpomalil jsem a přes betonové koryto podél krajnice odbočil do lesa.

Bylo zřejmé, že někde v autě je sledovací vysílač a takhle si pronásledovatelé budou chvíli myslet, že jsem uhnul na tu odbočku.

Prohučel jsem křovím, větve zabušily do oken, a zastavil jsem snad deset centimetrů před smrkem, který by neobjali dva lidé. Venku bylo znatelně chladněji a pach růžičkové kapusty nahradilo jehličí pálící se na výfuku. Motor tlumeně bublal.

Vyskočil jsem na korbu a zablokoval dvojče tak, aby mířilo dopředu a trochu dolů, přepnul ho na krátké dávky, nasadil nové zásobníky (které policisté ve spěchu zapomněli vyložit) a ovázal spouště provazem, který jsem přes trubku ochranného rámu jako přes kladku prostrčil pootevřeným okénkem do kabiny. Teoreticky, když zatáhnu, mělo by to střílet.

Policajti už poznali svůj omyl a od odbočky se ozývalo vzteklé kvílení jejich vracejících se sirén. Naskočil jsem, dupl na plyn, kola se začala protáčet, pak houštiny povolily, krajnice a pozadu jsem vlétl na silnici, přímo mezi policejní vozy.

Jak to drncalo, mrtvole za sedadly strašně cvakaly zuby.

* * *

Nějaký ostrostřelec mne minul, ale jeho dávka - naprosto přesně - prošla dveře vozu, který jsem nabral zadním nárazníkem. Asi za dvě minuty jsem se dozvěděl, že jsem zabil další dva policisty.

Abych si začal dělat čárky.

* * *

V horách, už hluboko ve Vermontu, byl další zátaras, u kterého na mne čekalo FBI. Mám pocit, že celé.

* * *

Část Appalačského pohoří předtím jsem projel naprosto v klidu - policie se stáhla, jen mimo dostřel prolétlo pár televizních vrtulníků.

Všechna rádia, která jsem chytil, podrobně komentovala buď mou cestu, nebo Hnusákovu demolici Portlandu. S bazukami, ilegálně prodávanými v obchodě se zbraněmi na Oak Street, se mu *darilo* - už dostal tři tanky Národní gardy. Na telefonování pořád neměl čas, nebo to jeho mobilák koupil.

Z dálnice, po které jsem jel, a silnic, po kterých bych mohl jet, policie odkláněla dopravu - sledovali mě podle poziční vysílačky a dozajista se na mě chystali někde, kde nebudu moct napáchat příliš škod.

Jednou mne překvapilo auto v protisměru, ale byli to jen turisté.

Vyfotili si mě.

Nepostřílel jsem je.

Hluboko v horách jsem zastavil u benzinové pumpy, pées si na-plnilo nádrže plamenometu směsí nafty a benzínu, dobil a zkontroloval jsem pistoli a vzal mrtvému zakuklenci za sedačkami tu jeho - byla to velká devítka.

Pak jsem minul poslední odbočku a mohl jet jen rovně.

A pak jsem tedy dojel na dohled tomu zátarasu.

* * *

Mlha zůstala na opačné straně hor, a tak jsem ho viděl už z dálky a docela jasně: pod dlouhým klesáním byly velké cedule s reklamou na pastu na zuby, a oba směry dálnice byly doslova zašpuntované - drželo je po dvou tancích, obrněných transportérů nepočítaně, protitankové ježky, ostnaté pásy, obyčejné neoznačené osobáky... Na levé straně kolmá skalní stěna - skoro sto padesát metrů vysoká, na pravé svodidlo a propast - ne sice tak hluboká, ale ono i osmdesát metrů je docela dost. Říčka, která se dole klikatila, vypadala velmi malebně a velmi daleko. Šest dálničních pruhů mezi mnou a zátarasem bylo - až na svodidla, která je půlila, a olej zažraný do asfaltu - zcela prázdných. Vypadalo to divně.

„To neprojedeme,“ řekl jsem.

Pées kývlo.

„Ale na druhou stranu, nezbyvá, než to zkusit. Za náma už určitě udělali něco podobného.“

Pées kývlo.

Možná to od nás s Hnusákem nebyl nejlepší nápad, rozdělit se. Zkusil jsem mu zavolat, ale pořád nic.

* * *

Levými koly jsem přejel obrubník odvodňovací strouhy vprostřed dálnice, sáhl za sedadla, přesadil zakuklenou mrtvolu na své místo a připoutal ji čtyřbodovým bezpečnostním pásem. Přivázal jsem volant ke klíce, zařadil a zaklínil nohu mrtvého na plynovém pedálu.

Zatímco se auto rozjíždělo, přesunuli jsme se s pées dozadu na korbu - k dvojčeti. Odřízl jsem provaz od spouští a přivázal si pomlácený kufr se součástkami na záda.

Policajti, kterým jsem vzal jeep, přece jen nebyli taková jelita - kromě těch zasazených a těch dvou skoro prázdných, co jsem vyndal v lese, byly zásobníky do dvojčete prázdné.

* * *

Jeep stále akceleroval a v hlavních zbraně začínal hvízdát vítr.

Zatočil jsem dvojčetem ze strany na stranu a cvičně práskl po jednom televizním vrtulníku - nemohu potřebovat, aby všichni viděli, co na korbě dělám. A policajti se ukázali jako ještě menší jelita, než

jsem čekal - v zásobnících, které jsem považoval za plné, bylo jen po jednom náboji plus pár prázdných nábojnic plus igeliták s hlinou na vyvážení.

Přesto to stačilo, aby všechny frekvence zaplavilo:

„... odporný terorista střílí dokonce *po novinářích!*“ Má kariéra galantního Clyda skončila.

Ale kdo by po nich nestřílel, když kvůli jejich dlouhooké kameře už celé FBI ví, že nesedím v kabině.

* * *

V dálce u zátarasu jsem viděl, jak několik mužů v horečném chvatu cpe do strouhy, která jeep vedla, nějaká polena.

Než se mi podařilo vyměnit zásobníky, byli jsme skoro v půli cesty a rychlost rozmazala skálu vlevo do šedohnědých čmouh.

Namířil jsem přibližně na zátaras a zaklínal spouště. Dvojce se rozburácelo. V tom okamžiku z propasti napravo vylétl černý bitevní vrtulník a výmetnice jeho raketometů se rozkašlaly kouřem.

„Padáme!“ křikl jsem na pées, chytl ho do náručí a saltem vzad skočil z auta. Proud vzduchu mne nabral jako příbojová vlna, mihlo se nebe, skály, asfalt a mé černé brýle odlétající v dál.

* * *

Dopadl jsem oběma nohama na hranu svodidla, a než tření podrážek skluz zastavilo, připadal jsem si jako nejzběsilejší bruslař na světě.

Seskočil jsem na dálnici a z asfaltu se zakouřilo. Pustil jsem pées a rozběhl se. Kolem vybuchovaly rakety z vrtulníku a už nepříliš vzdálený zátaras plál snad tisícem jedovatých trhavých plamenů, vše prokládáno blesky tankových kanónů. Jeep už nestřílel, ale stále jel. Hned vzápětí dostal tři těžké zásahy naráz a rozlétl se na kusy.

„Pilóóót!!!“ vytrhl jsem obě pistole a přepnul se do bojové rychlosti.

Pées zavylo v dvousetdecibelové napodobenině šíleného vlkodlaka a mezi zuby mu vyšlehly modré plameny. Takhle začínal každý náš úder na Protivníky.

FBI nemělo šanci.

V bojové rychlosti jsem doslova proběhl jedním z aut - kolem pasu mi zůstal obtočený cár plechu a ruka s brokovnicí a velkými digitálkami.

Odras od blatníku obrněného transportéru, přelet nad tankovou věží, druhý skok, třetí... Výstřely z mých pistolí rozstříkávaly krev, plamenomet pées halil scénu dýmem a rudou září, hořící postavy vyskakující z hořících strojů, řev... A najednou jsem byl na druhé straně.

ZUBNÍ PASTA ZUBANA JEST NEJLEPŠÍ!

Pod reklamní tabulí byl zaparkován policejní harley. Stále v bojové rychlosti jsem motocykl popadl, otočil správným směrem a naskočil. Za zády mi naposledy zahučel dieselbenzinový plamen a k nebi se vyvalil poslední oblak černého dýmu, výbuchů a lidského křiku. Pées dopadlo na sedadlo za mnou a kouřilo se mu od pysků.

Asi po dvou kilometrech nás dolétl televizní vrtulník a pověsil se nám těsně za záda. Nastavil jsem si zrcátko a viděl lačný lesk objektivů. Za okamžik nás dolétl i ten bitevní - ale kvůli televizi nemohl střílet.

Éterem se začalo rozléhat řvaní pilota bojového stroje i velitelů FBI všech hodnostních stupňů.

„Národ má právo být informován!“ odpovídali novináři z vrtulníku, povzbuzováni tichým kódovaným hlasem ze vzdálené redakce, který jim za každou vteřinu, po kterou ,veřejného nepřítele číslo jedna‘ udrží v hledáčku kamery, sliboval desetinasobek měsíčního plátu - z takovéhle blízkosti dvacetinasobek. Jak se ten svět rychle mění - než jsme s pées zaútočili na zátaras, byl veřejný nepřítel číslo jedna Hnusák.

Musím říci, že jsem novinářům ve vrtulníku vyloženě fandil.

Pak je - bohužel - právě uprostřed působivého líčení ,psí bestie chrlící dým‘ bojový stroj sundal. Chamtivost se nevyplácí a národní zájmy Spojených států amerických jsou silný argument.

Zalehl jsem za řídítka a pées se mi zakouslo do opasku. Asfalt kolem harleye začal vybuchovat a kouř a kvílení střepin naplnily vzduch.

* * *

Něco nám urazilo vysoký ochranný štít, a přestože tím motocykl trochu zrychlil, byl proti bitevnímu vrtulníku zoufale pomalý. V třesoucích se zrcátkách jsem navíc zahlédl, jak skrz sloup dýmu, v který se změnila televizní helikoptéra, projíždí několik automobilů s majáky na střechách. Ti budou pěkně nasraní.

Vrtulník mne zatím nedostal jen proto, že jsem manévroval opravdu sebevražedně a že zleva pořád byla skalní stěna - musel si dávat pozor, aby o ni nevzal rotorem.

Brzda, smyk, zavytí rakety, výbuch, dávka z kulometu, dávka z něčeho jiného, břicho černé obludy těsně nad hlavou, rezonující řev turbín, brzda, smyk, pées vlající odstředivou silou do boku, plný plyn, dávka z kulometu, smyk, odrazit se nohou od svodidla, smyk, další raketa...

Když se vrtulník zase dostal těsně nad nás, sáhl jsem za sebe, chytil pées za kůži na zátylku, věrný stroj se pustil mého opasku a namířil tlamu vzhůru.

Uspokojivé bylo, že proud ohně helikoptéru neminul.

Neuspokojivé, že jsem harley jednou rukou nějak nezvládl.

* * *

Já, nejlepší pilot z klanu Pilotů!

Motocykl nás - nedbaje mých zásluh - vykopl do výšky.

* * *

Pées se odrazilo od pancíře hořícího vrtulníku, já sebou bacil rovnou na asfalt a řítil se a poskakoval jako šílená žabka.

Sotva jsem zastavil a stačil si kleknout, těsně kolem se mihl chromovaný nárazník velkého hnědého dodge. Ten chlap mne chtěl normálně přejet! Z prodřeného oblečení se mi kouřilo.

Zatímco dodge s dýmem u pneumatik brzdil, nasázel jsem do něj půl zásobníku z pětačtyřicítky. Nemělo to sebemenší vliv. Rozléty se zadní dveře a...

Než se z nich stačili vyhnout střelci, pées auto propláchlo ohněm.

Kulky z vybuchujících nábojů trhaly z hořícího stroje kusy plechu a všechno to hvízdalo kolem. A že těch nábojů bylo!

„Příště to zkus nespálit. Potřebujeme auto.“ Harley měl uražené přední kolo a řídítka zkroucená jako tatrgeľový preclík. Přikrčil jsem se - už tak ječící vzduch se rozječel mířenou palbou - ostatní vozy zastavily v bezpečné vzdálenosti a policisté a agenti FBI začali předvádět své střelecké schopnosti. Nalevo stále skála, napravo propast, jen o vrtulník (naštěstí) mím.

Nezbylo než se znovu přepnout do bojové rychlosti a začít utíkat.

Kulky z automatických pušek do mě bušily jako kladiva a v kufru na zádech mi ošklivě řinčelo.

Než jsem k nim doběhl, auta se otočila a začala zbaběle ujíždět - a má-li auto náskok a dostatečně vyděšeného řidiče, nedohoním ho ani já.

Zastavil jsem a kromě hluku vzdalujících se motorů a sloupu černého kouře z hořícího dodge jsem osaměl.

* * *

„Co budeme dělat?!“ Kolem se mihlo pées, a jak brzdilo, podkluzovaly mu nohy a od drápů létaly jiskry. K Huronskému jezeru to stále máme tisíc kilometrů a vzhledem k neúspěchu a ztrátám policie a FBI byla dalším logickým krokem US ARMY. Tady na té opuštěné horské dálnici se to docela nabízelo.

„Mohli by po nás prásknout protitankovou neutronovou raketu,“ řekl jsem nahlas a podíval se přes propast do dlouhého kaňonu a na úbočí hory za ním. Po hořícím bojovém vrtulníku nebylo ani vidu a po všem tom kraválu a střelení bylo až tísnivé ticho. Někde šuměl a pleskal malý vodopád, ve svodidlech pohvizdoval vítr a v chladnoucí karoserii dodge ostře praskalo - v průzračném horském vzduchu se zvuk nesl zcela jasně, byť od nás dýmající troska byla skoro sto metrů. Před neutronovou raketou se uhnout nedá. Říká se jí sice „protitanková“, ale je určená proti velkým obrněným svazům, nikoli proti

jednotlivým tankům. A ačkoli bych to v kombinéze a s trochou štěstí vydržel, co když ne.

Pées otočilo hlavu a nastražilo uši. I já jsem měl pocit, že odněkud z dálky slyším tryskové motory. To by bylo až nehezky rychlé - jako by armáda tušila, že na nás FBI nebude stačit. Vojenské frekvence mlčely - letadla před útokem vždy dodržují rádiový klid. Zato na policejních a veřejných frekvencích zuřila pravá slovní válka - šlo o to, aby v širokém okruhu nebyl ani jeden novinář a pokud možno ani jeden člověk.

Také se čekalo, až se stáhne technika od proraženého zátarasu.

„Neutronová raketa. Oni to udělají,“ zašeptal jsem a cítil, jak se mi rosí čelo. Mohl bych zkusit sešplhat do propasti. Ale s mou vahou a navíc kufrem se součástkami... Pées se na mne podívalo a tak divně zamrkalo.

„Mně se šplhání taky nelíbí, neboj,“ zašklebil jsem se. Druhá možnost: v bojové rychlosti dokážu běžet devadesát, s kufrem a pées na zádech maximálně sedmdesát kilometrů za hodinu. Rozhodně ale ne dlouho - energie, která mi bojovou rychlost umožňuje, zdaleka není nevyčerpatelná. Vzhledem k tomu, že si ji v tomhle Čase nemůžu doplnit (už dva roky) a vzhledem k proražení zátarasu a běhu před chvíví, jí už mám docela málo. Kdybych se násilím nepřinutil k optimismu, řekl bych docela dost málo. Takže to chce třetí možnost.

Rozhlédl jsem se, ale nějak mne nenapadala.

Někde zavrzal cvrček a ryk stíhaček bylo tentokrát slyšet víc než jasně. Odrážel se mezi horami jako hromobití. Věděl jsem, že stroje krouží a snaží se co nejpřesněji určit, kde jsme. Až zaútočí, nebude slyšet nic.

Znovu cvrček. Pod klenbou mraků na jihu se objevily dvě tečky, za kterými se v dlouhém oblouku rozpíjely bílé kondenzační stopy.

„Začínám měnit názor na šplhání,“ překročil jsem svodidlo a naklonil se nad propast. V těchto místech byla kupodivu podstatně hlubší, než když jsem se díval před zátarasem. Kdesi v nedozírnu se stále vinula (jak se tak hezky psává) stužka řeky. Zatočila se mi hlava a pées zcela psovsky zakňučelo.

„Ale na druhou stranu, ta skála je *dost* hladká,“ vyklonil jsem se hluboko přes hranu. Skála byla tmavohnědá, místy dočervena, a určitě nebyla úplně jako zrcadlo. Ale skoro.

Body na nebi přestaly opisovat oblouk, změnilly se na stříbrné body a začaly se přibližovat tak rychle, jak jen to útočící stíhačky umějí.

Další možnost by byla nesnažit se šplhat, ale rovnou skočit a trefit se do řeky. Poněkud problematickým se jevílo, že se nedá odhadnout, kolik je v ní vody.

Nadechl jsem se a...

* * *

... a v té chvíli se ozvalo klapavé hvízdání a rachocení nad skalní stěnou na opačné straně dálnice. Vrtulník. Bylo to tak nečekané, že jsem do té propasti málem spadl. Jak jsem mával rukama a chytal rovnováhu, všiml jsem si, že přes leží na asfaltu, oči zakryté tlapkami.

Specialisté na dobývání vesmírných objektů opravdu nejsou školeni na pohledy typu „stužka řeky se klikatí v modravých hlubinách“.

Když jsem nabral stabilitu, vrtulník už visel nad naší polovinou dálnice. Dobrá zpráva: nebyla to ta bitevní příšera.

* * *

Snad by se tomu nedalo říkat ani vrtulník - bylo to takové malé dvoumístné plexisklové cosi, co zepředu vypadá jako vosí oči - vosí efekt tohoto strojku ještě zdůrazňovala skutečnost, že kabina měla determální úpravu a tvářila se jako zrcadlové brýle. Pod ní byly obrovské nafukovací vaky určené pro přistávání na vodě, za ní trubková konstrukce s řídicí vrtulí.

Proud vzduchu nadýmal mou prodřenou bundu, prach vířený rotorem se mi odrážel od povrchu očí a obě pistole jsem měl v rukou. Byla to naše poslední šance. Vzápětí se vaky dotkly asfaltu a dveře napravo se otevřely.

Mušky mých pistolí se usadily na obrysu postavy sedící za řídicí pákou. Zuřivě mávala rukou.

„Dělejte, Patejli! Rychle! Poslali na vás stíhačky!“

Mé ukazováčky se zarazily opravdu v posledním okamžiku. Přes ryk motoru jsem ten hlas málem nepoznal. Ale i přes obrovská sluchátka a černé brýle jsem poznal obličej.

* * *

„Co tady sakra děláte?! Po novinářích se stílí!“ Pées skočilo dovnitř.

„Vezmu vás odsud - když mi slíbíte exkluzivní reportáž!“ Řvali jsme na sebe fest.

Přelétl jsem očima obzor. Stíhačky byly viditelné už i pro obyčejné lidské oči.

„A když neslíbím?“

„Tak, tak...“

„Je vaše, hlavně už leťte!“ hodil jsem kufr se součástkami na pées, opatrně dosedl, zabouchl dveře a nasadil si sluchátka s mikrofonom. V kabině to vonělo jasmínem.

Veronika zaver glovala kniplem, přidala plyn a mně se zježily vlasy.

Motor zavyl, vrtulníček zakopl vaky o svodidlo, sklouzl nad propast, vzápětí ho uchopil vítr a hnal proti skalní stěně vlevo. Všiml jsem si, že Veronika zcela automaticky dupla na pedál.

„To není brzda! Nejsme v autě!“ zařval jsem. Veronika se tak omluvně usmála:

„Kurz jsem dokončila teprve před týdnem - a v Čechách jsou ty vrtulníky trochu jiné!“ Její úsměv mne opravdu šokoval - uvážím-li, že nás vítr stále hnal proti té skále.

„Ani v Čechách nemůžou mít vrtulníky brzdu!“ chytil jsem knipl.

* * *

Čas na to, abychom si vyměnili místa, zatím nebyl. Turbulence nad dálnicí byly tak strašné, že jsem opravdu nechápal, jak sem Veronika dokázala dolétnout. Navíc, s mou hmotou se stroj stal poněkud nevyváženým a poněkud hůře stoupal. Poněkud *dost*.

Řídil jsem levou rukou a řval na svou záchránkyni, jak šlapat pedály.

„To si nezasloužím, takové řvaní. To skutečně ne,“ kuňkala do mikrofону.

„Cože?!“ zařval jsem, když místo na levý šlápla na pravý pedál a kdy se vrtulníček zhoupl a rotor minul skálu snad o dvacet centimetrů.

Pak jsme se konečně dostali nahoru nad horu.

* * *

„Tady Wildcat. V cílové oblasti byl lokalizován vrtulník... Je to civilní Bell Sioux,“ ozval se můj čip v jednom z pásem vyhrazených vojenskému letectvu.

„Napadlo vás vzít nějakou zbraň?!“ podíval jsem se na Veroniku.

„To řvaní jsem si opravdu nezasloužila,“ hlava s obrovskými sluchátky se na mě otočila a rty za mikrofonkem vypadaly zarputile: „Zbraň? To by byla spoluvina, vážený pane,“ pokrčila rameny. „Za sedadly je lovecká puška.“

„Lovecká puška?!“

„To si nezasl...!“

„Wildcate, útočte bez ohledu na jakýkoli vrtulník. Opakuji, útočte. Priorita je likvidace cíle,“ promluvil letecké pásmo.

„Musíme si přesednout!“ strhl jsem si sluchátka.

* * *

Jak jsme se v miniaturní kabině cpali jeden přes druhého, šlápl jsem na pées, které poplašeně zavylo - Veronika se lekla a chytla se kniplu, takže jsme málem spadli rovnou. Už si pomalu začínám zvykat.

„Připoutejte se, bude to trochu drncat,“ dosedl jsem, vyrovnal pád a mrkl na svou záchránkyni - má docela hezký zadek.

* * *

Takovýhle malý vrtulník má proti stíhačkám několik výhod. Lépe řečeno jednu výhodu. Ještě lépe řečeno: Bůh ví, jestli je to výhoda. Protože nedokáže letět rychleji než sto sedmdesát kilometrů za hodinu a je velmi lehký, dá se s ním velice snadno manévrovat. Pokud nejsou turbulence.

Tady mezi těmi zatracenými horami a skalami mimo turbulenci snad ani jiná forma vzduchu není.

* * *

„Bomba uvolněna,“ zapraskalo na vojenské frekvenci. Tak změna: ne raketa, ale bomba. Ono je to jedno. Strhl jsem řízení a vrtulník začal padat do hlubokého skalnatého údolí. Volným pádem překoná sto sedmdesát kilometrů za hodinu velmi rychle a Veronika umí ječet opravdu výrazně.

Po nebi nad námi kmitly dva stříbrné stíny, za okamžik se prohnal zvuk a za další vybuchla bomba. Po mracích šlehl oslnivý záblesk a za třetí okamžik se ozvalo dunivé zahřmění. Naštěstí mezi námi a místem dopadu už byla solidní hora, a ta puma - byť skutečně jaderná - nebyla příliš výkonná.

„Wildcate, potvrďte zásah,“ ozval se čip.

Vybral jsem pád těsně nad kamenitým dnem údolí, začal ho kopírovat a snažil se nevnímat Veroničino ječení.

„Dálnice byla zasažena v určeném místě. Zničení cílů potvrdit nelze...“

„Wildcate, nové informace. Vrtulník Bell Sioux, který jste spatřili, si pronajala Veronika Braunerová - až do včerejšího dne rukojmí těch... bytostí. Nyní zřejmě komplic. Posíláme vám na pomoc helikoptéry. Jestli Bell Sioux přestál bombardování, vyhledat a zničit. Rozuměl jsi, Wildcate?“

„Tady Wildcat, potvrzuji rozkaz. Vyhledat a zničit Bell Sioux.“

„To byste nás nejdřív museli najít.“

„Cože?“

„Ale nic,“ trhl jsem kniplem a stroječek přeskočil obrovský balvan.

* * *

Neobjevily nás ani stíhačky, ani armádní vrtulníky.

Cestu horami nám nepříjemňovalo jen Veroničino ječení - nemohla pochopit, jak vím, že se vrtulník vejde do všech myších děr, kterými jsem prolétal, a jak vím, že nás nějaký poryv nestrhne na zubaté skály.

„Nevím,“ uklidnil jsem ji, když se zeptala asi po dvacáté. Od té doby se mi přestala pokoušet radit, byla bledá, měla zavřené oči a ječela jen občas.

* * *

Po třech hodinách letu jsem přistál na malém letišti poblíž malého města nedaleko kanadských hranic. Bigtown se to příznačně jmenovalo.

Celou cestu jsem poslouchal všechny možné stanice, ale o použití jaderné zbraně na území USA nepadlo ani slovo.

* * *

Vystoupil jsem a protáhl si záda. Tráva pod nohama byla zelená a pečlivě udržovaná a Appalačské pohoří na východním obzoru se chmuřilo jako bouřkové mraky. Tady sice svítilo slunce, ale tak nějak kalně - tušil jsem, že to dlouho nevydrží.

„To byl hrozný let. Nemáte nějaký bonbón? Mám strašně zalehlé uši,“ Veronika vystoupila také, polykala a kývala spodní čelistí ze strany na stranu. „Kdy začneme s reportáží a... a proč máte tak roztrhané šaty? A co to máte s očima!?“ konečně se na mne pořádně podívala.

„Vaše brýle, rychle,“ natáhl jsem ruku. Rachotící červená cisterňka letištní obsluhy už byla skoro u nás. „Ty brýle!“ netrpělivě jsem luskl prsty, „jestli mi je nedáte, uvidí moje oči i oni, a zase budeme v průšvih. A reportáž se zpozdí.“ Zrcadlovky mi pleskly o dlaň.

Zaskřípaly brzdy.

„Plnou?!“ zahalekal z okénka cisterny vrásčitý děda.

„Ano, jistě,“ postrčil jsem si brýle na kořen nosu a zabouchl plexisklové dveře siouxe - o pées vědět nemusí. Se svým rozervaným oblečením už jsem nic dělat nemohl, tak jsem se alespoň tvářil, že je to u mě normální.

Zatímco stařík tankoval, žvanil s Veronikou: Během pěti vteřin zjistil, že je cizinka a že si vrtulníček půjčila z Tomova letiště u Forttownu („Jó, starej Tom!“). Přesně stejné informace o Veronice právě

vysílala všechna rádia, která jsem tady v tom koutě Ameriky zaslechl.

„Bude to dvaapadesát dolarů, madam,“ stařík se zazubil a vytáhl špinavou čtečku kreditkaret. Veronika bezelstně tasila svou VISA. Jemně jsem ji vzal za zápěstí a vrátil jí kartu do kapsy: „Posledně jsi měla s placením nějaké problémy, pamatuješ? Nech to, prosím, na mně.“

„Kavalíři ještě nevymřeli, i když jsou vorvaný jako vandráci - s prominutím, mladej pane!“ povykoval stařík, zatímco jsem mu odpočítával bankovky. Kdybych ty peníze neměl, musel bych ho zabít - naše odhalení by se tím zdrželo asi o půl hodiny.

Každá půlhodina dobrá.

* * *

„Podle kreditky vás najdou v podstatě ihned, to vás v novinářské škole neučili?“ řekl jsem, když jsem startoval.

„Proč bych se *já* měla bát odhalení? Policie jde po vás, ne po *mně*,“ zaklepala mi prstem na rameno a zatvářila se všeznale. Pées výhruzně zavrčelo. „Poletíme někam na klidné místo, vy mi všechno převyprávíte,“ poklepala si na kapsičku s diktafonem, „a hotovo. Pro mě. Přesto dík, že jste zaplatil,“ zatvářila se pro změnu vychytrale.

„Aha,“ řekl jsem, odlepil stroj od země a přepnul jí do sluchátek první stanici, kterou jsem naladil na palubní vysílače. Veronika chvíli poslouchala a bledla, až byla zase velmi bledá a zase dlouho mlčela.

„To si opravdu nezasloužím,“ zašeptala na konec.

„Možná ne, ale víte, co to znamená?“

„Ale já nejsem váš spoluviník... vaše spoluvinice. Já... já... já jsem *obět*!“

„Aha. Přesto - víte, co to znamená?“

„Asi tak sto tisíc let v Sing-Singu.“

„To bysme z toho vyšli příliš snadno. Přestože to bylo v sebeobraně, zabil jsem několik policajtů. Spousta se jich sice pozabíjela sama, ale všichni jsou na mém účtu. Čili mě - *nás* - nikdo zatýkat nebude.“

„Ale zákon...!“

„Zákon? Možná byste si měla zapnout diktafon, jestli chcete slyšet mé názory na *zákon*. Jediný zákon, který pro nás teď existuje, je zákon silnějšího. Zatím jsme to my. Já. Přestože jich je trochu víc. Zatím,“ výmluvně jsem zatočil zápěstím.

A přesně v té chvíli se někdo napojil na můj čip. Nikdo jiný než Hnusák to v tomhle Čase nedokáže:

„Patejli! Dostali mě! Pate...!“ něco prsklo a spojení se přerušilo.

Vzápětí toho ale byla plná rádia:

„Po téměř celodenním boji se právě podařilo zneškodnit Portlandského Řezníka! Policejní specialisté pronikli kanalizací do budovy, využili chvilky teroristovy nepozornosti a vystřelili na něj sít'. Než se zločinec zmožil na odpor, byl pacifikován. Všem posluchačům doporučuji, ať sledují naši sesterskou televizní stanici - náš tým jako jediný získal od policie právo na přímý přenos a samozřejmě pro vás snímá vše z co možná nejbezprostřednější blízkosti! Sledujte CCN!“

„Tak pana Stonožku už dostali... Bacha! Padáme!“

Podvědomě jsem vyrovnal.

„A zdá se, že ho *zatkli*. A *nezastřelili*. A někdo tady před chvílí měl nějaké chytré řeči o tom, že policie vrahy policistů nezatýká, ale...“ Sundal jsem si brýle a podíval se na ni. Najednou vypadala, jako by jí poslední slovo zaskočilo.

„Kdyby tam nebyla televize...!“ Ale co jí mám povídat. Stejně by mi nevěřila, že jsem před pár hodinami viděl, jak byl sestřelen vrtulník, jenom aby FBI mohlo lépe mířit. „V tomhle směru prostě nemám rád ironii; obzvlášť od lidí, kteří nevědí, o čem mluví,“ nasadil jsem si brýle zpátky. Veronika vypadala, že pochopila. Aspoň to o té ironii.

„A kam vlastně letíme? Neměli bysme radši pomoci panu Stonožkovi?“

Snad poprvé mě překvapila příjemně. Nepočítám-li její pozadí.

„Určitě mu pomůžu... *pomůžeme*,“ opravil jsem se, když se na mě tak divně podívala, spoluvinice. „Určitě ano.“

* * *

Několik hodin jsme letěli nad poli a lesy a v dálce vlevo se leskla hladina Ontaria. Předzvěsti ošklivého počasí jsme nechali za sebou,

rachot motoru uspával, let byl klidný a křeslo bylo až nezvykle pohodlné. Letěl jsem co nejtěsněji nad zemí nebo nad špičkami stromů, abych byl co možná neviditelný pro radary.

„Kdy přistaneme?“ Veronika se přes klid a pohodlí panující ve vrtulníku začala ošívát už před chvílí.

„Do půl hodiny. Asi tak.“

Za okamžik se v dálce před námi objevil první šedý záblesk na hladině Huronského jezera.

* * *

Posledních šedesát kilometrů, a přistál jsem na plochem břehu plném naplaveného dřeva. Veronika vyskočila snad ještě ve vzduchu a odsprintovala do nedalekého lesa. Když se vrátila, poprvé jsem v její tváři viděl šťastný úsměv.

„Je tady úžasně,“ opláchla si ruce v jezeře, otřela si je o džíny a přehlédla divočinu kolem, „ale co tady budeme dělat? Musí tu být spousta ryb,“ hodila do šplouchajících vlnek vybělenou větev a zavolala na pées: „Aport! No přines! No buď hodnej pejsek!“ Pées znechuceně zavrčelo hlavou, otočilo se čenichem k lesu a s nastraženými ušima si lehlo na břicho.

„Není moc poslušný, ten... Jak se vlastně jmenuje? Nemáte hlad? A kdy začneme s reportáží?“ Vnímал jsem její slova jako periferní bzucení a lokalizoval šlupku - změnu pravděpodobnostního pozadí cítím jako trnutí v zátylku. Šlupka byla trochu dál vlevo, třicet metrů od břehu, pět pod hladinou.

„Nemohla byste chvíli mlčet?“ řekl jsem, když zvýšila hlas.

„Tu reportáž jste mi slíbil,“ řekla uraženě, „a co jiného by se tady dalo dělat než reportáž.“ Najednou se na mě podívala tak podezíravě.

„Nemusíte mít strach,“ zašklebil jsem se.

Z lesa se ozvalo zařvání nějakého velkého zvířete.

„Medvěd! Grizzly! Tady určitě jsou!“ vyhrkla Veronika, pod noma jí zakřupaly naplaveniny a už se drala do vrtulníku. Myslel jsem, že má jenom strach, ale vzápětí se objevila s obrovskou springtielkou a namířila na les. Držela pušku v podpaží jako tenisovou raketu a tvářila se zároveň vyděšeně a odhodlaně. Přes rameno měla kabelku - asi na náboje.

„Nemusíte se bát,“ otočil jsem se k lesu zády, zvedl ze břehu oblázek a hodil patnáctiskovou žabku, „pées vám sice nepřinese klacek, ale jestli to bude nutné, přinese toho medvěda.“

„Csss!“

Protože se z lesa už nic neozývalo, přišla ke mně: „Ale mohl byste mi konečně říct, co tady děláme.“ Jak na mne mluvila, ústí obrovské opakovačky se mi (tak nenápadně) zaměřilo na břicho.

„Pozor na tu pušku,“ řekl jsem.

Sevřela ji pevněji: „Možná se nám takhle bude ta reportáž dělat snáze. A možná, kdybych vás zajala... Nebo zastřelila...“ Nepoznal jsem, do jaké míry to myslí vážně. V očích jí tak divně blýskalo - buď žertovala, nebo přemýšlela, co všechno by jí mé zneškodnění přineslo. Nehynoucí slávu určitě. A určitě by ji neobvinili ze spolupachatelství. A už jen nehynoucí americká sláva je pro českou reportérku problém hodný vážného zamyšlení.

„Přesto, pozor na tu pušku,“ řekl jsem a snažil se, aby můj hlas zněl co nejkldněji. Pées stálo na napružených nohou a tesáky mezi poodhrnutými pysky se černaly. „Ne snad, že byste mne mohla zastřelit, ale to s tím medvědem nebyl žert. A Dolfiho priorita je chránit můj život.“

„Vy si teda fandíte...!“ nadhodila si zbraň. „Řeknete mi, co tu děláme?“ Puška stále mířila mým směrem.

„Mám tady v jezeře porouchanou kosmickou loď a v tom kufru,“ ukázal jsem k vrtulníčku, „náhradní díly,“ usmál jsem se. „Mám pokračovat?“

S každým mým slovem její obličej temněl. „Vážený pane, jsem ochotna věřit leccemu, poslední dobou opravdu *leccemu*, ale blbce ze sebe...!“

„Já bych mu být vámi věřil, madam,“ ozval se někde vlevo za mnou podivně plochý a syčivý hlas. A podivně známý. Cítil jsem, jak se mi najednou ježí vlasy na zátylku.

„Drž si Dolfiho, Patejli, nebo ti ho rozšmelcujeme.“ V tom hlase nebyl ani náznak emocí nebo čehokoli a mluvil česky.

* * *

Pohřbení se museli skrývat pod hladinou jezera, protože nyní stáli na tlustém vyplaveném kmeni sotva dvacet metrů od nás a tekla z nich voda.

Modrý ksicht měl v pravé ruce obyčejnou zelenou nákupní sít'ovku. A z ní se nesl ten hlas.

„Čekáme na vás skoro celý den,“ řekla hlava Ollieho Parkera zamřížovaná zelenými elastickými špagátky. Z tváře s odřezanými rty svítily bílé zuby, a víčka na prázdných očních důlcích vypadala pomuchlaně. Proto ta slova znějí tak syčivě, bez rtů se špatně mluví.

Jak ale může mluvit hlava, která nemá plíce, aby jí hlasivkami proháněly vzduch?

Bohužel to nebyl hlavní problém, který mne trápil. Dvojka a Trojka žádné sít'ovky neměli: Jeden držel rotační kulomet, na zádech obrovský krabicový zásobník, druhý měl padesátimilimetrový revolverový granátomet. Zapolykal jsem. To měla Ollieho hlava pravdu - tím by rozšmelcovali nejen pées, ale s trochou snahy by mohli znepříjemnit život i mně.

„Chceme tvoji kosmickou loď,“ řekla hlava. Pořád jsem nechápal, jak může mluvit.

„To... to... to... to je hlava! Lidská! A mluví!“ promluvila Veronika a kupodivu neječela - mluvila docela tiše; jen zuby jí cvakaly, až drncely. Byl jsem rád, že se byla vyčůrat už před chvílí. Podle toho, jak to působilo na mě.

Elektronika to nebyla. Jediná elektronika na té trojici (čtveřici?) bylo ovládání elektromotoru kulometu. Bohužel stíněné. Napadlo mě, že jsem o Olliem nevěděl zdaleka všechno, ani když byl živý - jak sakra mohl zjistit, kde je schovaná šlupka?!

Pohřbení seskočili z kmene - tomu s granátometem pod nohama praskla větev, vymrštila se a praštila Modrý ksicht do spánku. Bytost ani nemrkla.

Volným tempem vyrazili k nám.

Přímým rozkazem jsem zastavil pées - útok proti granátometu v bleskurychlých mrtvých rukou by pro věrný stroj byla sebevražda.

„Dělejte něco!“ zašeptala Veronika, aniž by otočila hlavu. Pro cvakání zubů jsem jí sotva rozuměl - i z profilu měla oči přes půl obličeje.

Pohřbení se blížili a ani je nenapadlo, aby jí řekli, ať odhodí zbraň. A to by obrovská puška z takovéhle blízkosti zastavila slona.

„Tak dělejte *něco*!“

Vlny v jezeře pravidelně pleskaly, les šuměl, Ollieho hlava páchla jako maso zapomenuté na stole u topení a pod kroky Pohřbených praskalo naplavené dřevo.

Kdyby neměli ten granátomet, honilo se mi hlavou, kdyby jenom neměli ten granátomet! A pak mne ta pravá spásná myšlenka - konečně! - napadla:

„Beze mě vám šlupka bude na nic. Nikdy ji nedokážete ovládat. Nedokážete se do ní ani dostat. Takže...“

„Oni umějí přesvědčovat, Patejli. Věř mi,“ řekla Ollieho hlava.

V té chvíli situace ještě zhoustla. Něco ohlušivě hvízdlo a někde blízko se ozvala dunivá rána.

* * *

U lesa se zalesklo cosi velkého stříbrného.

„K zemi,“ řekl jsem. To pro Veroniku.

„Útok!“ To pro pées.

* * *

Už v bojové rychlosti jsem skočil po springfieldce a pées mezi námi a Pohřbenými vztyčilo stěnu ohně.

Pohřbení zdaleka nebyli nejhorší nepřítel na obzoru.

* * *

Místo uklidňujících přírodních zvuků najednou panoval neuvěřitelný hluk.

Podél lesa se na nás řítíl Kyberkentaur, od kol mu létaly pařezy a jeho lesklý trup sršel pod nárazy střel z kulometu. Dvakrát se zablesklo a Kyberkentaur zmizel v erupci kouře a písku. To byl granátomet. Když se motocyklovitá nestvůra objevila znovu, až na očouzený pancíř na hrudi vypadala pořád stejně. Jen v levé ruce držela tu houfnicovitou zbraň, co s ní předevčírem ráno tak hezky válcovala Prahu.

To už jsem pod levou paží svíral Veroniku, pod pravou kufr a springfieldku a v bojové rychlosti sprintoval k jezeru. Když jsem

před okamžikem běžel pro kufr, otevíráním dveří u vrtulníku jsem se nezdržoval - plexisklovou bublinou se dalo proběhnout docela snadno.

* * *

Na to, jak rychle jsem se hnál, se voda blížila až nechutně pomalu.

Instinktivně jsem zakličkoval.

Vňááá! hvízdlo mi něco kolem ucha.

Veroničiny vlasy zavlály a hladina jezera vybuchla.

Kyberkentaur - kupodivu! - na Pohřbené kašlal a šel po nás. A tvrdě.

Zatočil jsem o devadesát stupňů, písek mi podklouzl pod nohama, zabral jsem, písek vylétl do nebe, a už jsem se řítíl po břehu tak, aby se Pohřbení dostali mezi nás a bytost. Jen aby se tady neobjevil i ten druhý hajzl.

Můj manévr měl i nevýhody - například, běžel jsem od šlupky místo k ní. Ale pokud by v jezeře vybuchovaly Kyberkentaurovy střely (nebo co to je), stejně jsem neměl šanci se potopit. Tlakové vlny se pod vodou šíří nechutně rychle a ještě nechutněji účinně. Pravda, já bych to přežil snadno, ale Veronika by si vyzvracela střeva. A na to, že mi někdo zachránil život, nikdy nezapomínám.

Z dýmu se vynořil Modrý ksicht.

Pod nohama se mi mihlo pées a plivlo po něm plamen. Lépe řečeno, pokusilo se plivnout. Trochu to baflo, trochu kouře a došla mu směs.

Modrý ksicht zatočil síťovkou a pokusil se mě zasáhnout Ollieho hlavou.

Uhnul jsem a bacil ho Veroničinýma nohama.

* * *

Kyberkentaur už byl blízko. Slyšel jsem hučení jeho kol celým tělem.

* * *

Země se otrásla, málem jsem upadl, a v létajícím dřevu a šlehaných písku jsem na okamžik ztratil orientaci. Modrý ksicht zmizel, zato jsem vyběhl přímo před Kyberkentaurem. Zatačel dlouhým smykem a odlétávající větve byly stejně nebezpečné jako střelba. Saltem jsem přeskočil kmen, za kterým se předtím objevili Pohřbení, v jeho krytu se otočil a začal vodou sprintovat zpátky. Ze vzduchu stále padaly věci vymrštěné předchozím Kyberkentaurovým výstřelem. Bytost už vybrala smyk, jela výš po břehu a muška houfnice mne hledala.

„Proč kurva pořád já!“ drtil jsem v zubech, když mne minul další výstřel. Pées vyrazilo odněkud zleva a jako šedý blesk se hnalo na stříbřitou horu na kolech.

Mezi mnou a Kyberkentaurem začala vstávat menší hromada větví. Nebyla to hromada větví, byl to zasypaný Pohřbený. Ten s granátometem.

* * *

Tentokrát to Kyberkentaurovi nasázel do předního kola. Kyberkentaur mu to pro změnu nasázel do břicha.

Bohužel pro mne a všechno, co jsem nesl, byli oba příliš blízko.

* * *

Kumulovaná trojexploze mne vykopla do vzduchu. Jenom jsem sevřel lokty, abych nic neztratil, vypadl z bojové rychlosti a letěl jako pták.

V ohlušujícím randálu nebylo slyšet ani Veroničino ječení.

Vlevo, mezi vířícím pískem a větvemi, prolétlo něco obrovského, co na okamžik zastínilo slunce. Mířilo to nad jezero. Kyberkentaur se zachoval jako kterýkoli rychle jedoucí motocykl, kterému se něco zaplete do předního kola. V jeho případě to byly dva padesátimilimetrové granáty.

Salta mnohatunové bytosti vypadala skutečně monumentálně.

Já jsem dopadl na nohy. Sice do jezera, ale nedaleko břehu - voda se rozstříkla a zasekl jsem se po kolena do bahna. Kolem padalo všechno, co předtím vzlétlo, voda cákala a písek syčel jako za písečné smršti.

Když dopadl Kyberkentaur, byl jsem bahnou svírajícímu mé nohy vděčný - tsunami mne zalila vysoko nad hlavu.

* * *

Tahal jsem z lepkavého zajetí už druhou nohu a myslel si, že jsem v pohodě, když mne někdo bacil do zátylku.

Něčím řinčivým a opravdu těžkým.

Najednou jsem měl v bahně zarytou hlavu a nohama mrskal ve vzduchu.

Bahno bylo ledové a slizké a měl jsem ho plný nos. To už jsem musel Veroniku, kufr i pušku pustit.

* * *

Když jsem se vyhrabal na vzduch, pro změnu jsem dostal petelici do čela. Veronika měla šílené oči, mokré vlasy nalepené na obličeji a právě dokončovala rozmach k druhé ráně. Pažba springfieldky začala opisovat oblouk.

„To jsem já!“ zasípal jsem a pokusil se otřít si černou lepkavou hmotu z tváří. Stejně mě praštila.

Nedaleko od nás vířila voda a na hladinu stoupaly velké bubliny. Všude kolem plavaly kusy dřeva, kousek dál kufr se součástkami, břeh vypadal jako po těžkém bombardování, z převráceného siouxe se kouřilo a žádný Pohřbený nebyl v dohledu.

„Pozor,“ chytil jsem Veroniku za ruku, „je tady strmý dno!“ Zapotácela se, upadla a málem sklouzla do hlubin. Všiml jsem si, že na stehnech, v místech kde jsem jimi bacil Modrého ksichta, má pod kalhotami velké otekliny. Tak jsem ji radši pořád jednou rukou držel a druhou hmatl v bahně, abych našel springfieldku, kterou jsem jí před třetí ranou vyrazil. Místo pušky jsem nahmatal to, co mne před chvílí trefilo do zátylku. Byl to rotační kulomet i se zádobným. Všechno plné bahna, přívod nábojů překroucený, ale s tím si regenerátor ve šlupce poradí. Bez zaváhání jsem si zbraň hodil na rameno.

„Ten kufr!“ přikázal jsem. Veronika se přes můj modulovaný hlas ani nehnula - zřetelně upadala do šoku. Vzápětí jsem šlápl na springfieldku a dlouhou zabahněnou hlavní přitáhl potápějící se zavazadlo.

Na břehu něco zapraskalo. Otočil jsem hlavu. Modrý ksicht právě přecházel pruh písku těsně u vody - Ollieho hlava se kývala v síťovce.

Šel - jak jinak - přímo k nám.

„Umíte se potápět?“ vrazil jsem Veronice kufr do náručí - instinktivně ho objala.

„Ne,“ řekla jako zadírající se stroj.

„Výborně!“

Ozvalo se jedovaté zafičení a Pohřbenému na záda dopadlo pées.

Vysokofrekvenční vibrační pila jeho zubů sice chrčila tkáně na všechny strany, ale Modrému ksichtu to tradičně nevadilo - ale zpomalilo ho to.

Zpod povýbuchového spadu se začali vyhrabávat i Dvojka a Trojka. Oba, tedy i ten, který dostal přímý zásah z Kyberkentaurova kanónu, vypadali nepoškozeně. Bublíny a vířící hladina se také ošklivě blížily, jak se majiteli zmíněného kanónu dařilo zdolávat příkré dno. Jenom jsem doufal, že nemůže střílet pod vodou.

„Stůj, Patejli,“ řekla Ollieho hlava a Dvojka namířil mým směrem granátomet.

Jen doufám, že se Veronika stihla nadechnout.

* * *

Voda byla ledová a vířící bahno vypadalo jako pomalý černý dým.

Normálně vidím pod vodou stejně dobře jako nad ní, teď jsem pro bahno neviděl nic než bahno. Jenom můj pravděpodobnostní smysl mne informoval, kde přibližně se šlupka nachází. Jinak to nejde - objekty chráněné pravděpodobnostním polem nelze lokalizovat jinak, než že o ně zakopnete - když nejsou někde, aby byly vidět.

Na rozdíl od normálních lidí mi s mými dvěma sty osmdesáti kilogramy jde potápění docela snadno: Vytáhnou nohu z bahna, krok, znovu slizké objetí až do půli stehna Nemít vysoké motocyklistické boty, po dvou krocích bych šel bos.

* * *

Když jsem se po dně plahočil asi pět minut, Veronika, zmítající se mi v podpaží, zhadrovatěla. Vzápětí jsem málem umřel - něco se zezadu chytlo cárů mé bundy.

Pées se ohlásilo identifikačním signálem. Pulz byl sice krátký, ale přesto naši polohu prozradil víc než uspokojivě.

Někde na hladině nad námi vybuchl první padesátimilimetrový granát.

Bylo to, jako by mi na každý milimetr těla dopadl buchar. Chu-dák Veronika. Ale stejně už je asi utopená.

Než explodoval další granát, do něčeho jsem narazil kolenem. Na kratičký okamžik jsem si myslel, že je to potopený strom (zaplést se do chapadlovitých větví - hrůza!), ale bylo to pravděpodobnostní pole mé šlupky.

Jakýkoli předmět (od hozeného oblázku přes raketu schopnou odpařit kontinent po cokoli) se od pravděpodobnostního pole odrazí jako od absolutní gumy - lépe řečeno: pole změní pravděpodobnost směru pohybu jakékoli věci přesně o stoosmdesát stupňů bez ztráty rychlosti (pro útočníky to bývá docela nepříjemné překvapení - zhus-ta poslední v životě). Já, a vše čeho se dotýkám, jím ale projdu, jako by neexistovalo - přesněji, pole mne se vším, čeho se dotýkám, pře-nese dovnitř. Hnusák a Elvira na to měli kontaktní pravděpodobnost-ní vysílače v prstenech. Jediné dva, které pro mou šlupku existují, a oni byli jediní dva, kteří prsteny mohli použít.

Takže jsem se najednou ocitl uprostřed řídicí kabiny a na krásný vzorovaný koberec ze mne tekla voda a proudy odporného, nazelenalého bahna.

* * *

Rozpažil jsem, zbraně zarachotily, kufr bouchl, Veroničino tělo plesklo a pées mi odpadlo ze zad i s posledními zbytky bundy. Doce-la s gusem jsem se nadechl. Vůně elektroniky, vesmíru a mého Času - vůně Bezpečí.

Byl jsem doma.

* * *

Asi za hodinu zbyly po bahnité spoušti jen vlhké skvrny na tepichu a lehký zápach rybiny ve vzduchu. Zamotaný v županu jsem seděl v pilotním křesle, nohy opřené o hranu pultu, a na monitoru jsem pozoroval informace z rakve. Rakev, navzdory svému jménu, je přesně opačného určení, než rakve obvykle bývají - dáš do ní skoro-mrtvého, vyleze skorozdravý. S Veronikou měla dost problémy - než si nastavila potřebné parametry, mladá žena málem docela zemřela - a se smrtí si neporadí ani tak pokročilý lékařský automat, jakým rakev je. Ale než pées uklidilo zabahněný koberec a než jsem se vrátil ze sprchy, grafy na monitoru vylezly z červených oblastí a přes žluté se pomalu probíjely k zeleným.

Shodil jsem nohy z pultu a vyhrnul si rukávy županu:

„Tak pojd', Dolfi, dneska tě to nemine.“ Pées sklopilo uši, ohrnulo pysky a výhrůžně zavrčelo. Vzhledem k tomu, že většina rybího pachu stoupala z jeho odraného kožichu, rozhodl jsem se, že neustoupím.

„Smrdíš.“

Pées znovu zavrčelo a začalo couvat do rohu mezi oblou stěnou šlupky a ovládacím pultem. Je zvláštní, že z toho psa, jímž kdysi bývalo, mu jako jedna z mála věcí zůstal absolutní odpor ke koupání - i když, odpor ke smáčení těla je v našem Čase dost pochopitelný - obzvlášť u zvířat. A není divu, uvážím-li, jakým substancím se tam říká „přírodní voda“.

„No tak!“ přísně jsem zvedl hlas. Pées ještě naposledy zavrčelo, ale to už jen aby se neřeklo. Zuby zmizely a nastala obvyklá fáze číslo dvě: pasivní rezistence. Mohl bych mu samozřejmě dát přímý rozkaz - jeho elektronika nemůže neuposlechnout, ale přestože koupání tak nenávidí, mám pocit, že nás to, že se k němu v tomhle případě chovám jako k živému tvorů, nějak sbližuje. Nahlas bych to ale nikdy nepřiznal.

Zvednout pées, když se chová naprosto bezvládně, není nic jednoduchého ani pro mě - nejenže váží kolem devadesáti kilo, ale má téměř neomezenou volnost všech kloubů a téměř stoprocentně elastické svaly (to znamená kdyby to někdo chtěl zkusit - že by mu na páteři mohl udělat uzel). A teď si něco takového zvedejte.

Dolfi mi doslova protékal mezi prsty; měl přivřený oči a tvářil se žalostně: *Proč mi tohle děláš?* Když jsem ho konečně zdvihl, zcela bez varování mi olízl nos.

„To na mě neplatí, smrad’ochu,“ přidržel jsem si klouzající navlhle psí tělo kolenem, nadhodil si ho a několika rychlými kroky dosáhl sprchy, aniž by mi spadlo na zem.

* * *

Zatímco jsem na něj pouštěl vodu a mydlil ho, ležel Dolfi s roztaženými nohama a vypadal jako hodně velká utopená krysa. Chlupy v místech, kde mu je z kožichu vyrvaly projektily, už většinou zregenerovaly. Naposledy jsem ho našamponoval, osprchoval, přivoněl k němu a řekl: „Hotovo.“ Taky součást rituálu.

Než jsem to řekl, přepnul jsem se do bojové rychlosti, takže jsem se ze sprchy stačil dostat, než se Dolfi zcela psovsky, ale s péesáckou energií a bleskurychlostí otřepal. Zpoza plenty se ozvalo rozhněvané zavrčení, že mu nevyšla ani tahle malá msta.

„Nezlob, nebo tě vyfénuju!“ schoval jsem se za opěradlo křesla - pées si v kožichu trochu vody ušetřilo. Pod mou hrozbou zabrzdilo, až mu nohy podkluzovaly. Jestli něco nesnáší víc než koupání, pak určitě fénování.

Nejde ani o ten proces sušení, ale že potom vypadá jako angorská kočka.

Hnusák mu to jednou nerozvážně prozradil. Pravda, je ještě jedna věc, kterou má rádo *ještě* méně. Po fénování by jen stačilo vzít do ruky hřeben, a mám pocit, že by proti takovému opovázlivci použilo plamenomet bratr nebratr.

Ted’ se na mě Dolfi opovržlivě podíval (srabe!), stočil se na podlaze, položil hlavu na pracky a zavřel oči. Já si sedl, nohy zpátky na pult a čekali jsme. Všechny křivky na monitoru už byly těsně pod zelenou. Mohl bych sice otevřít kufr s náhradními díly a pustit se do oprav, ale musím přiznat, že jsem z toho měl strach.

Vůbec; mé myšlenky byly v následujících hodinách víc než chmurné. Kufr byl prostřílený skrz naskrz - když jsem ho předtím upustil na koberec, dírami z něj tekla voda jako při klasickém školním experimentu o tlaku sloupce kapaliny. Crčelo to, jako by močilo dvacet psů. Ted’ stál umytý kufr v přípravně jídla nad dřezem a z nejnižšího umístěného průstřelu odkapávaly zbytky špinavé vody. Tím vším chci říct, že jsem zatím neměl odvahu zavazadlo otevřít.

Špatné je ale hlavně to, že vlastně nevím, co je se šlupkou - teď nemluvím o poničených součástkách. Kde asi může být chyba, když násobíš místo prostorového, provede časový skok. O takovéhle závadě nikdy nikdo neslyšel. Za bojů s Protivníky, i dříve, se ztratilo mnoho šlupek, některé se po čase vrátily, většina ne. A právě podle toho, že žádný z navrátilců o záměně prostoru za čas nemluvil, můžu s poměrně velkou pravděpodobností odhadnout, že jestli se to někomu stalo, nikdy se šlupku opravit nepodařilo. A snad ani ne s „poměrně velkou pravděpodobností“ ale se stoprocentní pravděpodobností.

* * *

„Někdo musí být první,“ povzdechl jsem si a sundal nohy z pultu, když zvuková indikace rakve dvakrát pípla. To už jsme byli ve šlupce dvanáct hodin. Když jsem vstával, napadlo mě, že je to možná prvních dvanáct hodin z příštích sta let. To pro mě a pro pées. Slečna Braunerová vydrží tak čtyřicet pětadvacet roků nebo kolika se ve zdejších Čase lidé dožívají. Že by Pohřbení, teď, když přesně vědí, kde šlupka a já jsme, měli na práci něco důležitějšího než nás hlídat, v to doufat nemohu. A že bych se dostal ze šlupky nepozorovaně, v to také ne - a s Pohřbenými v patách nezařídím vůbec nic - natož abych někde zadával a popřípadě rozjížděl výrobu speciálních součástek. O Kyberkentaurovi ani nemluvím.

Cinkl jsem pohledem o prostřílený kufr - voda kapala do dřezu s hlasitým plechovým KAP-KAP-KAP.

Rakev se začala z pracovní polohy přesouvat do transportní - to znamená, že se z lehu začala pomalu stavět na užší dno a tisknout se „zády ke stěně“; dále to znamená, že proces léčby je definitivně u konce. Zabzučel servomotor a víko přístroje se pomalu odklopilo.

Slečna Braunerová vypadala dost strašně. Po celém těle modré, žluté, červené, fialové a černé modřiny (na stehnech, tam, kde jsem jimi bacil Modrého ksichta, byly barvy obzvlášť vydařené), kůži měla vybledlou, vylouhovanou a zvarhánkovatělou (celých těch dvanáct hodin byla naložená v takovém... říká se tomu *lák*; je to léčebný roztok - rakev to pro každého míchá individuálně), zplihlé vlasy měla připlácle k lebce, nerozmazatelné vodovzdorné oční stíny rozmazané po celém obličeji...

Víčka se zachvěla a popruhy, které Veroniku držely ve vzpřímené poloze, samočinně povolily. Začala se kácet jako podřatý strom.

Vystartoval jsem v bojové rychlosti a v poslední chvíli ji chytil. Na omak byla kluzká až slizká - držela se skoro hůř než pées. Zabalil jsem ji do osušky a odnesl do sprchy.

Rakev zděšeně pískala a po monitoru se proplétaly záplavy žlutých křivek.

„To je v pořádku,“ řekl jsem. Rakev je zvyklá, že jsme se v ní léčili my tři, co jsme šlupku používali dřív - a my jsme po kůře byli vždy v takovém stavu, že jsme z přístroje vykráčeli. Podseknutý strom připomínající Veronika očividně v pořádku nebyla - rakev si bezkontaktně hlídá zdravotní stav všech tvorů na palubě.

„Je to jenom obyčejný člověk,“ řekl jsem, jako by mne stroj mohl pochopit. Uvědomil jsem si, že Veronika je první obyčejný člověk, který se v mé šlupce kdy ocitl. Proto rakev samozřejmě nemohla tušit, že na obyčejné lidi občas přijde obyčejný nával obyčejné slabosti. To já si ještě pamatuju.

„Bože, co to tady tak strašně smrdí?“ zašeptala Veronika.

„Abych tak řekl...“ zamyslel jsem se, jak to říci co nejhleduplněji:

„Vy.“

„To nemůže být...!“ malátně zvedla ruku, čichla si k prstům a jen s námahou potlačila dávení. „Panebože!“ Malátnost ji začala opouštět a pohyby rukou se stávaly koordinovanými: „Co jste do se mnou... Musím do sprchy!“

„Už tam jsme. Dokážete sama stát?“ opřel jsem ji o chladnou stěnu.

„To si pište!“ řekla už s náznakem obvyklé energie. To si asi uvědomila, že pod osuškou nic nemá.

„Takže už nic nepotřebujete?“ pustil jsem ji.

„To si pište!“

„Tak fajn,“ zatáhl jsem plentu a cítil, jak se mi po obličeji šíří silně škodolibý úsměv. Ze sprchy se chvíli neozývalo nic, pak rozpačité přešlapování a pak hlas:

„Je to opravdu sprcha?“

„Jistě.“

„Ale... jako by tu něco chybělo. Tak trochu.“

Dal jsem jí dálkový rychlokurz, jak používat sprchu která byla vyrobena za tři sta let (hezke načasování sloves). Má instruktáž byla prokládána hlasitými „Júúú!“ a „To snad né!“ a jednou i bolestným výkřikem - to když zkoušela regulaci teploty vody, aniž mne nechala domluvit.

* * *

„Tak jaká byla sprcha?“ seděl jsem v pilotním křesle, už převlečený do něčeho společensky přijatelnějšího než župan, na očích černé brýle, aby ji můj duhovězlatý pohled neznervózňoval, a jen tak ze zvyku nechal probíhat kontrolu palubních systémů.

„Kde to vlastně jsme?“ rozhlédla se Veronika po šlupce, „a proč jsem byla popatlaná tím smradlavým... smradlavým?!“

„Nemáte hlad?“

„Na odpovědi!“ Bez rozmazaného mejkapu vypadala zase docela normálně.

Kolem těla měla obtočenou čistou osušku a kolem hlavy ručník.

„Tak nějaké šaty?“

„Odpovědi!“ zamávala rukama.

„Ne tak zhurta, mohla by vám upadnout osuš... Tak dobře. Řeknu vám to,“ na oko jsem se vzdal: „Ocitla jste se na mé kosmické lodi. Není až tak moje, je Pozemské federace... bude Pozemské federace, asi za tři sta let. Moje je v tom smyslu, že jen já ji mohu ovládat. Špatná zpráva je, že máme poruchu,“ usmál jsem se a klepl prstem na monitor. „A k tomu smradlavému. To je takový náš léčebný postup. Docela účinný.“

„To jistě, za tři sta let se lidé budou máčet ve sračkách a navzájem si tvrdit, že je to zdravé.“

„Ta ironie není třeba, nejsou to sračky, ale jinak je to pravda,“ znovu jsem klepl do obrazovky a zpráva o dysfunkci násobiče pravděpodobnosti byla přepsána seznamem zranění a poškození, které Veronika před slabými třinácti hodinami utrpěla. Jednu chvíli snad byla opravdu po smrti.

„Ironie není třeba! Posloucháte se, co říkáte?! Vůbec?! Kosmické lodi, cesty časem...!“

„A asi už umím oživovat i mrtvé,“ odvrátil jsem se od monitoru a usmál se.

„Tohle já nebudu poslouchat. Kde mám šaty a tašku? A kde jsou tady dveře?! Jdu pryč!“

„Všechno máte složené támhle v..., pro vás to bude asi jen polička,“ ukázal jsem na část linky, která v sobě kombinuje zdejší pračku, sušičku, žehličku, švadlenu a spoustu práce. Veronika si vyndala oblečení a práskla za sebou dveřmi od Elviřiny ložnice. Kliky u dveří se za uplynulých (budoucích) tři sta let nezměnily(ní).

„Nemáte fén?“ vykoukla za okamžik. Pées při slově ‚fén‘ výhruzně zavrčelo.

„Ale jistě,“ otevřel jsem příslušnou zásuvku v lince.

„Říkala jsem fén, ne zapalovač,“ následoval pohled typu ‚totální debil‘.

„Fén za tři sta let, ovládání je nasnadě,“ pleskl jsem jí fén do dlaně. Pées opět zavrčelo.

* * *

Když se Veronika zase objevila, vypadala už zcela normálně a voněla jasmínem.

„Posaďte se,“ ukázal jsem na pravé křeslo (kde při skocích sedávala Elvira). Všechna (tři) křesla jdou otočit proti sobě do takzvané konference. Veronika si způsobně sedla, promnula si spánky, dala nohu přes nohu a nakrčila čelo, jako by chtěla říci něco zásadního. Pak si jen povzdechla a mávla rukou:

„Poslouchejte, Patejli, jsme oba dospělí lidé, a přestože nás v uplynulých dnech potkalo spousta neobvyklých věcí, můžeme si jako dospělí lidé také promluvit...,“ odmlčela se a zahleděla se na mne pohledem typu ‚budemepřecerozumníže‘.

„Všechno, co jsem řekl, je pravda,“ usmál jsem se a také si dal nohu přes nohu.

Pak Veronika chvíli ječela a pak chvíli mluvila vemlouvavým hlasem.

Při ječení si pées zcela psovsky zakrylo uši tlapkami.

„... dobře. Předtím jsem se vás ptala, kde jsou tady dveře. Dveře ven. Neodpověděl jste mi.“

„Jedna z dalších zajímavostí - žádné dveře ven tu nejsou.“

„Dobře. Dobře. Dobře.“ Každé to ‚dobře‘ zdůraznila lehkým tlesknutím.

„Zkusíme to logicky. A protože to je docela jednoduché, mělo by to jít - nám *oběma*.“ Nadechla se: „Zcela očividně jsme v nějaké místnosti, není-liž pravda?“

Co se na to dalo říct.

„Ano.“

„Jsme-li tedy vevnitř, museli jsme se sem nějak dostat, není-liž pravda?“

„Ano.“

„Do místností se dá obvykle dostat dveřmi, méně obvykle okny a ještě méně obvykleji se prochází zdí, není-liž pravda?“

„Ano.“

„Tak tady někde musej bejt nějaký zatracený dveře!“ zaječela, až šlupka zarezonovala.

„A vidíte. Nejsou,“ usmál jsem se.

„Ale...!“

„Zkuste chvíli mlčet, prosím,“ její řečnění a ječení už mne přestávalo bavit, tak jsem použil modulovaný hlas. „Smiřte se s tím, že jste v kosmické lodi a že pravděpodobnostní kosmické lodi nemají dveře,“ důrazným gestem jsem usekl námitky, „a i kdyby je měly, tak tady z té byste právě teď vystoupila pět metrů pod hladinou jezera a někde kolem se určitě budou potloukat ti tři, co jsem je před pár dny vlastnoručně zabil - ano, musím přiznat, to znervózňuje i mě. Co horšího, někde tu určitě bude i ten... ten *motocyklista*. Neptejte se mě *kde* někde - to, jak se objevuje, je další věc, která mě znepokojuje. A že je nějaké divnej, toho jste si doufám všimla už v Praze. Takže... Takže.“

„Fajn,“ podle výrazu v obličeji Veronika opět objevila nějaké zásadní protiargumenty, „vy ale musíte připustit i kdybysme byli v té vaší *kosmické šlupce* - že jsme se sem nějak museli dostat, a že tu tedy někde musí být *nějaké dveře ven*.“

„Vy mi pořád nevěříte.“

„Ale věřím, opravdu věřím.“ Herečka by z ní byla mizerná.

„Sice si kvůli vám namočím šaty..., ale pozorně se dívejte,“ vstal jsem a došel k oblé polstrované stěně. „Takhle se odsud odchází...“

Nadechl jsem se a dotkl se sametově černého obdélníku, kde nebylo čalounění. V tom okamžiku mne obklopila ledová bahnitá voda a tlak mi sevřel hlavu. Hned jsem se zády opřel o pravděpodobnostní pole a zase jsem se ocitl uvnitř - ale místo u stěny uprostřed kabiny.

Veronika strnule zírala na černý obdélník. Víím, jak vypadá, když někdo opouští šlupku - přestože jsem to viděl snad tisíckrát, působí to i na mě pořád trochu strašidelně. Člověk tam v jednom okamžiku je a v příštím ne. Blik - blik.

„... a takhle se přichází.“

Veronika trhla hlavou tak prudce, že jsem zaslechl křupnutí obratlů.

„Je to možná trochu divné, ale když už jste to přirovnání použila, tady kupodivu funguje právě to procházení zdí.“ Tvářil jsem se zcela vážně a tekla ze mě voda. Veronice se začala třást brada a prstem střídavě ukazovala ke stěně a na místo, kde jsem stál. Pées znechuceně zafunělo - voda, která ze mě stékala, dělala na koberci velkou nepravdělnou louži.

„Jak, jak, *jak*...!“

„Smiřte se s tím, že ani novináři nevědí všechno. I s tím, že všechno, co jsem řekl, je pravda. Ale na druhou stranu, považte, jaká jen z toho bude reportáž,“ jestli se z toho dostaneme, dodal jsem v duchu.

A Veronice se zablesklo v očích.

* * *

Když jsem se vrátil ze své ložnice (opět v županu), už měla v ruce diktafon: „Ale řeknete mi všechno, Patejli?!“

„Jistě,“ vyndal jsem z té poličky v lince suché a dokonale vyžehlené šaty, které ještě před půlminutkou vypadaly jako hodně namočený hadr na podlahu. Veronika na okamžik opět ztratila řeč.

„Budoucnost má i příjemné stránky. I když jich moc není.“

„Za tuhle příjemnou stránku by tady spousta lidí dala ruku!“

„Věřte, za tři sta let taky.“

„Aha. Možná byste mohl začít tím, jak jste se sem dostal, anebo tím, jak jsme se sem dostali my dva, anebo tím, jak jste se dostal od té stěny sem,“ ukázala na koberec, kde se činilo pées ve své nejméně oblíbené funkci univerzálního uklízeče.

„Ono to spolu docela souvisí. Násobená pravděpodobnost. Neříkal jsem vám o tom už něco?“

„Možná ano. Možná jsem ale tak docela neposlouchala.“ Teď mi mířila diktafonem na pusku, aby jí neušel jediný nádech. Vypadalo to, že mi začíná věřit. Nejvhodnější čas začít lhát.

Ale nejprve pravdu.

„Tohle,“ ukázal jsem na levou, rozlehlejší část pultu, v jehož středu zářil zapuštěný displej, „je násobič pravděpodobnosti. Princip činnosti zná každé dítě - každé dítě za tři sta let,“ opravil jsem se.

„Vlastní... jak bych to tak řekl... vlastní realizace fyzikálního procesu uniká i těm největším kapacitám z našeho klanu. Vlastně to už se teď nesmí... nebude smět říkat. Už jsme... budeme všichni jenom Pozemšťané - příslušníci Pozemské federace. Žádné klany. Sociologicko-politická situace bude za tři sta let poněkud komplikovaná.

Když vás to bude zajímat, jednou se k ní vrátím. Takže násobič funguje docela jednoduše: změni hodnotu pravděpodobnosti výskytu šlupky v jenom bodě prostoru z jedničky na nulu a v jiném z nuly na jedničku - tím dojde k takzvanému pravděpodobnostnímu skoku. Kromě násobiče k tomu potřebujete člověka, kterému se tradičně říká pilot. Tehdy, přibližně za tři sta let, bude existovat velký klan Pilotů, kteří svou obchodní a výzkumnou činností vrátí Zemi řád...,“ odmíchl jsem se, „pardon, zpět k násobiči: mezi mozkiem pilota a násobičem dochází k nějaké fyzikálně nepostihnutelné interakci - tímto jediným způsobem se dají skoky řídit a... a to je vlastně celé.“

Veronika si podepřela loket ruky s diktafonem druhou rukou a tvářila se trochu nevěřícně, trochu nazlobeně a trochu nešťastně:

„Jestli jsem to správně pochopila, tak náš násobič... váš násobič, tady ten násobič,“ ukázala na pult, „je porouchaný.“

„Ano.“

„Tak jak to, že jste se dostal od té zdi na ten zatracený koberec!“

Její ruka švihla tam a zpátky, až vzduch zahvízdal, a Veronika se začínala tvářit vztekle, jako většina lidí, kteří nechápou něco, co je ostatním jasné.

„Princip je stejný, ale zdroj pravděpodobnostního pole jiný. Zcela jiný. Na rozdíl od pole, které přenáší šlupku, je ochranné pole mnohonásobně slabší, zato ale permanentní - něco jako permanentní magnet.“

„Když jste skrz něj prošel tak snadno, proč se mu říká ochranné? Jak to, že se sem nedostanou ti zvenčí? Jak to, že se sem nenahrne

všechna ta voda kolem?“ Veronika předvedla dokonalý novinářsko-kulometný reflex.

„Představte si to jako magnet, který mimo mě a dvou malých prstenů odpuzuje úplně všechno.“

„Není to trochu sobecké?“ předvedla pro změnu kličku s bočním útokem.

„Sobecké? Proč?“

„Že sem můžete jenom vy.“

Typicky dementní argument. Obrnil jsem se i z boků.

„Ochranné pole je emitováno pláštěm šlupky, a tuto vlastnost - lépe řečeno schopnost - dal kdysi pláští hlavní násobič ve spolupráci s mým mozkem - takže je to na mě, jak bych to řekl - vyladěné. A nedá se s tím nic dělat. Buď ochranné pole a já, nebo nic.“

„Není to nějak divné?“ vrátila se k ‚otázce prostě nicneříkající‘ a nedůvěřivému krčení čela.

„Je, dost. Ale všimněte si, že jsem mluvil o *fyzikálně nepostižitelné interakci*.“

„To je něco jako telepatie, psychokineze, žáby z nebe a tak?“

„Ale kde, to už je přece dávno vysvětlené... Bude vysvětlené.“

„Povídejte!“

„Snad radši ne, kromě těch žab jsou to docela nebezpečné hračky. Ale na druhou stranu, proti násobiči pravděpodobnosti opravdu jen *hračky*.“

Veronika zamyšleně našpulila rty:

„Když to dokáže měnit pravděpodobnost výskytu nějaké věci, nejde třeba říct: ‚ted' chci deset kilo zlata‘, a hup a bude?“

„Neplet' se násobič s kouzelnou hůlkou - dokáže manipulovat jen s existujícími věcmi, které se navíc musí vyskytovat v jeho poli. A snad ani ne s nimi *manipulovat*, jako je výhradně *přenášet*. Z toho plyne, že pravděpodobnost nejdřív a vždy musí být na hodnotě JEDNA.“

„Zlato nebude... A co obráceně? Odpadky z kuchyně zmizí, radioaktivní odpad zmizí, nepohodlný člověk zmizí...?“ předvedla pro změnu ‚bystrou otočku‘. Mé mínění o novinářích stouplo.

„Ano, narážíte na ‚Legendu o drtiči pravděpodobnosti‘... vy ji vlastně nemůžete znát,“ usmál jsem se, „to taky nefunguje.“

„Aha. Říkal jste ale, že permanentní pole loď... *šlupku* chrání. Jak je to možné, když tvrdíte, že pravděpodobnostní pole dokáže věci

výhradně přenášet? A ochránilo by ji třeba před... před... třeba před atomovou bombou?“

„Ano.“

„Ano před *bombou*?“ nevěřicně zavrtěla hlavou. „A řekl byste našim posluchačům... promiňte, řekl byste mi, jak by to vypadalo?“ přendala si diktafon do druhé ruky.

„Zvenčí by se to pozorovalo *dost* špatně - jako ostatně většina atomových výbuchů,“ posunul jsem si brýle, „ale obecně... viditelná a infračervená část spektra by byla pohlcena, částice o vyšších energiích by pole odrazilo.“

„Já myslím, co by se stalo tady uvnitř,“ mávla diktafonem, „ale- spon přibližně.“

„Můžu i velmi přesně,“ otočil jsem se s křeslem kolem dokola. „Nic. Na čaji se vám neudělá vlnka.“

„To snad ne,“ Veronika to vzala jako pokus o vtip.

„Ale ano. Souvisí to s tím, jak jste se ptala, jak pole může chránit, když jsem říkal, že dokáže *jen přenášet*: Za prvé je potřeba odlišit *permanentní* pole od hlavního, *transportního* pole. I permanentní pole svým způsobem věci *jen přenáší* - ovšem, pod slovem věci si musíte představit v podstatě cokoli - jen záření do určité energie je pohlceno.“

„To už jste říkal.“

„Kvůli radarům a tak...,“ chytl jsem nit. „Jinak, u čehokoli, co dopadne na jeho povrch, pole změní pravděpodobnost směru pohybu o sto osmdesát stupňů - u *čehokoli* - z toho mimo jiné vyplývá, že ochranné pole stoprocentně eliminuje jakékoli zrychlení - až na jednu důležitou výjimku - takzvaný Gravitační paradox. Jestli opravím násobič, uvidíte sama: nikdy, opakuji, *nikdy* nepoznáte ani sebemenší náznak jakéhokoli pohybu. Žádné drncání, žádní kosmonauti dramaticky drcení přetížením, žádné poletování v beztláči... pořád tady bude příjemné pozemské g,“ klepl jsem nohou o podlahu.

„Počkejte, ono je možné, že ten násobič neopravíte?!“ vybrala si Veronika z mé odpovědi to podstatné. Zapomenutá spoušť diktafonu uvolněně klapla.

„Hmm.“

Místo dalšího nervního projevu slečna Braunerová překvapila: „Tak co kdybysme se na to podívali?“ Nasadila výraz hlavní hrdinky ze seriálu, které se na odlehlé cestě *pokazil* motor.

„Asi ano, máte pravdu,“ odhodlaně jsem vstal, došel k lince a otevřel ten zatracený prostřílený kufr, ve kterém je celá má budoucnost.

Doslova budoucnost.

* * *

A první pohled byl opravdu nehezký: vrstvičkou černého mokrého bahna obalený chaos trosek, úlomků a protinárazové izolace. Pach rybyny zesílil.

Vysypal jsem to do dřezu a pustil myčku na nádobí. Během několika sekund všechno leželo v odkládacím prostoru dokonale čisté a suché.

„Páni!“ vydechla Veronika.

„Kurva!“ vydechl jsem já a úleva v mém hlase byla asi taková, jako bych se po dvaceti pivech a třech hodinách dostal na záchod.

Veroniku překvapila ta myčka, mne, co z ní vylezlo. Naštěstí jsme vždy všechny součástky nechávali dělat, v několika exemplářích - pro jistotu.

A naštěstí u firem, které vědí, co je to důkladnost a fortelnost: minimálně tři od každého z nedůležitějších dílů byly vcelku. Veronika zvedla nevelkou elektronku, do které nějaká malá ráže provrtala přesný, kruhový otvor.

„Co je to?“

„Prostřelená elektronka.“

„Elektronka?! To se nepoužívá snad sto let!“

„V násobiči jich pár je. Ale jsou trochu pokročilejší než ty, co myslíte. Safírové sklo, až osmdesát funkcí, když se nepřehřejí, téměř neomezená životnost.“ Součástka cinkla o linku, Veronika nevěřicně zavrtěla hlavou a začala něco mumlat do diktafonu.

„Jak se vlastně cítíte?“ otočil jsem se a začal třídit použitelné věci od nepoužitelných a možná použitelných.

„... používají dokonce elektronky. Cože?“

„Ptám se, jak se cítíte. Podle rakve jste sice v pořádku, ale není na vás stoprocentně nakonfigurovaná a některá z těch zranění byla vážná.“

„Co mi vlastně bylo?“ vypnula Veronika diktafon. Tón jejího hlasu byl asi takový, jako by se ptala, jestli to lehké nachlazení byla chřipka, nebo angína.

„Ťukněte prstem do levého dolního rohu monitoru, je to tam všechno napsané.“ I počítače v budoucnosti standardně používají standardní angličtinu. Veronika se usadila v pilotním křesle a diktafon umělohmotně cvakl o pult.

„Oboustranné poškození vnitřního ucha,“ začala číst nahlas, „otok plic, částečné fraktury stehenních kostí, mnohočetné fraktury lebečních kostí, srdeční zástava...“ S každým slovem se její hlas zvyšoval a po tom posledním ‚zástava‘ zajímavě zmlkl.

„To je pěkně hloupý vtíp!“ tentokrát zněl její hlas syčivě.

„Počítače nežertují,“ řekl jsem a hodil další ze zničených součástí do recyklátoru. Cinklo to.

„Co počítač! To jste tam napsal vy! Abyste mě... abyste mě...!“

„Abych vás co? Rozčílil? Proč?“

„No jo, proč?“ Veronika se zatvářila zmateně. Vzápětí se velmi pomalu zbortila do pilotního křesla a nalomeným hlasem řekla: „Necítím se dobře. Mám pocit, že mi vrže lebka.“

Blikl jsem čipem na monitor a seznam vyléčených zranění byl nahrazen Veroničiny aktuálním zdravotním stavem. Mimo křivky znázorňující psychickou situaci byly všechny zelené. Sice hodně dole, ale zelené.

„Kdyby vám vrzala lebka, rakev by vás nikdy nepustila... Ostatně, nechcete se najíst?“ pokusil jsem se odvést její myšlenky k něčemu jinému.

„Ano,“ řekla Veronika, ale úplně jsem na ní viděl, jak se vžívá do role těžce nemocného, kterého musí všichni obskakovat a utěšovat.

„Pojď sem, Dolfíčku, je mi zima na nohy,“ dodala takovým *hláskem*.

Pées se na mě znechuceně otočilo, jestli má. Velmi škodolibě jsem přikývl. Ve šlupce je stabilních čtyřadvacet, takže o zimě nemohla být řeč. Veronika zřetelně chtěla, aby se jí někdo věnoval - aby si jí Dolfi lehl k nohám a ona si mohla namlouvat, že si je o něj hřeje. Ovšem Dolfi je zvyklý ohřívat mě - když jezdím bez kombinézy na motorce.

Plamenomet tlumeně zahučel.

Veronika zaječela a nádherným saltem vzad se přenesla za křeslo:

„Zastavte ho, zastavte to!“

Dolfi se nevinně rozplácl na břicho, nohy do stran, a zavřel oči.

„Na to, jak vám vrže lebka, nebylo to salto vůbec špatné. Nesmrkáte si náhodou mozek?“ dál jsem třídil součástky.

„Kdybyste byl před půldnem mrtvý, taky byste se *necítil*!“

„Hmm.“ Tímto slovem neslovem se dá hezky vyjádřit stav mysli. To že se *cítila* hned od prvního okamžiku, jsem raději nepřipomněl.

Přesto Veronika celých dvacet sedm minut uraženě mlčela. To už jsem roztřídil všechny součástky (bylo jich požehnaně), dostal docela hlad a zeptal se potřetí:

„Nechtěla byste se opravdu najíst? Nejedla jste určitě čtyřia dvacet hodin.“

„Ne.“

„Dobře,“ zvedl jsem dlaně. Při slově ‚jídlo‘ pées otevřelo oči a vztyčilo uši.

„Ano,“ řekla Veronika a o to víc se na mě zamračila.

Několikrát jsem klepl do ohmatané klávesničky nad dřezem, otevřel poličku vlevo nad linkou a vyndal dva porcelánové talíře a jednu porcelánovou misku - ve všech nádobách bylo totéž - hnědočerná kouřící kaše. Pées najednou stálo na našponovaných nohou, vrtělo oháňkou a lačně sálo vzduch.

„Mohla byste... Pravý horní roh monitoru a potom STŮL.“ Veronika se zvedla z křesla a s výrazem, jako by kvůli mně měla skočit do moře plného žraloků, dvakrát t'ukla do obrazovky. Tlumeně to zahučelo a z podlahy vyjel kruhový stůl - přesně mezi křesly.

„Jako ve starých vědeckofantastických blbinách,“ řekla, ale podle mne opovržení hrála a nábytek se jí líbil. Položil jsem talíře a příbory (dvě lžíce) na stůl a misku (mísu) na podlahu.

„To asi nebude moc čerstvé,“ Veronika si afektovaně přičichla, „vytáhl jste to z té skříňky nějak *moc* rychle - to je něco jako mikrovlnka?“ ukázala lžicí nad dřež.

„Tatrgel,“ řekl jsem, „až ochutnáte, pochopíte, že k tomuhle slovu není co dodat. Způsob přípravy je naprosto nepodstatný.“

„Tatrgel?! Jestli to chutná, jak to zní...“ Veronika zkusmo a velmi opatrně ponořila lžíci do talíře a tvářila se, jako bych ji chtěl otrávit. Ozvalo se to tak známé mlasknutí - pro mě známé mlasknutí - jak se lžíce zabořila do kaše.

„Tatrgel je energeticky hodnotná poživatina obsahující všechny potřebné vitamíny a minerály a... uvidíte sama.“ Veronika provedla detailní vizuální kontrolu (málem si umazala oči) a opatrně ochutnala.

Tříkrát sousto převalila v ústech, rty se jí začaly křivit a jen dobré vychování ji zabránilo, aby postup neprovedla v obráceném pořadí.

„Chuť je jen obyčejný potlačitelný vjem. Podívejte se na Dolfiho.“

Veronika mrkla pod stůl, kde pées láskyplně - po malých labužnických soustech - pojídalo svůj příděl. Zřejmě jí hrůznost toho pohledu sevřela krk tak, že ji to donutilo polknout.

„To je nechutné... otřesné,“ začala si hřbetem ruky otírat rty, „ne jak Dolfi jí, ale tohle... to,“ ukázala na talíř.

„Vidíte,“ nabral jsem si plnou lžící, „jednou bude existovat i cosi, čemu se bude říkat tatrgelový koncentrát - a dokonce i tatrgelový *recyklát*.“ Veronika vyvalila oči. „A přijdou doby, kdy lidé nebudou mít prostředky ani na ten recyklát. Tatrgel je to, co jednou zachrání lidstvo před vymřením. Můžete mi věřit,“ řekl jsem na Veroničin nevěřícný výraz, „z mého pohledu už ho zachránil.“

„Přesto,“ Veronika zapolykala, „neměl byste něco... něco jiného? Ne že bych chtěla zásluhy toho,“ zahleděla se na talíř, „toho tatrgelu jakkoli snižovat, ale...“

„Jistě, naše šlupka má dokonalý kuchařský automat,“ ukázal jsem na polici nad linkou a Veronice se po obličejí začal rozprostírat ulehčený úsměv, „můžete si vybrat mezi slaným tatrgelem, sladkým tatrgelem, ohřátým slaným tatrgelem a ohřátým sladkým tatrgelem. Obě chlazené varianty jsou samozřejmě k mání také.“

„Ale, ale... !“

„Jedna z nevýhod budoucnosti. Jiné jídlo v podstatě neexistuje. A pokud nebude nalezena nějaká planeta natolik pozemského typu, aby se tam daly pěstovat nějaké pro pozemšťany přijatelné poživatiny, ani nebude.“

Veronika vyvalila oči a shrábla z pultu za sebou diktafon: „Co se stalo? Stane? Někáká katastrofa?“

Nabral jsem si další lžící, a tak musela počkat dokud (cvičně) nepožvýkám a nepolknu. Přes své dějinonosné řeči jsem s láskou vzpomínal na zamřelé masné hamburgery v DIRTY PIG.

„Byly dokonce časy, kdy se lidé zabíjeli kvůli masu. Přesněji řečeno *na maso*,“ sadisticky jsem ukázal na její talíř, „proto jsem alergický na nedojídání. A pokud vám mohu poradit, horší než vystydlý slaný tatrgel je už jen vystydlý sladký tatrgel. A jiné jídlo tady prostě nemáme a mít nebudeme.“

„Jiný čas jiný mrav,“ tiše si povzdechla a zase jednou mne překvapila: zavřela oči a pomalými, ale strojově pravidelnými pohyby lžicí celou porci snědla. Skončila jen o chvíli později než já.

„Tohle jsem se naučila jako malá holka,“ tentokrát si rty otřela ubrouskem a tvářila se ‚unaveně, ale šťastně‘, „měla jsem dva bráchy, kteří vždycky přišli pozdě k jídlu, a protože jsem dojídala jako první a pudink jsme měli ve společné míse, celý ho poplivali, abych ho nesnědla. Tehdy jsem zjistila, že si kvůli pár plivancům nedám zajít chuť na pudink.“ Ted' jsem byl já ten, kdo byl rád, že je po jídle. A pak proč mají novináři takové žaludky.

„Nebylo by něco na zapítí?“ Veronika si distingovaně odříhla.

„Jistě. Studené, nebo teplé?“

„Studené, prosím.“

Vstal jsem, položil talíře do dřezu a po paměti klepl do klávesničky.

Z police jsem vyndal orosený půllitr jasně oranžové kapaliny.

„Moc to nevoní, ale žízeň to zažene spolehlivě,“ postavil jsem sklenici na stůl.

„Co je to? Tatrgelový mošt?“ Veronika se dostávala do povznesené nálady jako každý, kdo vykoná hrdinský čin. Tatrgel chutná asi hůř než pudink s plivanci.

„Ne, to je voda s... říká se tomu pomerančová příchut'. Problém je, že za tři sta let nikdo nebude vědět, jak pomeranče chutnaly,“ trochu omluvně jsem se usmál.

„Po tatrgelu je to nejlepší pomerančový džus, jaký jsem kdy pila,“ Veronika klepla poloprázdnou sklenicí o stůl a uvolněně se rozvalila: „Když už nic, alespoň jsem opravdu najedená - na to, jak toho nebylo moc.“

„Tatrgel má výživnou hodnotu asi desetkrát větší než čokoláda. Nechcete si zdímnout?“ přeskočil jsem téma.

„Proč? Proč se najednou tak staráte?! Vy se mě chcete zbavit?“ Oči se jí ostražitě rozšířily. „Co hodláte dělat?“

„Chci zkusit opravit násobič. Bude to nuda.“

„To já se klidně unudím s váma.“

„Fajn. Musím vás ale varovat, že nesnáším, když mi někdo do něčeho mluví, když mi někdo radí, natož když mi někdo pomáhá. Pokud o to výslovně nepožádám.“

„To by mě ani nenapadlo. Kde máte náradí?“

„Abych nezapomněl - když opravuju, nesnáším ani otázky. *Žád-né.*“

* * *

Opravit násobič nebylo nijak obtížné - jenom jsem měnil poškozené věci za nové, a tak jsem se u toho ani nerozčílil. Co je potřeba vyměnit a jak na to, mi říkal počítač.

„Hotovo,“ nasadil jsem poslední kryt, dotáhl šrouby, dal šroubovák na místo v kufříku s náradím a kufřík do patřičného šuplíku ve vysoké skříni vedle rakve.

„Ted’ to jako bude fungovat?“ ukázala Veronika na násobič.

„Ted’ to jako bude fungovat,“ řekl jsem a rozhodl se, že nedůvěřivý podtón v jejím hlase pominu.

„Ted’ si sednete tady do toho křesla, řeknete ‚Hups!‘ a budeme někde jinde?“

„Ano. Bez toho hups.“

„A kde?“

„Sama jste to řekla. Hnusáka v tom nemůžu nechat.“

„Ten bude na nějakém opravdu dobře střeženém místě. To tam jen tak jakoby vpadnete? Vpadneme?“

„Já rozhodně,“ sedl jsem si do pilotního křesla, otočil ho k pultu a zatáhl stůl. Veronika zvedla poloprázdnou sklenici a opřela si ji o stehno.

„Nebylo by lepší se nejdřív nějak ozbrojit? Až tam budeme, tak se začnou sbíhat lidé; policisté, vojáci...,“ diktafon už zase mířil.

„Není třeba. Ted’ sed’te a mlčte. Prosím.“

„A to ted’...“

„Mlčet! Musím se soustředit!“

„Ale jak víte, kde pana Stonožku drží!“

„Prostě to vím!“

Co jí budu vyprávět, že jsem ve vrtulníku monitoroval vysílání NSA a FBI a že znám i číslo cely v tajné věznici blízko města Taco-

ma, stát Washington. V šedesátých letech minulého století ji vláda USA nechala vybudovat pro případ, že by byla zadržena nějaká „mimozemská inteligentní entita“.

Odjistil jsem startovací zámek násobiče a otočil aktivačním klíčem do polohy PŘÍPRAVA.

„Nemohl byste mi to trochu komentovat? A neměli bychom se připoutat? Nebo tak?“ Veronika mluvila polohlasem a nataženou ruku s diktafonem mi opřela o rameno.

„Ne. Ne,“ přinutil jsem se ke klidu a ruku odstrčil: „Znovu opakuji. Musím se bezpodmínečně soustředit. To za á. Za bé, i kdyby se venku stalo cokoli, tady neucítíme nic. Naprosto nic. A už jsem to jednou říkal.“

Veronika konečně (snad) zmlkla.

Zahájil jsem koncentrační dechové cvičení, na pultě se začala rozsvěcet řada zelených kontrollek a na monitoru se objevil nápis NÁSOBIČ PŘIPRAVEN. Ta zelená světélka jsou z hlediska funkce zbytečná, ale mám na ně vypěstovaný podmíněný reflex - umožňují mi soustředit se.

Má mysl se odpoutala a kdesi v hladinách nebytí se vpletla do chladných vln Pravděpodobnosti. Vypadají jako trojrozměrná stříbrná síť.

Nikdy jsem nepochopil, jak je to možné, ale stejně jako vždy jsem neomylně určil místo kde se nachází šlupka, i místo, kam ji chci přenést. Mé podvědomí vyslalo impuls a napříč Pravděpodobností prolétl neviditelný, nekonečně rychlý blesk - to násobič vykonal svou práci.

Jako vždy mne naplnil pocit spokojenosti - tentokrát umocněný tím, že násobič opravdu funguje, jak má. Lehce jsem se otřásl a zase viděl zelené kontrolky; jak se předtím rozsvěcely, tak nyní hasly.

Ale jak jsem opouštěl skokový trans, už jsem viděl, že něco není v pořádku. Hluboko v hrudi mne bodlo. Na monitoru, místo obvyklé zprávy PŘESUN PROVEDEN, vyjížděly odstavce červených informací. Vypadalo to přesně stejně, jako po posledním skoku, který jsem uskutečnil a který náš místo v prostoru přenesl do tohoto ztraceného Času.

„Sakra! Kurev sedm! Himl!“ Na obrazovce žhnul seznam poškození, která jsem před slabými pěti minutami doopravil. Praštil jsem do okraje pultu a v krytu zůstal otisk mé pěsti.

„Co je? Stalo se něco? Nefunguje něco? Kdy už konečně skočíme?“

„Nevím. A dejte ten zatracenej diktafon pryč!“ vyrazil jsem jí přístroj z ruky.

„Mám právo vědět, co se se mnou děje! Jestli ty vaše opičky nefungují - jestli vůbec kdy fungovaly! - tak mne pusťte ven a já...!“

Podíval jsem se na ni *tak*, že zmlkla:

„Dámo, od místa, kde jsme nastoupili, je pocud,“ zaklepal jsem prstem na pult, „opravdu *hodně* daleko. Jenom se obávám, že nevím *jak* daleko a *kterým* směrem. Možná. Jdu to zjistit.“ Vstal jsem, otevřel skříň vedle rakve a z jednoho plochého šuplíku vyndal svou zbraň. Svůj speciál. Ten, co jsem si tu minule zapomněl - podruhé dělám stejnou chybu nerad.

„Co je to?“ Veronika (nezmar obrovský) mi stála za zády a ukazovala prstem na mou ruku, „taková malá pistolka, s tím chcete vystrašit ty hromady policajtů, co určitě hlídají pana Stonožku?“

„Vystrašit ne. Zbraně ke strašení používají magoři. Tohle je Pistol a je výhradně na zabíjení,“ zkontroloval jsem napětí zdroje v pažbičce a schoval zbraň do kapsy. Do druhé jsem si dal pět náhradních akumulátorů - vypadají jako malé rovnoramenné kříže. Že nás asi čeká cokoli, jen ne osvobozování Hnusáka, jsem radši neopakoval.

„Pistol? Snad pistole, ne?“

„Pistol. A vždy s velkým ‚P‘.“

„Možná byste si měl vzít tu loveckou pušku, jestli jste ji tedy přinesl,“ Veronika se rozhlédla, „puška je puška,“ řekla moudře.

„Přinesl. Pistol ale bude lepší,“ přistoupil jsem k černému obdélníku na stěně.

„A co já?! Přece mě tu nenecháte!“

„Zjistím co a jak a vrátím se pro vás.“

* * *

Kdo nezažil to co já vzápětí, ten neví, co je šok. V hloubi duše jsem čekal, že se skok neuskutečnil - že zase vystoupím pod hladinou Huronského jezera.

Nevystoupil.

Do očí mne bodly tisíce jehel v sametové černi. Čip zakvílel pod náporom tvrdého záření. Plíce mi stiskla ledová pěst a pokusila se mi je vyškubnout z těla.

Instinktivně jsem hmatl za sebe a pravděpodobnostní pole mne vyplivlo uprostřed koberce.

* * *

„Tak co, jak je venku? Koukám, nejste ani mokrý.“

Ledová pěst mé plíce sice pustila, ale dýchat jsem začal velmi opatrně - v hrudi jsem měl pocit, který se nedá popsat jinak než *křehký*. A to mám plíce prorostlé posilovači stejně jako všechny ostatní orgány. Pées na mě zamyšleně hledělo - je zvyklé, že obvykle stojím, a ne, že ležím.

Zjevně přemýšlelo, jestli mne má dotáhnout do rakve. Já o tom přemýšlel také, ale po druhém nadechnutí jsem se rozhodl, že ne. Opatrně jsem vstal a můj dech mrazil.

„Kdy jste naposledy viděla Pluto?“ trochu jsem chraptěl.

„Pluto? To je ten pes ze starých disneyovek? Takže spíš Pluta. Ale proč se ptáte?“ Nakrčila čelo. Na to, abych jí skočil do řeči, jsem se pořád necítil dechově disponován. Mně samozřejmě vzduchoprázdno nevadí, ale musím ho čekat.

„Ne pes. Planeta. Daleko od Slunce, kousek od Neptunu.“

„Dvě stě metrů doleva a za příštím rohem už to uvidíte,“ duchapřítomně se zasmála Veronika.

* * *

Za deset minut už se nesmála a o duchapřítomnosti se nedalo ani mluvit. Lety do vesmíru nejsou ve zdejších Čase nic běžného.

Nedaleko před námi (pod námi, nad námi, vedle nás) se matně leskla bílá, místy špinavě šedá, krátery poďobaná polokoule.

Veronika vyděšeně zatápala, udeřila loktem do ochranného pole a pravděpodobnostní reakce ji odkopla od šlupky. O co pomaleji se vzdalovala, o to rychleji rotovala a o to zběsileji sebou mrskala. Dva nadbytečné rukávy Hnusákova skafandru kolem ní vlály jako chapadla.

Ještě anténky a pořádné vyceněné zuby a vypadala by jako útočící mimozemšťan ze starodávného filmu. Útočící mimozemšťan, který si spletl směr.

Dotkl jsem se pole, příjemné g mne přisálo ke koberci, rychle jsem otevřel skříň a vytáhl z ní trakční pistoli. Cítil jsem se trochu provinile - docela hloupě jsem zapomněl, že by se Veronika mohla leknout a že by se jí mohlo stát přesně to, co se jí stalo. Spěšně jsem přešel k černému obdélníku, pevně sevřel rty a zase viděl Slunce jako sice jasnou, ale hvězdu, od ostatních téměř k nerozeznání. Veronika už odlétla na sto metrů a její chobotnicovité kreace nabývaly na dynamičnosti.

Z trysky pistole vyrazil proud plynu, krátký let, rutinovaně jsem o Veroniku zabrzdil, zezadu ji objal kolem pasu, nový, podstatně delší výtrysk, změna směru letu, a za několik okamžiků jsem zase stál uprostřed koberce. Na letech vesmírem kolem šlupky je nepříjemné, že šlupka není vidět - dá se najít, buď máte-li pravděpodobnostní instinkt, nebo podle toho, že je černější než prázdnota.

Veronika se stále zmítala a škubala, tak jsem ji opatrně postavil. Jak pod nohama ucítila *pevnou zem*, okamžitě se uklidnila a začala si z hlavy rvát bublinovitou přilbu.

„Omlouvám se!“ útočně jsem vpadl do začátku zuřivého monologu, který se s odklopením přilby stal slyšitelným. Veroničin pohled byl trochu šílený: „... *a nechals mě tam samotnou, ty jeden hajzle!* A...!!!“

„Omlouvám se!“ ještě jsem zvýšil hlas a použil modulaci, „zapomněl jsem, že nejste zvyklá...!“

„... *tak pán zapomněl! To je normální nastoupit v jezeře a vystoupit někde v-v-v-v...!*“

„Ve vesmíru. A máte pravdu, pro mě je to normální. Pro všechny lidi, co znám, je to normální. Každý z nich ví, jak se má chovat. Tedy až na vás. Ale měl jsem to předvídat, proto jsem se omluvil - už dvakrát.“

Veroničiny oči nabyly normální velikosti, jen obvyklý jas byl znásoben prožitým strachem. Vzápětí předvedla novinářsko-duševní kličku:

„Takže vy jste nelhal. Takže ona je to pravda. Kosmická loď, násobiče pravděpodobnosti, cesty časem...“

„Opravdu jste první člověk, kterého znám, co není zvyklý na otevřený prostor,“ pořád jsem měl pocit, že bych se měl omluvit trochu víc, „a nechal jsem vás tam samotnou, abych mohl pro dopravní pistoli, pro tohle,“ zvedl jsem ruku s trakčním zařízením.

„To venku je skutečně Pluto? Jak jsme vysoko... daleko... Přistaneme? Kdy?“ Veronika novinářka - jedno velké překvapení.

„Diktafon máte támhle,“ ukázal jsem na podlahu, abych ji taky jednou vyvedl z míry. Pées si okusovalo tlapu a funělo.

Veronika netrpělivě mávla: „Tohle jsou soukromé otázky.“

Mně se v hlavě motal takový menší kolotoč. Normálně se zabývám věcmi od důležitých k méně důležitým.. Ted' jako bych nevěděl, která je která.

I když, přesvědčit Veroniku, že šlupka je opravdu vesmírná loď, tak nedůležitá zase není. Pluto je pádný argument. O tom, proč skok směřoval zrovna sem, budu přemýšlet později.

„Opravdu Pluto. K povrchu to je dva tisíce pět set kilometrů. Plus minus pár metrů. Nepřistaneme.“

Veronika přimhouřila oči, přemýšlivě našpulila rty a prohrábla si vlasy rozježené statickým polem v přilbě. Spodní rukávy skafandru naznačily stejný pohyb, ale nedokončily ho a skončily u zplhlého zamávání:

„Tak mě tak napadá: Jak se dostaneme zpátky na Zem?“

* * *

To bylo to, co jsem měl řešit jako bod číslo jedna.

„No? Jak?!“ Veronika se *zatvářila*.

„Nechtěla byste se ještě podívat ven? Taková příležitost už se vám těžko kdy naskytne.“

„Jak se dostaneme na Zem?!“ do jejího hlasu začalo prosakovat něco jako hysterie.

„Musím si to promyslet. Když se nebudete mrskat, je venku opravdu krásně.“

„Jste si jistý, že něco opravdu vymy...“ Přicvakl jsem jí přilbu k obrubě límce a pro jistotu vyřadil vysílačku. Na vesmíru je nejkrásnější to absolutní ticho. Natáhl jsem si rukavice od bojové kombinézy a manžety se slily s rukávy - tak v prostoru vydržím v podstatě neomezeně.

Pokud je alespoň občas co dýchat.

OK? udělal jsem na Veroniku rukou. Kývla, a tak jsem ji vzal za rameno a dotkl se černého obdélníku.

* * *

Vesmír je opravdu nádherný. Čistý, majestátní, dokonalý - pokud nehrozí, že vás napadnou Protivníci. A to tady nehrozí. Veronika se uchváceně rozhlížela a docela jsem jí záviděl, že v jejích vzpomínkách na mezihvězdné prostory nebudou ty hektolitry krve a tuny rozervaného masa. I když, pokud ta krev není červená, je to docela zábava.

Pluto s trochou nadsázky vypadá jako šedobílý plesnivý pomeranč - vždycky tak vypadalo. Je zajímavé, že ani já bych bez čipu nedokázal odhadnout, jak je planeta daleko - u něčeho velikostí tak rozdílného od běžných skutečností se hrozně těžko chytá měřítko. Jednou (z dnešního pohledu) postaví lidé na Plutu velkou výzkumnou stanici, za čas ji budou nuceni opustit, a za další čas se v ní usadí jistý prominentní člen klanu Pilotů a zažije na ní několik nejošklivějších okamžiků svého života. Vždycky když Pluto vidím, nemohu si nevzpomenout na sadistického doktora, který mi při plném vědomí implantoval zárodky pseudometalických posilovačů a většinu pokročilé elektroniky, co v sobě mám.

„Brrr,“ řekl jsem do vzduchoprázdna; nic nebylo slyšet, jen od rtů mi expandoval obláček krystalků. Přiblížil jsem si část povrchu, kde za pár set let vyroste stanice. Bylo to divné, vidět známé obrysy rozervaných skal a zmrzlého metanu bez šedé hranaté masy rychlobetonu. Veronika měla v přílbě spuštěnou clonu fungující jako dalekohled a prohlížela si přibližně tatáž místa jako já. Na okamžik jsem jí zapnul vysílačku a na frekvenci skafandru bylo slyšet nadšené povykování. Clona skafandru dokáže skoro totéž co mé oči.

Za dvacet minut jsem se už docela potřeboval nadechnout. Zaklepal jsem Veronice na přílbu a prstem naznačil poslední minutu. Když uplynula, slečně Braunerové se vůbec nechtělo dovnitř.

* * *

„To byla *nádhera*!“ Tentokrát se po odklopení přilby vyvalilo ne-falšované nadšení. Veronice svítily oči, vlasy jí vlály a poskakovala, až ji přebytné rukávy pleskaly po zadku.

„Říkal jsem vám to,“ řekl jsem tónem ‚vždyť jsem to říkal‘. Veronika přestala poskakovat a začala přecházet a rozkládat rukama, a kdyby nadšení bylo vidět, nebylo by ve šlupce nic jiného.

„Ty hvězdy, tak barevné! A to Slunce, tak malé a žluté! A Pluto! Tak tak... plutovité, kulaté, led, šedý, skály, dramatické, *nádherné, úžasné*...“ V tom okamžiku jí ruce splihly jako rukávy od skafandru a nadšení v hlase vystřídalo stejně mohutné zklamání: „Ale co je mi to platné, když tomu nikdo neuvěří!“ Otočila se na mě a já si s údivem všiml, že nabírá k pláči. Vesmír je opravdu emocionální zážitek. Mezi slzami ale prošlehl záblesk vychytralosti: „Ledaže byste mi to dosvědčil! Že mi to dosvědčíte, Patejli, že ano?!“ Chytila mne za ruku a začala mi s ní pumpovat. Když viděla, jak se tvářím, vzpamatovala se, a po další bleskové proměně z ní zase byla ta odměřená profesionální reportérka:

„Nebo nedosvědčíte?“

„Klidně ano - pokud někdo uvěří mně,“ zdůraznil jsem poslední slovo.

„Ale chtěl jsem se zeptat: To opravdu všechno, co zažijete, musíte nacpat do těch vašich akčních zpráv? Proč si takový prožitek,“ píchl jsem prstem k černému obdélníku, „nenecháte pro sebe? Trochu krásy jenom pro sebe?“

Nakrčila obočí, nechápavě zavrtěla hlavou a ostře přeřadila: „Už víte, jak na Zem?“

Syčivě jsem vyfoukl vzduch: „Opět ona správná otázka. Tady byste sice měla stoprocentní sledovanost, ale Pulitzerovu cenu bych vám mohl udělat tak nanejvýš ze sušeného tatrgelu.“ Pées vztyčilo uši.

„A víte, jak na to?“

„Tatrgel se dá usušit plamenometem.“

„Ha-ha,“ Veroničin obličej kysele zešpičatěl.

„Kupodivu vím,“ řekl jsem a Veronika si oddychla, „ale naprosto nevím, jestli se to povede.“ Oddychnutí se změnilo ve škytnutí.

„Víte aspoň, jak se to stalo? Že jsme tady?“

„Ano. Úzce to souvisí s tím, jak zpátky. Zrada není v násobiči,“ rozvalil jsem se do křesla a nechal vyjet stůl, „posad'te se,“ stáhl jsem

si rukavice, „a protože jiná možnost není, je zádrhel v mém mozku. Takže...“

„... takže jestli to správně chápu,“ Veroničin hlas se slovo od slova zvyšoval, „tak jsem tu na doživotí - s vámi na doživotí! Nebo dokud se vašemu mozku neuráčí polupracovat!“

„Nemusíte ječet. Sice to tady u Pluta mám docela rád, ale teď bych byl radši někde úplně jinde. S Hnusákem se určitě nikdo nemazlí. Ale jak jsem řekl, vím, jak na to, lépe řečeno, je tu jedna možnost.“

„Jaká?“ Veronika nezklamala a zeptala se.

„Vy!“ dramaticky jsem na ni namířil prst jako Strýček Sam na prehistorickém plakátu.

Veronice jsem Strýčka kupodivu připomněl také: „Chybí vám jen ten ovlajkovaný cylindr a vousy.“ Našpulila rty a v teatrálním gestu zdvihla ruce: „Co já zmůžu?! Tady?!“

„Test, zdali je váš mozek schopen ovládat násobič pravděpodobnosti, jste určitě nikdy nedělala,“ vstal jsem. „Myslím, že je na něj nejvyšší čas.“

* * *

Možná to vypadá jako bláhovost. Ale: obecně se to moc neví, přesněji řečeno, tají se to, ještě přesněji řečeno, tají to bývalí členové klanu Pilotů. Jakousitakousi Schopnost ovládat Pravděpodobnost má až třicet procent lidské populace. Zveřejnit někde tohle číslo, prestiž a výjimečnost Pilotů v naší celolidské bezklanové Pozemské federaci by šla do háje. Takže to, že jsem Veronice přimlaskl na spánky elektrody, ani zdaleka nebylo tak od věci, jak by si kdo mohl myslet.

„Bude to možná trochu brnět,“ řekl jsem, zakryl tělem obrazovku a po zadání několika hesel spustil nejutajovanější program, jaký v počítači šlupky je. Neměli o něm zdání ani Hnusák s Elvirou. Co zdání, ani páru!

Je pravda, že z těch třiceti procent lidí je devětadevadesát procent schopno skoků sotva pár set tisíc kilometrů dlouhých, navíc naprosto neodhadnutelným směrem. Ale stejně, kdyby se to provalilo...! Z toho zbylého procenta dokáže padesát procent Sluneční soustavu a těch dalších padesát vzdálený vesmír - většinou ale jen s malými šlupkami. Jen pár z nás umí celý Vesmír. A jen jeden z nás umí

všechno z toho a s jakkoli velkou šlupkou, a navíc s takovou přesností, že se mohl stát pilotem nejúčinnější zbraně, jakou kdy Lidstvo vlastnilo. Většinu z těchto schopností jsem kupodivu nabyl až potom, co mne chirurg Policejního klanu nacpal zmíněným pseudokovem a pokročilou elektronikou. Nikdo neví, proč se to stalo právě tak.

„Bejvávalo,“ řekl jsem potichu. Skoro všechnu krev, co nebyla červená, jsme prolili my tři - já, Hnusák a Elvira. Protivníci nás opravdu neměli rádi. I to je jedna z možností, proč jsme skončili v tomhle prokletém Čase.

„Nemám něco dělat?“ zeptala se Veronika, „už to brní.“

„Hmm, dělat?“ Monitor byl temný a bude temný, dokud proces neskončí.

„Třeba zhluboka dýchat nebo tak něco.“

„Ne.“

Za pět minut mi srdce začalo tlouci nepatrně rychleji.

Pravděpodobnost, že je Veronika schopná ovládnout násobič, byla před začátkem testu sotva jedna ku třem. Že počítač testuje déle než pět minut znamená, že už je minimálně jedna ku dvěma.

Mrkl jsem na Veroniku. Oči jí zrovna kmitaly ze strany na stranu, každé v jiném rytmu, na prstech jako by si chtěla udělat uzly a levý koutek měla povislý a tekla jí z něj lesklá tahavá slina. Vzápětí jako by někdo cvakl vypínačem a zase vypadala normálně. Počítač nechal zaznít gong a po obrazovce se rozběhla záplava informací.

„To je konec? Jak to dopadlo?“ Veronika si otírala bradu. Zvednutým prstem jsem zastavil otázky - informace po obrazovce běžely dost rychle i pro mé oči. Veronika to mohla vnímat jen jako pulzující barevné beztvary.

* * *

„Tak,“ odlepil jsem jí ze spánků elektrody, když barevná smršť skončila, opřel se do křesla, vypnul oči a založil ruce na hrudi.

„Tak?“ Když jsem neodpovídal, hodila po mně tužku.

„Asi následovně,“ zapnul jsem oči a sundal si brýle. „Mohlo to být horší - opravdu máte Schopnost. Mohlo to ale být i lepší - počítač není s to odhadnout - ani vzdáleně!“ zdůraznil jsem, „jestli vaše Schopnost bude stačit na potřebný skok, natož jestli skoku dokážete dát směr. Není to příliš výkonný počítač.“ Veronika se na mě fasci-

novaně podívala, pod mým duhověžlatým pohledem se rychle odvrátila a v hlase měla opět to nadšení: „Takže vy tvrdíte, že jsem *toho* schopná, že jsem, že jsem... *výjimečná*?“

„Čeho jste schopná, to opravdu netuším. Že jste *výjimečná*, to by vám potvrdilo i pées.“ Veronika se tak unášela představami o své nadlidskosti, že ironii v mém hlase nepostřehla. Zato Dolfi se tvářil zachmuřeně; věrný stroj přesně chápal, o co jde. Já jsem se sám na sebe tam někde uvnitř díval také zachmuřeně. Jak je možné, že mi někdo poškodil mozek, abych nebyl schopen cítit skoky, a přitom byl přesvědčen, že je všechno v pořádku? A jak to ten někdo dokázal, aniž bych si toho všiml?

A kdo to sakra byl?!

* * *

„Bude to testovací skok, krátký testovací skok. Když jste se tak moc chtěla podívat na Pluto, tak na Pluto,“ řekl jsem o dva dny později.

Opravit násobič pro mne byla už rutina. Rutina to bude ještě jednou.

Napotřetí nebudu mít náhradní díly. Ani přeladit násobič z mého na Veroničin mozek nebyl takový problém, jak jsem si původně myslel.

Veronika byla bledá z nevyspání a z přísunu informací, kterými jsem ji v uplynulých dvou dnech doslova zavalil. Prý kdysi existoval jeden spontánní pilot, který dokázal přinutit Pravděpodobnost téměř k čemukoli, ale Veronika se s mohutností (lépe *nemohutností*) své Schopnosti musela intenzivně učit.

Přestože měla nejlepšího profesora na světě (to není vychloubání), naprosto jsem si nebyl jistý, co s námi její pokus provede - s násobenou pravděpodobností nejsou žádné hračky. A ke všemu jsem začínal mít pocit, že bychom měli spěchat.

„Nemohli bysme se na chvíli podívat ven?“ Veronika se k tomu, jak byla bledá, navíc tvářila žalostně. Vyvaroval jsem se jakýchkoli grimas a otočil aktivační klíč zpátky do pozice ZAMČENO. Je velmi důležité, aby pilot byl v duševní pohodě - Pravděpodobnost neodpouští. A vesmír uklidňuje.

Zatímco se Veronika strojila do skafandru, přemýšlel jsem, co asi zrovna provádějí s Hnusákem, co se odehrává v mém Čase a co se stane, jestli odejde i druhá sada náhradních dílů. A jestli si mám poslední skok nechat pro sebe.

„Můžeme?“ vpadla mi Veronika do myšlenek. Pomohl jsem jí s přilbou a vzápětí nás obklopily hvězdy.

Když mi po pěti minutách nošení se do krásy Veronika stiskla levou ruku - naprosto nečekaně -, lekl jsem se tak, že mi z pravé dlaně vylétl šroubovák, který mi zůstal v kapse po opravě násobiče a s kterým jsem si v beztíži hrál. Reakce i tak malého předmětu nás začala posouvat stranou. Ťukl jsem patou do ochranného pole a zase jsme stáli na koberci.

„Dobrý?“ zkusil jsem na Veroniku „přátelský úšklebek“.

„Lepší,“ řekla a její úsměv mi poprvé nepřipadal ani zčásti profesionální.

* * *

„Takže musím myslet na Pluto, a když na něj budu myslet dostatečně intenzivně, uvidím stříbrnou trojrozměrnou síť a poznám, kde planeta je. Pak stačí dát příkaz ke skoku - to bude reflexivní,“ šeptem si pro sebe opakovala Veronika. Zelené kontrolky se rozsvěcely a aktivovaný násobič tlumeně hučel. Seděl jsem v Elviřině křesle a bylo mi nehezky, opravdu *nehezky*.

Na odrazu Veroničiny tváře v monitoru jsem viděl, jak jí zesklivatěly oči.

Pravděpodobnost se pohnula.

* * *

Vzápětí mi ze srdce spadl opravdu velký kámen: Po monitoru se nerozběhly záplavy zpráv o poškozených systémech, ale objevil se ten tak známý a uklidňující zelený nápis PŘESUN PROVEDEN. Kontrolky pomalu hasly, Veronika zamrkala a do očí se jí vrátil výraz.

„Co se stalo?“

„Skočili jsme. Jak se vám tam líbilo?“

„Velké, stříbrné - měla jsem strach. Trochu.“ Po prvních roztřesených slovech jí v hlase začalo růst sebevědomí:

„Víte, kde jsme?“

„Jak bych mohl.“

„A to jste býval nejlepší pilot ze všech?“ řekla až s neslušným despektem a ještě neslušnější dávkou nepochopení. „Proč vlastně tahle věc,“ klepla do pultu před sebou, „nemá něco jako radary, sonary, čidla nebo receptory? Nebo aspoň obyčejné okno?!“ Veronika se dostávala do povznesené nálady - jako každý, komu se povede něco, v co nedoufal - nápis na obrazovce si přečetla snad desetkrát a počítáče nelžou.

„Skok sice proběhl, ale ani nevíme, jakým směrem,“ zchladil jsem ji.

„Zas budeme muset ven?“

„Ano.“

„A co ta čidla?“

Byl jsem trochu nervózní (trochu dost): „Už jsem to říkal - skrz ochranné pole nic neprojde, nejde jím tedy prostrčit ani žádný klacek s kamerou.“ To už jsem si navlékl rukavice a přihladil manžety, aby splynuly s rukávy bojové kombinézy.

„Zůstaňte sedět,“ zastavil jsem Veroniku, „obhlédnu to sám. Radši.“

Udělala zápestím takové nonšalantní gesto, jako že můžu.

Dotkl jsem se černého obdélníku a v druhé ruce svíral Pistol.

Pravděpodobnost dokáže neúspěšného začátečníka vyplivnout na mnohem děsivějších místech, než je jádro hvězdy. Tam se alespoň umírá rychle.

* * *

Nic z mých obav se nenaplnilo.

Šlupka visela standardních třicet centimetrů nad zrcadlově hladkou plochou zaprášeného šedého ledu, a přestože Pluto nemá téměř žádnou atmosféru, jeho *atmosféru* poznám na první pohled. Tma, rozervané skály, zmrzlý metan, ostré stíny, blízký obzor. Já jsem se objevil také standardních třicet centimetrů nad povrchem a gravitace planety mne pomaličku táhla dolů. Dotkl jsem se vejčitého tvaru z

nejtemnější tmy, jaká existuje, a zhmotnil se zpátky na koberci v moci pozemského g.

Veronika se tvářila napjatě. Pomalu jsem schoval Pistol.

„Tak?!“ netrpělivostí nadskakovala.

„Nechcete si zkusit Slavný První Krok? Jako Armstrong na Měsíci? Na Marsu už jste taky byli, jestli se nepletu.“

„Cooper, před pár lety. Takže... takže se *to povedlo*?!“

„Ano. Mohla byste být první Pozemšťan na povrchu Pluta, jestli chcete. Pravda, já už jsem na něm byl - ale až za nějakých tři sta let. A přede mnou pár stovek dalších, ale to se nepočítá.“

„Júúú! To mě vůbec nenapadlo!“ Veronika zase začala nadska-
kovat.

„Největší problém je vymyslet nějakou dostatečně nablblou průpovídku,“ usmál jsem se při vzpomínce, co jsme si vymýšleli my s Elvirou a Hnusákem, když jsme likvidovali předsunuté základny Protivníků na planetách, kam lidská noha nevstoupila.

Veronika se zamyslela: „Něco jako: ‚Je to sice má noha, ale jako by to byla noha celého Lidstva.‘ Nebo tak?“

„Jste talent. Ještě trochu a mohla byste do soutěže O nejlepší První Krok.“ Piloti měli opravdu soutěž o nejlepší objevitelské prohlášení.

Vykašlali bychom se na to, ale je to tradice, rituál, jehož nedodržení prý nosí smůlu. Nikdo tomu sice nevěří, ale nikdo se to, pokud vím, neodvážil porušit. Ve světě, kde fungují násobiče pravděpodobnosti, vám při myšlence na nedodržení něčeho zažitého, současně s přezíravým smíchem na rtech přeběhne i něco po zádech. Něco malého a mrazivého.

Nahlas bych to ale nikdy nepřiznal.

„Tak máte něco?“

„A nešlo by to bez průpovídky?“

„Ne.“

„Aha. A co: ‚Malý krok pro člověka, velký pro lidstvo‘?“

„Jako bych to už někde slyšel - od reportérky vašeho formátu bych čekal víc. Ale chcete-li.“

„Tak porad'te!“

„Co třeba: ‚Malé prachy pro lidstvo, velké prachy pro mě‘?“

„To je moc cynické.“

„Ale pravda. Těm prvním obvykle platí za popularitu. Ti další to odedřou a ještě z toho cvaknou daně.“

Veronice se rozsvítily oči: „Mohli bychom sem dát pomníček! Tak by se to dalo dokázat! Že jsem byla první!“

„To jistě. Pár set let po vaší smrti. Ale šup! Teď ať se to hýbe!“

Veronika si doklapla přilbu (už to umí sama, když chce) a tentokrát jsem si její frekvenci neodpoil. Opravdu mě zajímalo, co řekne.

Po doteku s černým obdélníkem následovalo zhoupnutí žaludku, obvyklé při skokové změně gravitace, a už jsme se z výšky třiceti centimetrů pomaličku snášeli na povrch. Bedlivě jsem dával pozor, aby Veronika dopadla první.

„Tady Veronika Braunerová, ACTION TEAM, Pluto. Vážení diváci, opravdu bych vám přála, abyste tu mohli být se mnou. Abyste všichni mohli být také první.“ Dopadla na led a ještě dupla, nadbytečné rukávy se jí vlnily kolem těla a zpod bot vylétly obláčky prachu. Jako jediný divák v doslechu jsem společensky zatleskal, zachytil pomalu odlétající objevitelku a přistál také. Tleskání nebylo slyšet a doufal jsem, že si Veronika nevšimla otisku mé podrážky, jak jsem se při prvním výstupu odrazil od povrchu. Z toho „být první“ měla opravdu velkou radost.

Pechlivě jsem svou První Stopu Na Plutu překryl novými otisky; stejně tak, jako nikdy nikdo neuslyší mou Průpověďku.

* * *

První podařený pravděpodobnostní skok byla naprostá náhoda - obyčejné začátečnické štěstí.

Veronika zvládá maximálně milion kilometrů a ‚správný směr‘ je pro ni devadesátistupňová kulová výseč.

Hopsali jsme Soustavou čtrnáct dní, než se poprvé - jako modravá hvězdička v dálavách - objevila Země. Oba jsme z toho měli upřímnou radost. Co Veronice chybělo v přesnosti, to doháněla vytrvalostí. Pět skoků denně po každý z těch čtrnácti dnů bych nevydržel ani já. Veronika to odbývala slovy: ‚Alespoň zhubnu.‘ A opravdu zhubla. A to jí začíná chutnat tatrgel - experimentuje v jeho mísení s pomerančovým džusem.

Po dalším skoku Země opět zmizela. Byl to druhý skok toho dne.

„Co se dá dělat,“ povzdechl jsem si. Záchvaty zuřivosti mne přešly koncem prvního týdne - nelze se zlobit na někoho, kdo se tak snaží.

„Můžu hned skočit ještě jednou,“ řekla Veronika. Do své Schopnosti se téměř zamilovala a neustále o ní vyzvídá další a další podrobnosti.

Úspěšně jí lžu - tak si myslí, že ji považuju za pilota, hopsandu.

Jak řekla, tak udělala.

Když jsem tentokrát (snad po stotisících) vystoupil, málem jsem nevěřil vlastním očím. Naštěstí jsem vystoupil s trakční pistolí (to je vždy lepší, když nevíte, kde skok skončí). Byli jsme na - řekněme - oběžné dráze kolem Země.

Nastavil jsem trysky pistole, aby kompenzovaly gravitaci - na mě, na rozdíl od šlupky, působila. Visel jsem nad osvětlenou stranou, hnací plyn mi olizoval nohy a čára terminátoru púlila planetu někde kolem Afriky.

„Jo! Jo! Jo!“ řekl jsem do vzduchoprázdna a rychle se přesunul zpátky, abych radostnou zprávu sdělil Veronice. V jejím výskání a poskakování (dokonce mne samou radostí objala) jsem docela zapomněl na drobnou znepokojivou myšlenku, která se mi při pohledu na Zemi vylíhla kdesi v temných zákoutích mozku. Veronika mi dala mlaskavou pusu na tvář a o podchlazený povrch mé ochranné fólie si spálila rty.

„Ted' už jenom vhodně trefit Ameriku a je to.“ Veronika sice takovéhle malé vzdálenosti docela zvládá, ale jak přimět její mozek, aby přistál poblíž adresy, kde drží Hnusáka, jsem naprosto netušil. Před dalším skokem si ale stejně musí odpočinout.

* * *

„Snažte se zasáhnout Spojené státy a spíš někde vlevo na kraji. Aspoň přibližně.“ Veronika kývla a se soustředěně našpulenými rty otočila aktivačním klíčem. Násobič se rozhučel, a když se rozsvítily všechny zelené kontrolky, Pravděpodobnost se pohnula.

* * *

„Tak jak je venku?“ přivítala mě Veronika a tvářila se napjatě. Že se k tomu vracím - jednou to vzala tak těsně ke Slunci, že se ze mě při návratu kouřilo. Nemít pod šaty bojovou kombinézu, měl bych po kremaci.

„Deštivo,“ řekl jsem a usmál se.

Není v Soustavě moc míst, kde opravdu *prší*.

„Tak jsem to dokázala! Země! Domov!“ Veronice se po obličeji rozlilo obrovské uvolnění a vítězosláva. Vzápětí je opět vystřídala úzkost - tentokrát ‚profesionální‘: „Trefila jsem Ameriku?“

„Nevím, kolem je les. Ale na druhou stranu, aspoň nebudeme tak nápadní.“ Nechtěl jsem tahat čerta za nohu, že bych po Veronice chtěl, aby šlupku dostala do nějakého jezera. Mohla by skončit na Broadwayi nebo tak. „Oblečte se, půjdeme se porozhlédnout.“ Přepnul jsem na praktické problémy: „Máte nějaké hotové peníze? Budeme potřebovat auto a bude lepší si nějaké pronajmout, než na sebe hned upozorňovat krádeží.“

Moje peníze zmizely při bitvě u Huronského jezera spolu s urvanou kapsou bundy a oběma pistolemi.

„Peněženku mám...“ zamyslela se Veronika a odběhla do své ložnice. Za chvilku skrz otevřené dveře zavolala: „Něco přes sto padesát dolarů!“

„To bude stačit,“ kývl jsem. To už jsem si přes bojovou kombinézu oblékal své pozemské šaty. Prastará kožená bunda dostala v regenerátoru šlupky hezkých pár let k dobru. Všechny prodřeniny a trhliny zmizely, ztracená kapsa i záda urvaná pées byly zpět a kůže se stala vláchnou a tak hezky matně lesklou. Kalhoty jsem si přetáhl přes vršky bot - nechtěl jsem jejich motocyklovou výškou a přezkami budit zbytečnou pozornost, ale na druhou stranu jsem se nechtěl připravit o bojovou rychlost: podrážky sebelepších ‚lidských‘ bot by mne opustily, jen bych trochu zabral. Přendal jsem si Pistol ze speciální kapsy v kombinéze do kapsy u bundy, trochu se zamyslel a otevřel jednu ze spodních zásuvek ve skříni vedle rakve.

„Umíte zacházet s pistolí?“ Veronika se vrátila z ložnice oblečená ‚na ven‘ a zvědavě mi nakukovala přes rameno - nikdy si nedá ujít nic, co by jí mohlo říci více o mém Čase.

„Samozřejmě,“ dopínala neposlušný zip bundy a mezi koleny tiskla černou dámskou baretku a kabelku (kabelu).

„I s takovouhle?“ vyndal jsem jednu ze zbraní, které si do šlupky natahal Hnusák. Jako bych ho slyšel: „Víš, jakou to v našem Čase bude mít cenu, negře? Urvou mi za to ruce!“ Vždy zamával všemi čtyřmi horními končetinami.

„Je dost velká. A lehká,“ řekla Veronika a „znalecky“ hranatou černou zbraň potěžkala. Docela příjemně mne překvapila - asi už někdy předtím nějakou pistoli opravdu viděla, protože ji neupustila, a dokonce ji držela za pažbu. Jak si pistoli prohlížela, nevinně mi mířila na žaludek.

„Je to desítka, jsme-li v Americe, čtyřicítka.“

„Zní to jako pivo nebo jako teplota.“

Přešel jsem „vtip“ táhlým nadechnutím (podobné nablbliny poslouchám celých posledních čtrnáct dní, tak už jsem se obrnil) a pokračoval ve výkladu: „... rakouský Glock 37, devatenáct nábojů, spoušťová pojistka, vypínatelný elektronický tlumič, možná palba dávkami.“ Veronika rutinovaně zkusila natáhnout závěr, pažba jí vyklouzla a pistole mi cinkla o čelo. „Vidím, že jste opravdu odborník,“ chytil jsem zbraň, zasunul zásobník a vrátil ji Veronice: „Konec humorů, teď je nabitá.“

Nepamatuju si už, co Hnusák tehdy koupil za náboje, ale on měl vždycky rád to nejlepší - to pro něj znamenalo nejsilnější a nejvýkonnější. „Tak bacha,“ zvedl jsem prst. Veronika polkla.

Po krátkém zamyšlení jsem si jeden glock vzal také. Po druhém krátkém zamyšlení druhý. V zásuvce jich zbylo ještě asi deset. Mimo jiné.

„A co s tím mám jako dělat?“ Veronika stála tak trochu strnule, nabitou pistoli pořád v ruce. Držela si ji od těla jako něco, čeho se poněkud štítí.

„Dejte si ji do kapsy. Nebo chcete pouzdro?“

„Ne, tak to nemyslím.“

Zaraženě jsem se na ni podíval.

„Aha,“ konečně mi došlo, co myslí. „Pistole jsou na zabíjení lidí - obvykle. A jsou na to dost vhodné.“

„Zabíjet lidi?! Já? Proč!?“ Veronika se najednou tvářila šokovaně.

Otočil jsem se k ní a narovnal se: „Dobře, vyjasníme si to radši hned.“

Spolupracujete se mnou. Spolupracujete se mnou zcela dobrovolně. To znamená, že i proti vám stojí všechny ozbrojené složky celých USA. A musíme osvobodit Hnusáka. Musíme zjistit, co se mnou je a proč to se mnou je - můj mozek myslím. Musíme se vrátit do našeho Času...“ zarazil jsem se, „tedy vy ne, ale my s Hnusákem určitě. A v mém Čase jsme jediní, kteří dokážou udržet Protivníky v odstupu. To je priorita číslo jedna. Tady o ní samozřejmě nikdo neví, nikoho nezajímá, nikdo jí nevěří. Takže s každým, koho ve zdejším Čase budete nucena zabít, přiblížíte spáse celé budoucí Lidstvo. Jako já.“ Otočil jsem se zpět ke skříni a strčil si do kapes několik zásobníků. Pár jsem jich podal i Veronice.

„A mimo to, zabíjení je docela zábava.“

* * *

Když jsme byli připraveni vystoupit, bledá Veronika se zeptala: „Nechcete něco na hlavu?“ Dokud neřekla: „Říkal jste, že tam prší,“ nevěděl jsem, jak to myslí.

„Pozor schod,“ oplatil jsem jí.

Když se na mě nechápavě podívala, vzal jsem ji za ruku a dotkl se černého obdélníku. Pées se mi jemně zakouslo do lýtky.

* * *

S tím schodem to nebyl jen žertík. Ono zničehonic spadnout z třiceti centimetrů může dost bolet. Veronika překvapeně vyhekla, promočená tráva nám mlaskla pod nohama a já se zabořil skoro po kotníky do hlíny.

Pršelo houšť než před chvílí.

Nebe bylo nízké a tmavošedé a prosvítalo mezi korunami stromů, které byly temné až do černa. Stromy byly sukovité, tlusté a staré, a rozpraskanou kůru měly zčernalou vodou. Les páchl syrovým podzimem a vypadal, jako bychom byli první lidé, kteří se v něm kdy ocitli. A navíc se stmívalo.

„Vypadá to tady strašidelně,“ zašeptala Veronika. Nechápat jsem se na ni podíval. V té chvíli ale i pées tak nějak divně zakňučelo. A pak zatrnulo i mně: zjistil jsem že mi přestal fungovat přijímač v čipu.

* * *

Chlad mi přešel po zádech nahoru, dolů i napříč. Přestože jsem se před okamžikem chtěl Veroniky zeptat, proč šeptá, zašeptal jsem: „Vědí o nás. Neptejte se mě jak, ale vědí!“

Veronika předvedla oblíbené šíření očí: „Kdo?“ Jen to slůvko vydechla - od úst se jí odpoutalo spolu s obláčkem páry.

„Nevím, ale vyřadili mi jeden... jednu funkci,“ uvědomil jsem si, že Veronika o čipu neví. „Tady,“ poklepal jsem si na hlavu.

„Aha,“ bez jakékoli ironie opět jen vydýchla, „mohl by to být ten kovový půlmotorka-půldémon?“

„Kdo ví.“

Tím, že mi připomněla Kyberkentaura, mi taky zrovna moc chuti do života nepřidala. Vzpomněl jsem si i na Pohřbené a pevněji sevřel pažbičku Pistolu. Ani jsem si nevšiml, kdy jsem zbraň vytáhl. Les kolem vypadal pořád stejně, přšelo pořád stejně, ale ze stínů v mokřinách podrostu dýchalo nebezpečí.

Satelitní navigace mi s vyřazeným přijímačem samozřejmě nefungovala, ale primitivní navigační funkce čipu zůstaly: „Tudy,“ ukázal jsem a ‚rázně‘ vykročil.

* * *

„Kam jdeme?“ nedala se Veronika lesem zastrašit (umlčet) nadlouho.

„Na západ.“

„Proč na západ?“

„Zeměpisná šířka je přibližně správná, a kdybyste čistě náhodou trefila i západní pobřeží, tak to máme k velkým městům na západě blíže než k těm na východě. A Hnusáka drží nedaleko Tacomy, stát Washington.“

Přestože už byla skoro tma, les kolem vypadal jen jako les. Nikde žádní nepřátelé, žádní Pohřbení. Jen déšť.

„To je vzdoušek, pane!“ Veronika a její komentáře. Copak vzduch byl fajn, ale měkká, vodou nasáklá půda nebyla pro mých dvě stě osmdesát kilo nic moc. I pées mělo problémy a bořilo se - má nohy navržené na pohyb po pevných podkladech. V okamžiku, kdy

jsem vzpomínal na asfaltové silnice, betonové chodníky a protismykovým plastem vykládané chodby kosmických stanic, jsem rozhrnul jedno obzvlášť husté (hnusně mokré) křoví, za kterým se objevil do hloubky vyježděný... úvoz se tomu říká, „Civilizace!“ tiše zavýskla Veronika. „Už jsem se bála, že jsem to posadila někam doprostřed Kanady, a že půjdeme týden, než narazíme na nějakou cestu!“ Sklouzla do úvozu, postavila se na vyšší travnatý pruh uprostřed a dvakrát „bujně“ dupla.

„Doprava, nebo doleva?“

Já jsem měl poměrně neodbytný pocit, že úvozem bychom chodit neměli.

Ale vypadal mnohem pevněji než lesní půda.

„Doprava, nebo doleva!?“ netrpělivě zopakovala Veronika.

„Doprava,“ sklouzl jsem dolů k ní a opravdu to tam bylo pevnější.

„Jestli to nebude moc zatáčet, je to přibližně náš směr.“

Po pár metrech se Veronika zastavila vprostřed kroku, div jsem do ní nevrátil:

„Jak najdeme šlupku?!“

„Bez obav,“ usmál jsem se s převahou dlouholetého uživatele. Úsměv mne ale poměrně rychle přešel - uvědomil jsem si, proč se mi nechťelo úvozem - Kyberkentaurův útok by byl na úzké, křovím sevřené cestě zatraceně nečekaný a minimálně pro Veroniku zničující.

„Kdyby něco, skočte do křoví. A hlavně sebou neseďte o zem,“ dodal jsem, když jsem si vzpomněl, jak Kyberkentaur v Praze rozjel audi.

„Co kdyby něco?“ Veroničin hlas zněl trochu udýchaně, ale doposud radostně nad objevením cesty.

„To lehce poznáte.“

„Po zemi se mi tady stejně moc válet nechce,“ ukázala na rozmočenou hromádku něčeho, co zrovna dvakrát nevonělo. Podobných hromádek bylo v obou vyježděných kolejích a kalužích podél travnatého pruhu plno.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Cože?! To si ze mě děláte...!“ Najednou se zastavila a otočila, zase měla rozšířené oči. „Vy jste nikdy neviděl koně!“

„Mockrát. Ve filmu. Mám rád historické westerny.“

„Aha! Ale ve filmech koně na záchod nechodí.“

„Aha. Tady asi taky ne,“ řekl jsem a začal si dávat bedlivý pozor, abych do těch věcí už víckrát nešlápl.

* * *

Asi po dvaceti minutách pées slabě zavrčelo a ve stejné chvíli Veronika řekla: „Cítím kouř.“

„Dolfi taky. Co je to za kouř?“

„Kouř. Normální kouř,“ pokrčila Veronika rameny. „Jako když něco hoří.“

„Ale hoří co,“ řekl jsem netrpělivě. Čich je jeden ze smyslů, který mám normálně lidský - lidský za tři sta let, tedy dost špatný.

„Dřevo,“ upřesnila Veronika.

Za dalších pět minut už se skoro úplně setmělo, slábnoucí déšť docela ustal, úvoz zatočil, a pak jsem uslyšel zvuky značící přítomnost mnoha lidí promísené psím štěkáním a koňským dupáním a frkáním - to také znám z filmů.

* * *

„Jsme určitě v Americe,“ řekla Veronika, když úvoz vyústil na velkou, nepravidelnou, podupanou a rozbahněnou louku.

Na louce stálo snad šedesát různě velkých špičatých stanů, několik uprostřed bylo větších a dva úplně uprostřed byly největší a visely na nich urované barevné prapory. Všechny stany měly na prověšených zmáčených bocích černá znamení kříže a plály mezi nimi tři velké hranice a několik menších ohňů, u kterých posedávaly desítky podivně oblečených lidí. V načervenalém měňavém světle bylo vidět, že látka největšího stanu je zdobená něčím blýskavým. Od lesa z druhé strany přicházela skupina mužů táhnoucí kusy dřeva - právě vstoupili do světla. Vlevo, nedaleko od nás, bylo zaparkováno snad čtyřicet koní a stádečko menších rohatých tvorů - krásy se jim, tuším, říkalo - všechna zvířata jedla a smrděla. Celé to ostatně smrdělo - pach nemytých, zapařených lidských těl je mi důvěrně známý z mého Času.

„O koních se asi neříká ‚zaparkováno‘?“

„Ustájeno na noc,“ poučila mě Veronika. Vzápětí zamyšleně dodala:

„Pravda, stáj tu taky není.“

Člověk v pomlácené orezlé přilbici přecházející mezi námi a koňmi asi něco zaslechl a zahleděl se naším směrem. Byl ale oslněný ohni, tak jsme pro něj stáli v černočerné temnotě. V té chvíli si nás ale všimli psi pobíhající táborem a začali naším směrem zuřivě štěkat. Pées potichu zavrčelo.

„Bud' tady natáčejí film, nebo je to jeden z těch ‚návrátů‘. To se tady v Americe prý dost rozmáhá, poslední dobou.“ Protože jsem nic neříkal, Veronika v poučování pokračovala: „Znáte to, jedni si postaví vesnici a žijí jako lovci mamutů, jiní si postaví týpí a žijí jako Indiáni, jiní si vezmou přilby a meče...“

Muž u koní namířil naším směrem dlouhou bodnou zbraň a něco hrubým hlasem vykřikl přes rameno. Byla to sice angličtina, ale nářečí, kterému jsem téměř nerozuměl.

„Tak co myslíte, je to film, nebo návrat?“ Veronika na muže v přilbici bezstarostně zamávala, „všechno to vypadá tak fortelně, kulisy obyčejně bývají fórovější, takže spíš návrat. Myslíte, že nás provedou?“

„To bezesporu.“

Mezi stany se zahemžilo, muži začali zapalovat louče, křičeli na sebe a ve spěchu si z vysokých jehlanů rozebírali tyčovité zbraně, nebo už v rukou měli neohrabané meče. Proti tomu, jaký používala Elvira, vypadaly nebezpečně asi jako klacky.

„Hrají to opravdu realisticky, sledujte ten *úžasný* starý jazyk!“ natěšeně začala poskakovat Veronika, „myslíte, že mě nechají udělat reportáž?“

„Realisticky. To máte pravdu - obzvlášť támhle ten na kříži,“ ukázal jsem na druhou stranu tábora. Kříž byl zpoloviny ve tmě, ale když se Veronika soustředila, i její oči v odlescích plamenů odhalily, co na něm visí.

Já už jsem věděl, co se mi zdálo divného při výstupu na oběžné dráze.

Už jsem věděl, proč je tu tak čistý vzduch a proč mi nefunguje přijímač v čipu. Na jednu stranu bylo to poslední zjištění příjemné (čip je v pořádku), na druhou stranu byla všechna zjištění *dost* děsivá.

„To je panečku figurína! Myslíte, že nás taky budou mučit?“ Veronika mě vesele plácla do ramene. „To byl vtip! To bude, pane, reportáž!“

„To bude,“ řekl jsem temně. Já jsem svůj první skok časem také zpočátku nechápal, nevěřil mu a snažil se vše podivné vysvětlit známými postupy. Jenom jsem se divil, že Veronika necítí zápach hniјícího masa, neklamně se mezi všemi těmi smrady linoucí od kříže.

* * *

„Stůјte naprosto klidně,“ řekl jsem.

Kolem se svíral kruh vrčících psů a mlčenlivých mužů. Muži byli o hlavu menší dokonce než Veronika - já jsem se mezi nimi tyčil jako rozhledna. Ti, kteří měli pochodně, jimi točili. Plameny hučely a létaly z nich jiskry.

Spolu se zápachem ‚jako když hoří asfalt‘ jsem cítil intenzivní pach nemytých těl, výkalů, moči a krve. Veronika si držela ruku před nosem.

Muži, když zjistili jak vypadáme, poodstoupili a dva odběhli zřejmě pro někoho kompetentního. Nikdo z nich zatím nepromluvil, jen louče prskaly a z tábora se ozýval stále sílící ruch.

Přestože se vojáci stáhli, špičky jejich dlouhých zbraní se ocitly až nepříjemně blízko mé a Veroničiny hrudi. Dolfi se mi bokem opíral o nohu a kontroloval prostor za zády. Mimoto hlubokým vrčením držel v odstupu psy.

„Jste lidé, či démoni?!“ osmělil se jeden z ozbrojenců a šťouchl do mě hrotem zbraně. Když jsem se soustředil, rozuměl jsem docela dobře.

„Ta řeč opravdu zní skoro jako staroangličtina! Jenom kdyby tak nepáchli!“ tichounce špitla Veronika a podle jejího tónu jsem odhadl, že se těší, co bude dál. Muž do mě znova šťouchl, tentokrát silněji. Mírným gestem jsem zbraň odklonil. V ten okamžik se všechny ostatní hroty přiblížily. V univerzálně srozumitelném posunku jsem zvedl ruce a řekl:

„Jsme vaši přátelé.“

Chvilku bylo ohromené ticho, pak všichni do jednoho vybuchli smíchem.

„Jsme vaši přátelé!“ pokusil se zopakovat s mým moderním přízvukem muž, který do mne píchl, a zjizvený vousatý obličej se mu v komíhavém svitu pochodní kroutil ve šklebu vpravdě nehezkém. Co jsem viděl, měl tři, možná čtyři zuby.

„To je úžasný realismus!“ všimla si toho i Veronika a zase radostí nadsakovala. „To bude reportáž!“ Tak s tímhle už mne začínala štvát.

Dal jsem si ruku před ústa a zašeptal: „Od určité úrovně je realismus pravda!“

Veronika se na mne podívala a hlasitě škytla. To veselí předtím byla jen taková slupka. I ona už tušila, ale nechtěla si přiznat. Slupka napraskla.

Mé gesto bylo následováno dalším přiblížením zbraní. Některé se přiblížily tak, že mi udělaly díry do bundy.

„To nemyslíte vážně!“ zkusila puklinu zacelit Veronika, ale tradiční poskakování přešlo v tradiční šíření očí. Neřekl jsem nic, jen jsem se na ni podíval. Očividně si přitom vzpomněla na mé vyprávění, jak jsem se dostal do jejího Času. A když čtrnáct dní používáte násobič pravděpodobnosti, je těžké neuvěřit. Můj skok nás prostě nezanesl jenom na Pluto.

„Ale...!“ ještě naposledy se mi pokusila rozmluvit skutečnost.

„Mlčte!“ sykl jsem a špice se mi opřely až o bojovou kombinézu.

Odněkud z hloubi mého podvědomí se vynořilo slovo kopí. Ty zbraně přesně odpovídaly popisu, který se vynořil vzápětí: těžké, až padesáticentimetrové oboustranně broušené ostří na dvoumetrovém ratišti.

Na rozdíl od takzvaného oštěpu neslouží k vrhání, ale k boji muže proti muži a boji pěšáka proti jezdci. V rukou vycvičeného vojáka jedna z nejnebezpečnějších chladných zbraní. Rozhlédl jsem se po ozbrojencích - byli sice malí, ale svaly pod podivnými šupinatými hazukami vypadaly až neuvěřitelně. A že by nebyli dobře vycvičení... Podle množství jizev, useknutých uší a pásek přes oči už prošli nejednou bitvou. Pravda, během dvou sekund bych je mohl pozabíjet i s těmi psy, ale Veronika by to nepřežila a z dlouhodobého hlediska by to také nebylo vhodné. I když...

Co je mi vlastně do toho, jestli zabijí Veroniku nebo nezabijí? I když...! Mé vykolejené myšlení se pomalu vracelo do původních mezí - ani já se s cestami časem nesmiřuji dvakrát snadno. Veronika

jediná teď může ovládat násobič - já už to zřetelně nesmím ani zkusit - takže Veronika musí žít. Znovu jsem zvedl ruce a usmál se: „Jsme vaši přátelé!“ Záměrně jsem tak vyvolal druhou vlnu smíchu. Smích sbližuje.

Někdy je smích opravdu fajn - má-li ten, kdo se jím otřásá, v rukou kopí, tak ne. Než mi špice udělaly do bundy další díry, naštěstí se zezadu ozval ostrý panovačný hlas:

„Král! Přichází král!“

Ozbrojenci se uctivě rozestoupili.

„Jak jste na tom se znalostmi historie?“ po straně jsem šeptl na Veroniku a kolenem strčil do pées, aby nevrčelo.

Veronika byla v šoku a vypadala, že se sotva drží na nohou, natož nějaká historie. Takže jsem v tom zase sám.

Jako vždy.

* * *

Muž, který se objevil v uličce mezi vojáky, byl vysoký skoro jako já a ještě daleko svalnatější než oni. Jeho prsní pancíř byl ozdobený zlatým křížem a přes ramena měl purpurový plášť. Ten pancíř byl posekaný a zprohýbaný a cákance zaschlé krve přes zlatý ornament byly zřetelně cizí. Muž měl dlouhé, mastnotou tmavé vlasy, rozčuchané vousy a vypadal unaveně - modré oči ale byly studené a ostražitě. U boku se mu houpal meč s velkou křížovou záštitou a šli za ním dva tělesní strážci, nebo kdo.

Král zastavil dva kroky přede mnou a upřeně se na mne zahleděl. Vojáci pozvedli pochodně, aby ho neoslňovali a aby na mne a Veroniku padlo co nejvíce světla.

„Na co ta maska?“ ukázal na mě. Uvědomil jsem si, že mám černé brýle.

„Jsi slepý?“

„Ne.“

„Ne - také odpověď,“ král mluvil mnohem srozumitelněji než jeho lidé.

„Protože nejsi slepý, víš, kdo jsem, a tedy víš, jak by ses měl chovat,“ otočil se na jednoho z mužů, kteří přišli s ním: „Na kříž.“ Bez dalšího vykročil zpět do tábora.

Jeho poslední větě velmi dobře rozuměla i Veronika. Šok rázem opadl a akční reportérka projevila až neuvěřitelnou přizpůsobivost a duchapřítomnost:

„Pane! Promiň nám naši nezdvořilost!“ padla na kolena. Král šel dál.

„Mluvíme možná trochu jinak než vy a neznáme zvyky, ale přesto jsme dobří křesťané!“ Přestože vojáci Veroniku už smýkali k lesu a já sahal po glocku, to poslední slovo zapůsobilo jako kouzlo: Všichni strnuli, vojáci Veroniku pustili, hroty kopí se sklonily a král se otočil a vyšší z jeho nohsledů řekl:

„Jakže?! Vy se hlásíte k víře v Pána Ježíše?“ Pohlédl na krále a s lehkou úklonou řekl: „Pane, dobrých křesťanů je v těchto prokletých dobách v tvé zemi nemnoho. Velmi nemnoho.“ Muž, který se nás zastal, byl vychrtlý, měl kastrólovitý účes s vyholeným kolečkem na temeni a byl oblečený v dlouhém černém rouchu. Za opaskem z tlustého provazu měl zbraň z ostnaté koule, řetězu a krátké rukojeti. Spodní lem roucha měl obalený krustou zaschlého krvavého bahna a mezi ulepenými ostny koule byly namotány vlasy i s kousky kůže a lebky.

„Ano, Ježíš je náš Pán,“ řekl jsem bez zaváhání a také padl na kolena.

Nikdo si naštěstí nevšiml, jak se země otrásla a jak jsem se zabořil. Tu větu o Ježíšovi vypaloval v mém Čase klan Poslů Pravdy do čela svým obětem, proto ji znám. Jinak jsem naprosto nevěděl, o čem je řeč, jen jsem měl za to, že známost s králem by pro mne mohla být výhodnější, než je všechny pozabíjet.

„Můžete svou víru nějak prokázat? Královské slovo již bylo vyřčeno a Víra je jediný důvod, proč jej vzít zpět,“ řekl král. „Jestli byla vaše slova lživá, kříž vás nemine, a navíc vaše duše nikdy nedojdou pokoje!“

„Tady, pohleď, pane,“ sáhla si Veronika za triko a vytáhla řetízek s malým zlatým křížkem. Ve světle pochodní se matně blýskal. Všichni kolem se pokřížovali. Díky bojové rychlosti jsem se za nimi ani moc neopozdil.

„Musím znamení Víry nosit skrytě, doba nám, křtěným, nepřeje,“ neuvěřitelně drze improvizovala, „ale má duše je plně oddána Pánu,“ zvedla oči k nebi a sepjala ruce. Doufal jsem jen, že to s tou pohotovostí nepřežene. Ale i ti hrubí vojáci uznale přikývli.

„A ty, muži s maskou?“ otočil se na mne druhý z králových nohsledů.

Kříž na jeho zbroji nebyl zlatý a jeho plášť nebyl purpurový, ale podle všeho to byl příslušník klanové elity - šlechtic se jim tady tuším říká. Měl křivý nos po špatně srovnané zlomenině, šedé vousy a chytrý, tvrdý pohled.

Všechny oči se otočily na mne.

„I já znamení své Víry musím nosit skrytě,“ řekl jsem a hlavou mi přímo létaly blesky, co jim mám ukázat. Blesky! Sáhl jsem do kapsy a vytáhl jeden z náhradních zdrojů do Pistolu. Na ozdobu je sice trochu divný, ale jako kříž vypadá.

„Podivné,“ řekl křivonosý a vzal mi akumulátor z dlaně. Naštěstí si předtím sundal kovovou rukavici.

„Na co máš onu masku?“ zopakoval král otázku.

„Postihla mne zlá choroba a mé oči vypadají nezvykle,“ sklonil jsem hlavu, „dábelsky,“ pokřičoval jsem se.

„Dolů s tím!“ rozkázal král.

Když jsem si sundal brýle a mé oči se zaleskly ve svitu pochodní, následovalo další obecné křížování.

„Protože jeho ruku znamení Pánovo nespálí, ďábel to není,“ řekl křivonosý a vrátil mi akumulátor. Nikdo jiný moc přesvědčeně nevypadal.

„Ve stanu vedle krále žije ďábel, kterého znamení Pánovo také nesežehne, earle,“ řekl vyholený a jeho pravá pěst se obalila kolem rukojeti krví upatlané zbraně.

„Ale otče Patricku, to přece nic...,“ začal křivonosý, ale v tom okamžiku vyholený pustil rukojet', cosi tasil z kapsy a mávl mi tím proti obličejí. Nevím proč, ale nezabil jsem ho. Asi toho na mě bylo poslední dobou přespříliš a začínají mi slábnout reflexy.

Po obličejí mi stékaly kapky něčeho teplého. Opatrně jsem jednu olízl a podle chuti to byla obyčejná zvětralá voda.

„Není to ďábel, není,“ tlumeně zašuměli vojáci a o krok, o který při útoku vyholeného ustoupili, se opět přiblížili.

„Spokojen, otče Patricku?“ řekl král.

„Nic z lůna Satanova by nepřestálo skropení vodou svěcenou ve Svatém městě,“ řekl vyholený a tvářil se méně neústupně. „Ještě by měli říci svá jména a odkud pocházejí.“

Jména jsem použil pravá, s trvalými bydlišti jsem si zaimprovizoval.

Prošlo to.

„Beru své královské slovo zpět,“ zvedl král hlas, „tento muž - Peytl - je svobodný. Dostane jídlo a zbroj a postaví se do našich řad. Jeho žena zůstane s ním.“ Král se znovu otočil a odcházel. Něco při tom po straně říkal earlovi.

Na to, že jsme byli svobodní, nás do tábora dostrkali dost neurvale.

* * *

„Co to může být za krále?“ potichu se zeptala Veronika.

„Nemám zdání. Pro mě je to tady strašně dávno a jediné informace mám z prehistorických filmů.“

Dva vojáci nás dovedli k velké hranici, ze které se braly uhlíky na ohniště, nad kterým se peklo nějaké neuvěřitelně voňavé maso. Za ohništěm stál krytý dvoukoulák a u ohniště tlustý vousáč v dýmem zčernalé košili, která mu visela až po kolena. Hodil jsem na zem balík věcí, které jsem před chvílí vyfasoval od brutálně vypadajícího poddůstojníka v přilbě ozdobené bronzovým pruhem.

„Jerome, dej tady těm dvěma kus masa,“ řekl jeden z našich vojáků.

Protože to vypadalo, že nás hlídají na rozkaz samotného krále, nic jsem proti nim (zatím) nenamítal.

„Proč bych měl krmit kdejakou sedláckou pakáž?“ řekl Jerome a velkou dřevěnou naběračkou zalovil v kovové vaničce pod pečínkou a pečlivě ji přelil zčernalým přepáleným tukem.

„Protože jsem to řekl,“ zvedl hlas náš strážce, „a tomu chlapovi dej i pivo.“

„Znovu se tě ptám, Georgi, proč bych...!“

„Protože ti potřeší říkat nebudu a protože Peytl zítra rozšíří naše řady v bitvě! Na rozdíl od těch, co drhnou kotle!“

Jeromovy už tak ohněm brunátné líce ještě zbrunátněly, ale dlouhým nožem z pečeně odřízl pořádný pruh masa, zručně ho na čepeli vybalancoval a krátkým švihem zápěstí hodil svým směrem. Bylo to zamýšleno, aby maso spadlo na zem. Naoko ledabylým pohybem jsem flákotu chytil mezi palec a ukazovák. Jerome se začal šklebit

rozpálený tuk mi zaškvířil na prstech (rukavice jsem si sundal ještě dřív než brýle - jsou tak přiléhavé, že v nich vypadám jako s černýma rukama, a to by tady nemuselo dělat dobrý dojem).

Když jsem maso nepustil, George uznale zamručel: „Možná budeš větší posila, než by se mohlo zdát, Peytli.“ To, jak mi komolili jméno, mne moc netěšilo, ale smířil jsem se s tím.

„Nebyl by chleba?“ zeptal jsem se.

„Prý chleba - v poli!“ zvedl hlas Jerome. „Ječnou placku podpopelnou dostaneš - a nohy bys mi za ni zlíbat měl!“

„Tak placku, ale bez házení.“

Můj modulovaný hlas, a to, že jsem si rozpálené maso v ruce ani nepřehodil, Jeroma asi varovalo. Přinesl mi z dvoukoláku něco, co vypadalo jako kulatý kus asfaltu, a když zjistil, že nemám nádobu na pivo, dokonce mi půjčil dřevěnou mísu.

„Ber,“ nalil mi do ní z velkého sudu něco, co páchlo jako staré kvasnice, „ať si užije i ta tvoje bledule,“ zachechtal se na Veroniku a zatvářil se oplzle.

„Děkuju,“ řekl jsem, ukázal Veronice na svou výstroj, a když ji vzala, šli jsme si sednout vedle k hranici. Naši hlídači se stáhli a začali hrát nějakou chřestivou hru. Ukřižovaná mrtvola páchla po celém táboře, ale nebylo to tak strašné - večerní vánek foukal od nás k ní.

Posadili jsme se s Veronikou proti sobě. Já na zem, ona na zmuchlanou koženou vestu ponýtovanou železnými lamelami a šupinami. „Zbroje, na rozdíl od zbrojních, je dosti,“ řekl mi brutální poddůstojník s bronzovým pásem na přilbě - proto jsem mimo vesty dostal i chrániče holení a kovovou rukavici (jen jednu), a středně dlouhý, zubatý meč.

Nejdřív mi Bronzová přilba dal i dýku, ale tu mi vzápětí George vzal a hodil ji zpátky na hromadu ve zbrojním voze. „Na to, abys měl dýku, tě známe příliš málo,“ tak divně na mne pohlédl, „a stejně se střez projít kolem králova stanu. A vůbec se střez středu tábora.“

„Tak ukažte, co jsme to dostali, nevoní to špatně.“ Veronika se svýma lidskýma očima neměla v měňavém přísvitu ohňů o jídle tak jasnou představu jako já. Rozlomil jsem ječnou placku a o meč rozřezal maso na tři kusy. Jeden jsem podal Dolfimu - ležel vedle nás, zadkem k ohni, měl přivřené oči a vrtěl ocasem. „Opravdu to nevoní

špatně, obzvlášť po čtrnácti dnech tatrgelu ne,“ Veronika začichala, „ale něco do toho tak jakoby zkaženě smrdí, ne?“

„Ten ukřižovaný?“

„O tom mi nemluvte,“ Veronika hlasitě polkla. „Tenhle smrádek je něco jiného.“

„Tak latrína. Nebo naše pivo.“

Veronika se naklonila nad mísu, chřípí se jí zachvělo a silně přiskrceným hlasem řekla: „Ano. Pivo je všechno vaše.“

V pivu plavaly spousty věcí - bůh ví, co do něj patřilo, co se odmočilo z mísy a co do něj vlezlo. Kdo ale jedl tatrgelový recyklát, ten se hned tak něčeho nelekne. Opatrně jsem se napil. Pivo bylo kyselé, zvětralé a ty kousky zanášely zuby a tak pomalu se táhly hrdlem. U pití se sice nesmělo dýchat nosem, ale nápoj byl energeticky velmi vydatný.

Maso bylo nádherně nezdravě připálené.

„Co je to pod tím masem?“ zeptala se Veronika zřejmě předtím přesně nerozuměla a považovala ječnou podpopelnou placku za cosi jako jednorázový podnos. Teď se na mě dívala, jak se do placky pokouším zakousnout, a tvářila se, jako bych u McDonalda jedl tácek. Šlo to asi tak stejně dobře a už jsem chápal, proč je tu tolik bezzubých lidí - pées se svou vysokofrekvenční pilou by s tím problémy nemělo.

George a náš druhý hlídač přestali hrát a tiše si nadávat do podvodníků, a se zájmen nás začali pozorovat. Když jsem se pokoušel zakousnout do placky, neudrželi se a hýkavě se rozesmáli.

„Vypadáte, jako byste placku jedli prvně v životě! Kdo to kdy viděl - zkoušet jíst ječnici, aniž by se nechala změkhnout v pivu!“ přemohl smích George.

„A kdo to kdy viděl, aby křesťan před jídlem nepoděkoval Pánu,“ řekl podstatně temnějším hlasem druhý strážce.

Vzal jsem Veroničinu půlku placky a i se svojí ji položil do piva. Pak jsem na Veroniku ostře pohlédl a ona naštěstí pochopila: Od dnešního večera vím, že se Pánu za jídlo děkuje se sepnutýma rukama a skloněnou hlavou.

Pak jsme se křižovali, div mi neupadla ruka.

„To je sraček kolem jedný pitomý večere!“ neudržel jsem se a Veronika pokazila ceremoniál polohlasným vyprsknutím.

* * *

Už jsme dojídali, když se stalo to, co se stát muselo - ve všech armádách, o kterých jsem kdy slyšel, je terorizování nováčků oblíbená zábava. Tahle nebyla výjimkou.

O oheň vedle pili pivo vojáci, kteří nebyli ve stráží, a hra v kostky a močení do dálky je zjevně přestávaly bavit. Zaregistroval jsem jejich najednou tlumené hlasy a netlumený zájem o nás. Rychle jsem si napsal do pusy poslední sousto a otřel si prsty o kalhoty.

„Držte se stranou,“ řekl jsem Veronice a otočil se, abych měl záda krytá ohněm.

* * *

Vojáci se začali trousit k naší hranici a chvíli si jen tak nezávazně povídali a častovali nás obhroublými žerty, jak se tak říkává. Tolik prdelí, hoven a podobně jsem neslyšel už hodně dlouho.

„Tak co, knechte, půjčíš mně svou paní? Co mně, *nám*?“ konečně se jeden rozhoupal. Byl to ten zjizvený vousáč, co mi před slabou hodinkou nadělal kopím nejvíc děr do bundy. Pablesky ohně mu rudě jiskřily v očích.

„Nepůjčím,“ řekl jsem nahlas, ale ne agresivně. Stále jsem seděl, držel mísu s pivem v levé ruce a točil zbytkem rozmočeného těsta na dně.

„Ne?!“ řekl zjizvený voják, a aniž ze mě spustil oči, hvízdal.

* * *

Hvízdl jenom krátce, ale stačilo to, aby se mezi stany ozval dupot těžkých tlap a aby se v kruhu světla objevily tři obrovské psí bestie.

Ostre vousáčovi zabrzdily u nohou.

Psi měli zjizvené hlavy a ramena, uši rozervané na třísně, z tlam kapaly sliny a v očích se jim stejně jako jejich pánovi odrážel oheň; široké svalnaté hrudi kryly kožené postroje přichycené k ostatným obojkům.

„A půjčíš ji raději nám, nebo raději mým psům?“ po tváři Zjizveného se rozlil ‚krutý úšklebek‘ a jeho kumpáni se rozesmáli.

Kumpáni! - kam na takováhle slova chodím?!

Dál jsem točil mísou, jako bych se snažil z těsta vyrýžovat zlato, psi mi dýchali do obličeje a strašně jim páchlo z tlam. Podle toho, jak byli vypasení, se v okolí už nějaký čas bojuje a válečné hroby jsou mělké.

Veronika si držela nos a couvala - v sedě i s šupinatou vestou pod zadkem.

„Nepůjčím ji nikomu. A tobě radím, pošli ty smrad'ochy pryč.“ Těsto v míse šplouchalo.

Zjizvený se na mě nechápavě podíval a pak se zasmál. Velmi krátce a velmi nahlas. A tentokrát byl jeho výraz vyloženě zlověstný. To už se kolem natlačil kruh, který se po Zjizveného smíchu začal urychleně rozšiřovat. Za psy zůstali jen dva lidé - zřejmě Zjizveného nejbližší druzi.

„Odvolej nejen psy, ale i ta dvě trapná hovna, co ti stojí za rameny,“ řekl jsem a usmál se.

Zjizvený chňapl po jílcí meče.

„Dost!“ práskl Georgův hlas, „meč si šetři na zítřejší bitvu, Richarde!“

Zjizvený Richard ruku stáhl (krajně neochotně) - díval se mi přitom do očí. Po okamžiku ticha řekl: „Co se stane, když psy neodvolám? Co mi uděláš? Nebo snad tvůj čokl? Nebo dokonce ta ženská?“ Znovu následoval psychopaticky krátký výbuch smíchu - tentokrát se k němu přidali i ostatní.

Dolfi přestal olizovat svůj kus masa (jeho hrubý jazyk funguje jako pilník, tak věci, co mu opravdu chutnají doslova slíže), vstal, sklopil uši a zavrčel. Mně, přestože ho znám, přeběhl mráz po zádech. Vojáci se opět rozesmáli.

Ty tři psí bestie vycenily zuby - každá z nich byla přinejmenším dvakrát větší než pées.

Pak se vše odehrálo s obvyklou rychlostí.

Mísa na mých kolenou byla plná krve, tráva kolem plná kouřících vnitřností a z čelistí pées padaly těžké kapky. Tři rozpárané a bezhlavé psí mrtvoly se válely na jedné hromadě.

Kolem bylo ticho.

Zvedl jsem mísu ke rtům a vypil vše, co v ní bylo. Čerstvá krev byla teplá a vytékala mi koutky na bradu. Pomalu jsem vstal a otřel si ústa.

Byl jsem o pětadvacet centimetrů vyšší než Zjizvený. On měl hlavu zakloněnou, já skloněnou a stále jsme si hleděli do očí.

„Chceš za svými psy, Richarde? Umím to také a stejně rychle,“ řekl jsem.

„Stačilo!“ ozval se mnohem autoritativnější hlas než Georgův.

„Earl! Pozor!“ položil Richardovi ruku na rameno jeden z jeho přátel.

Richard ruku setřásl, otočil se, nakročil, jako když odchází a v příštím okamžiku na mne zaútočil rezavým bodcem, který měl na levém náloketníku.

Krátkým, téměř neznatelným švihem pěsti jsem mu prověřil žebra. Rána Richarda zvedla, a jak letěl, povalil i ty dva za sebou. To už kruhem vojáků prorazil křivonosý šlechtic:

„Richarde z Pembury! Šetři síly na zítřek, na dánské vlky!“ Přísně si změřil ležící vojáky a otočil se na mne: „Ty, Peytli, pojď, král se tě chce na cosi vyptat.“

Někoho zřetelně napadlo, že bych mohl být třeba špión. Otci Patrickovi se mé duhové oči nelíbily asi víc, než na sobě dal znát.

„Jděte k jinému ohni, Veroniko. Dolfi s vámi zůstane a...“, rozhlédl jsem se, „a s ním se osudu horšího než smrt bát nemusíte. Myslí,“ zašklebil jsem se.

* * *

„Najdu si tě!“

Dobře jsem to zasyčení mezi hekáním a supěním tří vstávajících mužů zaslechl.

* * *

V králově stanu - v přístřešku před ním - mne nejdřív dost neurvale prohledali.

„Nemá zbraň,“ řekl jeden ze zbrojnošů - i on měl na přilbě bronzový pruh.

„Vstup tedy, Peytli,“ pobídl mne earl. Oba glocky i Pistol mi nechali.

Stan byl uvnitř větší, než bych zvenku kdy řekl. Zem byla vystlána koberci a kožešinami, ve stojanech čadily malé lampy a v želez-

ných mísách řevavěly uhlíky. Uprostřed stálo velké křeslo - v něm seděl král a hrál si nad jednou mísou ruce. Jeho zbroj visela na dřevěné konstrukci a někdo už z ní smyl krev. Král měl dlouhé, modré, zlatě vyšíváné roucho, vlasy rozpuštěné na ramena, vousy učesané a kolem krku řetěz s křížem.

Vlevo od krále stál otec Patrick a vedle něj se postavil i earl. Podle toho, že v místnosti bylo jen jedno křeslo, pochopil jsem, že v králově přítomnosti sedí jen král.

Vpravo stál čtvrtý muž. Při pohledu na něj jsem pocítil cosi podivného - po krátké analýze jsem ten pocit zařadil jako ‚úzkost‘. A poměrně silnou. Muž měl stejně jako otec Patrick dlouhý černý šat - ale se širokými rukávy a bez opasku - po ramenou se mu rozprostírala kápě. Měl úplně holou, podivně tvarovanou lebku, a přestože byl zřetelně v letech, kůži měl jako bílý leštěný mramor. Stín kolem jeho tváře vypadal hlubší, než by měl být a jeho zornice odrážely světlo, jako by za nimi řevavěla ocel.

Earl se mezitím sklonil ke králi a něco mu šeptal. Král zamyšleně kýval a zimomřivě si nad uhlíky mnul prsty. Já jsem stále pozoroval muže vpravo - přestože jsem neměl brýle, neuhnul pohledem. Stín kolem jeho tváře se mi líbil čím dál méně.

Earl domluvil.

„Dobrá,“ král ke mně zdvihl zrak. „Zeptám se přímo: Odkud pocházíš, Peytli?“

Veronika mne naštěstí instruovala, jak s vladařem mluvit:

„Není snadné to vysvětlit, Vaše Veličenstvo,“ nějak jsem se před holohlavým nemohl odhodlat ke lhaní.

„Přesto se pokus... nebo počkej!“ zarazil mne velitelským gestem. „Tvé podivné oblečení a oči, tvá podivná mluva, teď mi earl z Chesteru řekl, že tvůj pes roztrhal tři válečné psy naráz, a otec Patrick říká, že nejsi ďábel...“ tentokrát gestem umlčel kněze a opravil se, „neříká to tak docela, pravda.“ Král zvedl z malého stolku kovový pohár, napil se a probodl mne ostrým pohledem: „Jsi snad anděl?!“

„Nemůže to být anděl!“ skočil do hovoru otec Patrick. Král se na něj obrátil kupodivu mírně:

„Otče, Merlin pravil, že je to posel z nebes. A kdo jiný než andělé přichází z nebes?“ Otec Patrick vypadal, jako když se dusí:

„Pane, jak můžeš věřit tomu, *tomu*...!“ ukázal na holohlavého, „tomu čaroději, tomu Satanovi! Jak by *on* mohl vědět...! Anděl!“

Tentokrát ukázal na mě: „Má snad zlatá křídla?! Zní jeho hlas nebesky?! Má plamenný meč?!“

„Ale otče Patricku, každý přece ví, že andělé mohou brát podoby různé,“ poprvé promluvil ten, jehož král pojmenoval Merlin. To jméno se mi zdálo povědomé, ale nemohl jsem si vzpomenout odkud. Snad se tak jmenovala jedna základna v Malém psu.

„Ty mi nebudeš říkat, co andělé mohou nebo nemohou, stvůro!“ zvedl otec Patrick hlas do pravého zahřímání.

„Otče!“ v králově hlasu se tentokrát zřetelně ozvalo, kdo je tady král. „Nikoho nebudeš urážet - obzvlášť, když jen díky Merlinovi naše armáda ještě žije a je schopna bojovat!“

„To není jeho zásluha, to je zásah ruky Boží!“ kněz se v hřímání překonával.

„Ruka Boží chápe se našich osudů skrz umění Merlinovo,“ ukázal král, že si králem být zaslouží. Kněz se skřípáním zubů zmlkl.

„Zpět k tobě, Peytli. Jsi tedy anděl seslaný Pánem, předurčený dovést nás k vítězství?!“ Král se znovu napil. Všiml jsem si, že se mu únavou zachvěla ruka. Možná to nebyla únava. Všiml jsem si také, jak stín kolem Merlinovy tváře zhoustl - tak jsem jeho kostěný úsměv zahlédl jen já. A byl jsem přesvědčen, že ví, že jsem to viděl.

Král čekal na mnou odpověď a ticho začínalo těžknout.

„Anděl nejsem. Ale jinak je to možné,“ řekl jsem diplomaticky.

Královi zaskvíly oči a naklonil se v křesle dopředu:

„Máš snad archu úmluvy, aby její blesky rozdrtily nepřátele v prach?!“

Co jsem na tohle měl říct? Co to sakra je archa úmluvy? Mnohोznačně jsem pokrčil rameny.

„Dánů a žoldáků je dvacet na jednoho našeho muže,“ ztěžka začal mluvit earl z Chesteru. „Světlovlasí nevěřící vlci dánského prince Erika se spojili s franskými žoldnéři, aby v našem pánu Alfredovi zničili dědice koruny Artušovy, aby rozšlapali svatou myšlenku jednotné Anglie. Co však horšího než přesila: V Erikově blízkosti stojí nepřemožitelný bojovník - démon. Kosí vojáky Kříže po tuctech a jen Merlinem seslaný stín nám umožňuje před ním unikat. Jeho bílé vlasy vlají jako rubáš, paže jsou neúnavné a zuby jako divého zvířete. Prý je to Švéd. Seslal tě snad Pán, abys zničil tohoto jediného, který zasévá hrůzu do našich srdcí? Hrůzu stokrát větší než síla franských železných jezdců?“

A co jsem měl říci na tohle.

„Možná,“ opět jsem pokrčil rameny.

„Kde tedy máš božské zbraně?!“ řekli král, earl i otec Patrick trojhlasně. Než jsem stačil vymyslet něco smysluplného, opět se ozval tichý hlas Merlinův:

„Lord Peytl jen s pomocí svého zvířete by byl schopen vyhladit celý náš tábor téměř holýma rukama.“

Nejenže věděl *tohle*, on věděl, že u sebe mám zbraně. Nechápal jsem to čím dál víc a má úzkost se stupňovala.

„Tak proč to již neudělal?“ zeptal se s lehkým, přezíravým úsměvem král.

„Protože nám ho poslal Otec Ukřižovaného k pomoci,“ řekl Merlin. „A protože by při tom boji nedokázal uchránit ženu, kterou potřebuje ke svému návratu do nebes.“ Ted' už jsem sebou trhl. Podle nulové reakce všech ostatních ve stanu jsem totiž onu poslední *nahlas* a *zřetelně* pronesenou větu slyšel jenom já.

Úzkost se změnila na studenou tlapu v zátylku. Kdo v trojici útočil na těžařskou základnu obsazenou Protivníky, ten přitom neví, co je to strach. Nemůže vědět.

Ani takovéhle duševní bití v prsa mi nepomohlo.

„Je nakonec jedno, kým jsi, pane Peytli. Zodpověz mi však dvě otázky,“ král vstal a tvářil se napjatě. Přestože byl skoro stejně vysoký jako já, vypadal větší:

„Máš moc pomoci mi?“

Před holohlavým jsem nemohl lhát: „Ano.“

„A odpřísáhneš mi věrnost?“

Jakmile jednou řeknete „ano“, pak už těžko lze pokračovat jinak. Ale na druhou stranu, vždycky je lepší trochu se cukat.

„Má věrnost patří jiným, ale v zítřejší bitvě ti pomohu,“ řekl jsem.

Král vrhl postranní pohled na Merlina. Zdálo se mi, jako by se obličej holohlavého ani nepohnul, ale když se na mne král podíval znovu, napětí z jeho tváře vymizelo:

„Věřím ti, pane Peytli. Budeš-li potřebovat vůz, aby sis přivezl zbraně, Merlin ti poskytne svůj.“ Otec Patrick se pokřičoval a jeho rty bezhlesně odemílaly nějakou podivnou říkanku. „Nyní můžeš jít,“ král se zatvářil, jako bych přestal existovat.

„Doufám, lorde Peytli, že budeš na ranní modlitbě!“ dostihl mne už před stanem kněžův hlas.

* * *

Po krátkém hledání mezi ohni jsem našel Veroniku, ale než jsem stačil cokoli říci, pées se vymrštilo na nohy a vycenilo zuby. Už v bojové rychlosti jsem se otočil - za mnou stál Merlin. Přisahal bych, že tam před okamžikem nebyl - zraková paměť mi ale přehrála stín, rysující se proti plamenům.

„Nemusíš ze mne mít strach, Peytli,“ řekl a v mírném gestu zvedl ruce - měl dlouhé tenké prsty a na levém ukazováku prsten ze zčernalého stříbra. Kámen na něm vypadal jako ploská lebka nějakého netvora.

Udeřil jsem proti Merlinovi paprskovou zbraní v čipu. Naprosto jsem nechápal, kde by se v tomto Čase vzaly elektronické implantáty, ale to, jak do mne viděl, jsem nechápal ještě o něco víc. Merlin přimhouřil oči:

„Vnímám tvou moc, ale nerozumím jí,“ stín kolem obličeje mu zhoustl a měl jsem pocit, jako by se k poli chránícímu můj mozek před energetickými útoky něco přísálo. „Nerozumím,“ zopakoval holohlavý. „Ale nepřišel jsem, abych ti porozuměl - přišel jsem, abych ti ukázal svůj povoz. Přestože vím o vaší síle,“ namířil prst na pées, „na Erikovo vojsko stačit nebude. Ale vím, že nedaleko máš cosi, v čem překonáváte dálavy nezměrné - nevidím dovnitř a znepokojuje mne to. Doufám však, stejně jako můj král, že vlastníš... archu úmluvy,“ usmál se.

„Vlastníš?“

Podíval jsem se směrem, kde stál jeho vůz a otázku jsem přešel:

„Neumím řídit koně.“

„Vidíš po tmě jako já, ale nejsi jako já,“ natáhl Merlin ruku, ale nedotkl se mě. „Nepotřebuješ umět ničeho, moje spřežení pochopí, kam chceš dojet.“

„Já s koňmi docela umím,“ Veronika jeho poslední věty určené jen mně neslyšela a vstala. „Představíte nás, Patejli?“ napráhla ruku. Než jsem stačil cokoli říci, Merlin se otočil a už v chůzi si přes hlavu přehodil kápi.

„Sakra, co je to zač?! Ztracený nezdvořáku!“ Veronika reagovala trochu nepřiměřeně. Únava a stres se začínaly projevovat a dnešní den musel být náročný i pro dynamickou reportérku akčních zpráv.

„Tiše,“ řekl jsem a zatlačil ji zpět do sedu. „Žádné urážky. Je to nejpodivnější člověk - snad člověk - jakého jsem kdy potkal. A že už jich pár divných bylo. Jmenuje se Merlin.“

„Merlin?! To je nejprofláknutější jméno, jaké znám. Hej, Merlin! Ještě žes mi nepodal ruku, mohla bych se z tvýho jména poblít!“ Vojáci od okolních ohňů se začali ohlížet a křížovat.

„Nejvyšší čas, abyste šla spát!“

Veronika sklesla a zatvářila se zničeně: „Ale kam? Já už bych šla dávno, ale...,“ rozhlédla se. Na rozbahněné trávě kolem se válely odpadky a psí výkaly a kosti a kusy šlach a zakrvácené pruhy plátna a u nemocničního stanu amputované lidské končetiny a...

„Mám jet do šlupky pro nějakou archu nebo co, vhodná příležitost, abyste se tam uklidila. *A uklidnila.*“

„Šlupka, postýlka,“ Veronika vstala, „a říkal jste dokonce ‚jet‘?“

Sebral jsem ze země svou zbroj a meč - to v mém Čase bude ještě lepší artikl než Hnusákovy pistole.

Než jsme ušli půl cesty k Merlinovu vozu, stálo kolem nás deset vojáků a kopí nám mířila na krk. A ani ne tak *nám*, jako Veronice.

„Mezi stromy jsou lučištníci, a přestože vím, že jsi rychlý, Patejli, všechny neuhlídáš,“ za vojáky stál Merlin a dobře jsem si všiml, že mé jméno už nekomolí. Pocit, že mi tady něco uniká, sílil. „Královo dovolení se týkalo jen tebe - já se o tvou paní postarám, v mém stanu bude v bezpečí.“ Deset kopí a lučištníci - pět jsem jich v infra na okraji lesa viděl, ale mohlo jich opravdu být i víc. Je hloupé být závislý na životě obyčejného člověka. A ještě hloupější, když to o vás vědí.

„Dobře,“ řekl jsem.

„O co jde? Já s tím chlapem nikam nejdu a...!“

„Následuj mne, paní Veroniko,“ řekl Merlin a Veronice zesklotaly oči a napřažená ruka zůstala trčet jako pahýl větve.

„Opravdu, nic se jí nestane. Pokud se vrátíš,“ druhá věta byla zase jen pro mne. Pohlédl jsem Merlinovi do očí. Přes stín halící jeho tvář se mi nyní zdálo, že v nich mimo řevavění žije i bledé světlo. „Já jsem na rozdíl od tebe věrnost králi přísahal.“ Merlin se otočil a vzal Veroniku za loket. Napadlo mne, že jsem klidně mohl přísahat také

přísaha sem, přísaha tam... Zamyšleně jsem pozoroval Merlinova záda.

Asi ho nemohu pochopit. Ale myslím, že zabít ano.

* * *

Kopí se sklonila, vojáci se rozestoupili a rychlým krokem se vrátili do tábora. Došel jsem k vozu a hodil svou zbroj i meč dovnitř.

Byl to široký černý dvoukolák s loukoťovými koly zakovanými do ocelových obručí. Nedůvěřivě jsem povoz obešel - oba koně byli také černí a už byli... přidělaní asi ne, zapřažení, to je to slovo. Stáli jako sochy. Dobře si pamatuju, jak velcí byli ti kovbojští ve westernech - tihle byli tak o padesát procent větší: vyšší, širší, svalnatější.

Hrudi a hlavy měli zakované v ostnatých pancířích, stejně tak přední nohy. Z plátu na čele jim trčelo po půlmetrovém šroubovitém rohu, a z černých nemrkajících očí žhnuly odrazy pohasínajících ohňů. Když se to tak vezme, byly to pěkné obludy.

Halas v táboře už utichal a ze stanů se ozývalo chrápání spících a sténání raněných.

„Tak, *konícci*, prý umíte poslouchat na slovo - dva kroky vpřed,“ řekl jsem a tak tak uskočil. Protože jsem nevěřil, že se něco stane, stál jsem před nimi a jejich kroky byly (navíc) o dost delší, než jsem čekal.

„Ono to funguje,“ zašeptal jsem. Pées, které se mi opíralo o nohu, trhlo hlavou a zakňučelo - tak jsem tentokrát Merlina přicházet zahlédl.

„Vrat' se do ranní mše, lorde Patejli, bitva začne za úsvitu, a pak budu své spřežení potřebovat. A chci tě varovat - nezúčastníš-li se obřadu, otec Patrick je rozhodnut nechat tě upálit.“ Merlin se zase tak kostěně usmál.

Zatvářil jsem se vystrašeně - hlavou mi ale táhlo, že přece jen neví všechno. V bojové kombinéze se klidně můžu koupat v hořícím napalmu.

„Vrátím se,“ přikývl jsem a vyhoupl se na vůz. Nohy pées zaskrabaly po postranici a vůz pod naší vahou zaskřípal.

„Jsi těžký, lorde Patejli,“ nepřehlédl to Merlin, „ale moje jednořozce hned tak něco neunaví. Sbohem.“

„Nazdar,“ odpověděl jsem a poprvé v jeho tváři zahlédl cosi jako překvapení.

* * *

Koně - vlastně jednorožci - se dali ovládat jako velmi pokročilé automobily ve Veroničině Čase - hlasem. Ta auta mají pro případ selhání volant, jednorožci takové ty ovládací špagáty neměli. Asi neselhávají.

Podle toho, jak běželi rychle, viděli ve tmě jako já. Přehnali jsme se podél lesa a kola nadskočila přes řadu hrobů - kříže se v měkké vlhké půdě nakláněly. Prosvištěli jsme úvozem a vítr hvízdal jako na motorce.

Byl jsem zvědavý, co jednorožci udělají, až jim přikážu odbočit do lesa.

Jednoduše odbočili.

Pokračovali jsme sice pomaleji, ale černým obludám se snad nemohlo postavit nic - dokázaly srazit i strom. Nejsem si jistý, ale tohle neuměli ani ti filmoví kovbojští.

„Stát!“ řekl jsem, když se v temnotě objevila vejčitá skvrna tmy absolutní. Tady u šlupky jsem na jednorožcích poprvé zahlédl cosi jako neklid. Oba dvakrát zafrkali a kývali hlavami.

„Počkejte tady,“ poplácal jsem levé zvíře po pancéřované hrudi, a s pées u nohy a balíkem zbroje v podpaží se dotkl pravděpodobnostního pole.

* * *

„Domove, sladký domove,“ zbroj zarachotila o podlahu. Byl jsem sice unavený, ale musel jsem hned do práce. Sedl jsem si k monitoru a navázal s palubním počítačem přímé spojení.

Jako první jsem si nastudoval zdejší Víru. Její velký šéf je bytost bez tváře a beze jména zvaná „Pán“ nebo „Hospodin“ a jeho nejuznávanějším následovníkem Ježíš Kristus zvaný „Syn“ nebo „Beránek“.

Když jsem ho viděl, jak visí na kříži, zasvědily mne jizvy na dlaních:

„Tak tebe myslel Stanislawski tehdy v Moskvě a tebe vzýval - bude vzývat - klan Poslů Pravdy. Hároši.“ O Hospodinovi, Ježíšovi a jejich činech se psalo v knize jménem Bible, z které jsem také zjistil, kdo je to ten anděl, co mne za něj považuje král Alfred. Cituji: *V téže noci přišel anděl Hospodinův a porazil v ležení asyrském 180 000 mužů. Sláva Hospodinovi.* Tak to bych nezvládl ani já. Hospodin a jeho lidé šli na věc vůbec ostře - masové vraždění bylo jejich nejoblíbenější činností, a pokud bylo mrtvých pod deset tisíc, brali to jako detail, jako něco, o čem se nemá smysl moc rozepisovat. Opět cituji: *Pobili mužů jejich, žen jejich, nemluvnat jejich i oslů jejich.* Jak surové.

Hospodina jsem chápal, Ježíše nikoli - proč se nechal ukřižovat, jsem nepostřehl ani na druhé čtení. Potřetí už jsem to nečetl. Jinak je ta Víra typické vymývání mozků, které vojákům umožňuje lépe bojovat. Věří, že nikdy nezemřou, ale jen *padnou*, a že vše, co ve jménu Božím udělají, je už předem odpuštěno.

„Tak tohle je ta archa,“ počítač mi zobrazil neumělou kresbu čtyř mužů nesoucích na břevnech velkou hranatou bednu - asi jako čtyři krabice od banánů na sobě. Kněží to nosili do bitev a jako obvykle *Síla Hospodinova převeliká nepřátele v prach srážela po tisících, i ženy jeho, pacholata jeho a hovada jeho.* „Mají v tom být nějaká příkázání... tady to máme: Nevezmeš Božího jména nadarmo, nesešmilníš, hm, hm, hm, nezabiješ...,“ dál jsem nečetl. A přesně v té chvíli mne napadlo, co bych mohl za archu vydávat. Podle odrazu v monitoru jsem se docela *ošklivě* usmál.

Jako druhé jsem si nastudoval zdejší zbraně - podle jmen krále Alfreda a dánského prince Erika je něco kolem roku 875, zbraně jsou výhradně chladné a značně rozmanité. Například ta Patrickova koule na řetězu s držadlem je na blízko modifikovaný řemdiň ranného typu.

Při čtení jsem se mimochodem dozvěděl, co to znamená, když mi Merlin říká lorde - je to až podezřele uctivé.

Za třetí jsem chtěl zjistit něco o zítřejší bitvě, ale počítač o ní nic nevěděl.

Pak jsem se vysprchoval a na pár hodin si zdíml. Hlad jsem po večeri v ležení neměl a Dolfi také ještě spokojeně říhal.

* * *

Když jsem se vzbudil, vstal další problém. Věděl jsem, že se boji muže proti muži nevyhnu - jestli je našich nepřátel opravdu dva-
cetinásobek, pak jich odhadem bude něco kolem deseti tisíc - to by
zvládla snad jen opravdová archa úmluvy nebo jiná zbraň hromadné-
ho ničení. Z toho plyne, že musím mít bojovou kombinézu, a ta je
bohužel příliš výstřední i pro tento Čas. Takže si něco musím vzít na
ni. „Takže mě ten krunýř nemine,“ povzdechl jsem si. Má zdánlivá
nezranitelnost by byla zcela jednoznačně vykládána jako ďábelská.

Na kombinézu jsem si oblékl své oblíbené volné kalhoty s mnoha
kapsami a tentokrát si je zastrčil do bot. Nahoru bundu a přes ni šu-
pinatou vestu - byla mi sotva do pasu. Dal jsem ji na pár chvil do
regenerátoru, takže zmizela krev a nejhorší promáčkliny, nýtové spo-
je lamelových nárameníků se usadily a prosekaná a proděravělá mís-
ta se zatáhla.

Vypadal jsem v tom jako z nějakého komiksu, bylo mi to malé,
ale mohlo by to stačit na uklidnění otce Patricka. Přes motocyklové
boty jsem si připnul rezavé chrániče holení a dotáhl řemínky nákole-
níků.

„Ještě přilbu a druhou rukavici a bude,“ opásal jsem se mečem -
začít svítat by mělo asi za půl hodiny, takže čas vyrazit. Docela jsem
se na bitvu těšil.

Už dlouho jsem nezažil pořádný masakr.

* * *

Jednorožci na mne čekali, jak jsem je nechal. Ve vzduchu páchl
podzim a byla mlha a pořád ještě tma - stromy vypadaly jako přízra-
ky sebe samých a hlasitě z nich kapala voda.

„Doplnil sis vlastně napalm, Dolfi?“

Pées se na mě podívalo jako na Trotla Absoluta: „Hlavu máš?!“
bylo v tom pohledu.

„Já jo! Já jo.“

Naložil jsem „archu“ na vůz a dvakrát se přitom přerazil o meč -
je to strašně nepohodlná zbraň. Na opasek jsem si vedle toho želez-
ného klacku zahákl několik miniaturních granátů - glocky, zásobníky
a Pistol jsem měl po kapsách. Ještě jsem se vrátil do šlupky a udělal
si na meč zádobový závěs - takže jsem se pro změnu nemohl předklo-
nit.

„Musím si sehnat palcát, nebo radši ten krátký řemdiň, jako má otec Patrick,“ bručel jsem, když jsem se drápal na vůz.

* * *

Do tábora jsem dojel, těsně než kalné nebe na východě začalo světlat.

Mlha cestou zřídla, ale nízké mraky byly jako těžký šedý poklop. Jak se svítáním ulehl noční vánek, všechny pachy a smrady zůstávaly v táboře a vrány klovajíc mrtvolu na kříži hlasitě krákal.

Zastavil jsem vůz vzadu za stany. Mimo krákání bylo ticho, jen odněkud zleva se nesl zpěvavý hlas otce Patricka.

* * *

Na podupané louce vedle tábora klečeli všichni vojáci a opírali se o meče. Kněz stál na velké dřevěné bedně, přes ramena vyšívanou látku, v pravé ruce kříž, mával jím a prozpěvoval - tentokrát už jsem věděl, že se těm nesmyslným říkačkám říká ‚modlitby‘, obřadu ‚mše‘ a jeho cílem je ‚požehnání‘ (snad jsem to nepopletl). Dal jsem si záležet, aby mne otec Patrick zahlédl přicházet, a odklečel si zbytek ceremonie v zadní řadě.

Pak každý z nás dostal kousek plesnivé oplatky. Král první, já poslední.

My s Hnusákem jsme vždy před bitvou zpívali klanovou hymnu, pées do toho vylo a Elvira divoce hrála na buben, který si udělala z kůže zabitého Protivníka. Proto vím, že rituály před bojem pomáhají.

* * *

Když jsem polkl svou hostii, došel jsem ke králi. Stál s Merlinem stranou a sluhové mu dopínali zbroj a dolévali pohár horkým vínem. Z poháru se kouřilo, král vypadal odpočatě a oči mu svítily.

„Tak, pane Peytli?“

„Přeji dobrého jitra, králi Alfrede. Mám archu,“ řekl jsem a předvedl uctivou úklonu hlavou. Král se na mne zkoumavě zahleděl. „Možná vypadá trochu jinak, než bys čekal, ale pohané zhynou v

blescích Hospodinových. Spolehlivě. To ano. Kde je paní Veronika?“ převedl jsem řeč.

„Odpočívá v mém stanu,“ řekl Merlin. Jeho oblečení se před bojem nijak nezměnilo, jen stín kolem tváře v kalném ránu trochu zřídil. Cáry mlhy se plazily po louce jako šedobílí hadi.

„Tvůj povoz je věru dobrý,“ pokusil jsem se o společenskou konverzaci.

Jenom kývl.

„Potřebuješ od nás ještě něčeho?“ zeptal se král a vyhekl, když mu jeden ze sluhů dotáhl řemen spojující zádový a prsní plát.

„Ano,“ řekl jsem.

„Georgi!“ zavolal král ke skupince opodál stojících vojáků, „bud' lordu Peytlovi k ruce!“

„Budu potřebovat čtyři muže,“ řekl jsem.

„Georgi, vezmi s sebou tři zbrojní!“ Král už se tvářil netrpělivě - zřetelně si s Merlinem chtěli říci něco, co jsem neměl slyšet. Otec Patrick stál opodál, hlavu svěšenou, vyšíváný pléd přes ruku, a kalné světlo mu na vyholené hlavě dělalo bledé prasátko.

Uctivě jsem poodstoupil - králův a Merlinův rozhovor se nedal odposlouchávat ani mými elektronikou posílenými smysly.

* * *

V první řadě jsem zašel k vozům se zbrojí a nechal se dozbrojit.

George a jeho tři muži mne následovali.

Dostal jsem pravou rukavici s vysokou manžetou z ocelových lamel (dospod si budu moci vzít rukavice od bojové kombinézy, aniž bych budil nezdravou pozornost) a podivnou prastarou omlácenou přilbici s poměrně děsivě vypadajícím sklápěcím chráničem obličeje. Přilba vážila snad dvě kila, ale musel jsem v ní vypadat nádherně démonicky - a kupodivu z ní bylo i vidět. Se zaskřípáním pantů jsem obličejový chránič opět odklopil. Nakonec jsem vrátil meč a z dalekonosného řemdihu na dlouhém ratišti si příslušným zkrácením vyrobil příručník. Moje zubatá koule byla dvakrát větší než otce Patricia.

„Jak s tím chceš vládnout, pane Peytli? To jednou paží těžko zmůžeš,“ zaujatě mne oslovil George.

„Neměj strach, pane Georgi, a sežeň, prosím, nosítka na raněné - ale nějaká fortelná,“ zastrčil jsem si novou zbraň za opasek. Vedle miniaturních granátů z mého Času jí to slušelo.

* * *

„Tak, chopte se toho,“ ukázal jsem na nosítka. Archu jsem naložil sám a pečlivě ji zakryl kusem stanového plátna.

„Archa úmluvy!“ šeptali si vojáci a křížovali se, až jim od rukavic a přileb létaly jiskry. Otec Patrick nás zpovzdáli pozoroval, mlha se mu ovíjela kolem nohou a zvědavost jím jen cloumala.

„Nikdo se k arše nesmí přiblížit, jistě znáte z Písma, jak by to mohlo dopadnout,“ použil jsem nastudovanou historku a šel se podívat po Veronice. Cestou jsem si odřízl kus masa ze včerejší pečínky. Chutnalo kouřem a bylo ještě vlahé. Jerome se právě probouzel pod kuchyňským vozem a vypadal ještě špinavější než večer. Nevrlé na mne houkl:

„Do bitvy s plným bachorem? Načechrá-li ti Dán střeva, večera nedožiješ!“

* * *

Veronika opravdu spala v Merlinově stanu. Odhrnul jsem plátno, ale něco mi zabránilo vstoupit. Natáhl jsem ruku, ale nic přede mnou nebylo.

Znovu jsem se pokusil o krok a neviditelná pavučina mne znovu zastavila.

Když jsem se přepnul do bojové rychlosti, přitímí ve stanu zhoustlo a měl jsem pocit, jako by se naježilo.

Zabral jsem, podrážky se zaryly do podmáčené trávy a postoupil jsem o malý krůček. Pées zakňučelo a do dek zabalená Veronika se s trhnutím probudila:

„Patejli? To jste vy? Pojd'te dál.“

To *něco*, co mi bránilo vstoupit, zmizelo - skokem. Bylo to tak nečekané a síla, kterou jsem vynakládal, tak velká, že jsem stanem prolétl jako dělová koule a na kusy rozmetal podstavec na čtení knih.

„Co se děje?!“ vyjekla Veronika.

„Nevím. Zatraceně!“ sklepával jsem z bot drny. Stanem se táhly dvě hluboké brzdné rýhy - Merlin podlahu vystlanou koberci nemá.

„Neděje se vůbec nic,“ Merlin najednou stál vedle mě. Veronika vyjekla podruhé a připlácla si dlaň na ústa. „Byla to jen ochrana, kterou jsem paní Veronice přislíbil,“ položil mi ruku na rameno, „je třeba přichystat archu a jít, špehové donesli, že Dánové již vyšli do pole.“

„Kdo jsi, Merline? A jak to děláš s tím stínem?“

„Že se mne ptáš právě ty, pane Patejli,“ usmál se holohlavec, stín kolem něj zhoustl, oči zažhnuly a... *sakra!* ... a jeho široké roucho se najednou rýsovalo proti světlu ve vchodu.

Rýsovalo se tři metry od místa, kde jeho majitel stál ještě před zlomkem pikosekundy. Merlin se kostěně usmál a odešel. Stál jsem jako zmrazený - co vím, existuje jen jeden způsob, jak překonávat vzdálenosti stylem, že na jednom místě zmizíte a na jiném se objevíte.

„Co bylo *tohle*?! Tak odpoví mi někdo?!“ Veronika opět zvyšovala hlas.

„Tady máte kartáček na zuby. A jestli chcete stihnout pravou středověkou bitvu, tak sebou mrskněte. Dolfi, jdeme.“ Pées ze stanu plného stínů vyrazilo s rychlostí až nepravděpodobnou. Jako by se bálo.

* * *

V táboře panoval halas a tartas (to mám z Bible). Hrubými hlasy vyřváváné rozkazy, řinčení zbroje a postrojů, štěkot psů, frkání a dupání koní... Nic z toho - kupodivu - nebylo v Merlinově stanu slyšet.

Ozvalo se to v půli kroku, když jsem vycházel ven.

Ty hlasy patřily nižším velitelům s bronzovými pruhy na přilbách, a podle mne nebylo řvaní třeba, protože kopiníci i lučištníci i muži s praky a válečnými psy se řadili naprosto disciplinovaně. Možná by jim ale křik před bitvou chyběl. Kousek vpředu se řadila jízda; dá-li se sotva čtyřem desítkám ozbrojenců na koních říkat jízda. Z koní i mužů stoupala pára - jezdcům unikala v drobných proužcích zpoza límců.

V čele jízdy byl král, vedle něj earl z Chesteru; za nimi nesli dva jezdci prapory s barevnými, zlatem vyšívanými logy - *erby* se tomu tady říká.

Halas postupně utíchal a oči pěšáků i jezdců se upíraly někam, kam jsem mezi stany neviděl, ale přesně tam, kde jsem nechal nosítka s archou.

„Tak, jsem připravená. Co se děje?“ vyběhla ze stanu Veronika a v koutku úst měla zbytek zelené zubní pasty. Její mentolový dech byl ve smradu tábora nepatřičný.

„Bože to je smrad!“ chytla se za nos - uvědomil jsem si, že kromě hluku do Merlinova stanu nepronikal ani ten všudypřítomný zápach.

Král se na tancujícím koni otočil zády k armádě a zdvihl ruku.

„Vzhůru!“ zařvaly bronzové přilby.

„Vzhůru!“ zařvali všichni.

„Vzhůru,“ řekla Veronika, „ale kam?“

„Držte se za mnou,“ vykročil jsem k arše. Na lučištníky, kterým bylo přikázáno Veroniku hlídat, jsem nezapomněl ani na okamžik.

Moji čtyři podřízení na mne čekali v pozoru, levou ruku u těla, pravou zapřenou o jílec meče - ty celotáborové pohledy plné naděje jim náramně zdvihly sebevědomí.

„Zvedněte archu, muži!“ rozkázal jsem.

* * *

Úvoz pokračoval na druhé straně louky a po slabých dvou kilometrech mezi stromy vyústil na velké, vřesem a bodláky zarostlé pole. Ze strany, odkud jsme přišli, a zleva bylo sevřené lesem a ležela nad ním mlha.

Jízda se postavila do řady čelem k mlze a pěchota se rozvinula za ní - nechávali si mezi sebou asi dvoumetrové odstupy. Z dálky něco takového vypadá, jako že bojovníků je v řadě víc. Je-li za vámi les, může to vypadat, že je za vámi i další řada. Druhá, v našem případě.

„Otče Patricku?“ pooděšel jsem od svých mužů, kteří stáli trochu stranou. Veronika mi byla v patách.

„Ano... hm, synu?“ Patrick si z plátěného rance vybaloval přilbici, ocelové rukavice a náloketník s trnem. Mlha se na kovu srážela do malých kapiček.

„Kolik Dánů je, doopravdy?“

„Na množství hledět netřeba. Je-li to, co skrýváš pod plachtou, skutečně archou úmluvy, je s námi Bůh,“ Patrickovi zasvítily oči.

„Ale deset tisíc...“

„Mlč, ženo!“ sykl kněz na Veroniku. Král právě vyjel z řady, otočil koně a pohlédl své armádě do očí. S chocholem na přilbě, širokým purpurovým pláštěm na ramenou a velkým štítem na levé ruce vypadal impozantně. Po rituálech přichází brífink s nalévárnou odvahy - ani to se před žádnou bitvou v žádném Čase nemění.

„Muži!“ králův hlas byl dunivý a plný krve. „Vyžehňte bázeň ze svých srdcí! Nehleďte na množství nepřátel. Vzpomeňte na Písmo svaté! Vzpomeňte, jak Izraelité zdrtili národů silných, vzpomeňte, jak mocní králové padali v krvi, a nohy předků Pána našeho dupaly po jejich tělech! S nimi byl Bůh a s námi je též! Zvítězíme ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého!“

„Amen!“ zařvali všichni.

„Naše zem! Náš Pán! Naše pravda!“ zařval earl z Chesteru.

„Tak jest! Tak jest! Tak jest!“ zařvali všichni a začali bušit zbraněmi do štítů. Veronika si ucpávala uši a já se přistihl, že i na mne králova slova zapůsobila a že třetí „Tak jest!“ řvu s ostatními. I kdyby král lučištníky hlídající Veroniku odvolal, už by bylo pozdě.

Už jsem se na bitvu těšil.

Pak se zdvihl vítr a začal rozhánět mlhu.

* * *

„Stůj při nás, Bože,“ pokřižoval se otec Patrick a ruka se mu sevřela na držadle řemdihu.

Pole se táhlo do dálky, a jak se mlha rozplývala, bylo vidět, že bitva, jež se strhne, nebude první. Vřes a bodláky byly rozdupané na krvavé bahno, které bylo plné nadmutých lidských i koňských mrtvol, jejich částí, polámaných zbraní... Jak mlha řídla, bylo všeho víc a víc.

Ještěže vítr foukal od nás.

To, že opar kolem nás mizel, neznamenal, že mizely i mraky. Šedočerná poklice se opírala o špičky kopí a chochol královy přilby. Znovu jsem pohlédl do pole a už jsem nevěděl tak jistě, jestli slova „nadcházející“, „bitva“ a „těšit se“ se mnou mají něco společného. Ne

že by mi vadily ty hory mrtvých, ale jsem zvyklý bojovat v uzavřených prostorách - tohle pole vypadalo krajně nezvladatelně.

„Do lesa a na strom,“ řekl jsem.

„Ano,“ odpověděla Veronika - snad poprvé bez jakýchkoli protestů.

Podal jsem jí malý dalekohled a vysílačku: „Kdyby se to nějak zhatilo, navigujte mne k sobě,“ naznačil jsem roztaženým palcem a malíčkem telefonování. „Máte pořád tu pistoli?“ Kývla a byla velmi bledá.

* * *

Totíž to hlavní, co mlha odkryla, byli nepřátelé. Stáli nepohnutě a zabírali obrovský lán od kraje ke kraji a až k mlžnému obzoru - a to pěkně hustě. A jak mlha ustupovala, bylo jich stále víc a víc.

Přilby těžce obrněné franské jízdy se v kalném světle leskly jako lebky nestvůr; slabým odhadem jich byly dva tisíce. Možná tři. Spíš tři.

Omlácené a posekané štíty naznačovaly, že jejich majitelé nejsou začátečníci. Za Franky a na levém i pravém křídle byli pěší Dánové.

Zaostřil jsem a mé oči je přiblížily, jako bych od nich byl deset metrů.

Plavovlasí muži - proti Anglosasům vysocí, rozevláté vousy, tvrdé blýskavé oči, rohaté helmice, kulaté štíty s trnem uprostřed, kožesíny, sekery, meče, luky, dlouhé oštěpy. A byly jich tisíce a tisíce a tisíce a tisíce.

„Bože, stůj při nás!“ znovu se pokřičoval otec Patrick. „Dánští psi před bitvou pijí odvar z bylin d'ábelských, který je činí zuřivými a netečnými k bolesti a...“ Přestal jsem poslouchat, kecavka před bojem postihne i nejstatečnější muže.

A jak mlha ustupovala dál, bylo Dánů stále víc. Do této chvíle jsem deset tisíc lidí na vlastní oči nikdy neviděl. Není to hezký pohled.

„Tam,“ kněz přerušil monolog a zvedl ruku, „tam vedle jejich prokletého prince je sám d'ábel, na toho zaměř sílu archy!“

Před obrovské vojsko vyjeli dva muži na koních. Oba v plné zbroji.

Jeden ji měl pokrytou složitými ornamenty a promáčklinami, druhý jako by ji měl přímo od kováře bez jediného škrábnutí. Ten s ornamenty měl vousy spletené do dvou dlouhých copů, ten druhý byl bezvousý, ale zpod přilbice s vystouplým chráničem nosu mu na okovaná ramena splývaly světlé vlasy.

„To je Švéd,“ ozval se za mnou Georgův hlas a necítil jsem z něj ani tak strach jako nefalšovanou hrůzu.

* * *

Švéd držel podél boku koně obrovský luk. Přestože od nás byli přes kilometr daleko, popojel před dánského prince, položil si luk přes kolena a vytáhl z toulce šíp, který vypadal jako regulérní raketa vzduch-vzduch. Možná byl trochu tenčí.

„Co s tím chce dělat?“

Otec Patrick na mne ani nemrkl a jen se tiše modlil.

„Zase to začíná!“ zaúpěl za mnou někdo.

„Kde je Merlin?! K d'asu?! Kde?!“ ozval se hlas jednoho z nosičů archy.

Švéd zdvihl luk a založil šíp.

Jenom mé oči si mohly všimnout toho, čeho si všimly: Luk nebyl dřevěný, jako všechny luky, co jsem kdy viděl, ale ocelový - vypadal jako listová pružina z velkého nákladního vozu z Veroničina Času. Ani Švédovy oči nebyly takové, jako oči všech, co jsem kdy viděl. Když mířil, zornice se mu stáhly do svislých kočičích štěrbin. Odhadl jsem, že na napnutí takového luku by člověk potřeboval sílu asi jako střední bitevní robot z mého Času.

Švéd ten luk natáhl jako nic.

* * *

Když šíp vylétl, zvedl se k nebi obrovský řev. Řvali všichni Dánové i Frankové a před tím obludným zvukem se i mraky pozvedly. Vzápětí gigantické vojsko vyrazilo rozvázným, pravidelným krokem. Stroj smrti.

* * *

Náš král zdvihl meč.

„Vpřed!“ zařval earl z Chesteru.

„Vpřed!“ zařvali jsme všichni a vyrazili také; také rozvážným krokem.

V té chvíli přisvištěl šíp a roztrhl vejpůl jednoho z jezdců. Zakrvácený kůň se vzepjal a rozběhl k lesu. Pravá noha zůstala ve třmenu a levá půle jezdcova těla dopadla kousek ode mne. Z rozbitého pancéřování se kouřilo a čerstvá krev mdle páchla.

* * *

Dánský princ se Švédem odcválali na stranu a franská jízda přešla z chůze do klusu a z klusu do trysku. Vítr nad polem se otočil a hnilobný puch se do nás opřel jako stěna. A Dánové to s koupáním také moc nepřehánějí.

„Viděl jste oči toho chlapa s lukem?“ ozval se čip Veroničiným hlasem, „Co to...!“

„Hej, pane Peytli, král se ptá, zda archa zastaví jejich jízdu!“ Musel jsem poslat požádat, aby zprávu zopakoval - spolu s Veroničiným vzrušeným monologem se slila do nesrozumitelného spletnce.

„Ano,“ řekl jsem.

Byl nejvyšší čas vložit se do děje.

„Ať král zastaví naše voje a nechá mě jít prvního!“ Protože jsem tu větu zařval z plných plic, kopiníci za mnou zahučeli. Slyšel mě i král - otočil se v sedle a mávl rukou - tentokrát horizontálně.

Všichni mimo mě, nosičů archy a otce Patricka zastavili. Když jsem přinutil Veroniku, aby zmlkla, zavládlo v našich řadách naprosté ticho - bylo slyšet, jak ve vztyčených kopích hvízdá vítr.

* * *

Před námi byla jen vzdálená hradba Dánů a už ne tak vzdálená hradba franských kopyt. Jak se blížila, v jejich dunění se začínala třást zem; až jsem slyšel, jak nosičům archy cvakají zuby.

Od kopyt létaly kusy bláta i kusy hnijících mrtvol zubaté podkovy vykusovaly bez rozdílu.

* * *

Zastavil jsem šedesát metrů před naší armádou a ohlédl se. Kopíníci právě zaklekli a zapřeli kopí tak, aby si o ně franští koně probodli hrud'. Král zřejmě mým schopnostem nedůvěřoval tak zcela.

* * *

Franská lavina od nás byla tři sta metrů.

Dvě stě.

Sto.

Sedmdesát.

Třesoucí se zem začala svědit do chodidel a nosiči archy se začali modlit nahlas.

Sklopil jsem hledí přilby, otočil se a strhl z nosítek plachtu.

* * *

Ohlazená plastická madla mi vklouzla do dlaní.

Padesát.

„Toto zde není archa úmluvy!“ překřičel kopyta otec Patrick. „Archa je zdobena zlatými cheruby a je v ní Áronův prut a deset přikázání Božích!“

„Cherubové i prut chybí, zato přikázání máme přes tři tisíce!“

Zachechtal jsem se a šestice hlavní spřažených do svazku se upřela na franskou jízdu.

* * *

„Jakže ta přikázání začínají? Nezabiješ?“

„Nezabiješ je až páté!“ zařval otec Patrick.

* * *

V rachotu rotačního kulometu zaniklo všechno. Dunění kopyt, ryk útočících Franků, modlitby... Prostě všechno.

Bral jsem to hezky plynule, zleva doprava. Kulky trhaly zbroj a štíty; končetiny a hlavy vířily vzduchem, padající těla vyrazila gejzíry bláta a rozprášená krev tvořila nad jezdci rudý mrak.

* * *

Za dvacet vteřin byla z franské jízdy obrovská, dlouhá a kouřící hora masa, ze které na všechny strany stříkaly potoky krve.

„To je všechno, co pro nás Bůh dnes udělá. Dál musíme sami!“ Hodil jsem rozpálený kulomet na nosítka vedle prázdného zásobníku a vytrhl z opasku řemdih a z kapsy glock. Otec Patrick i nosiči klečeli a tiskli obličeje k zemi. Ve vzduchu voněl spálený střelný prach a táhl se mi kolem nohou jako mlha.

Ohlušený otec Patrick tu rouhačskou větu naštěstí neslyšel - pomalu se zdvihal a tvářil se ohromeně.

A z našich řad se poznenáhlu zdvihl řev tak strašný, že by to přehlušilo i Dány.

* * *

Zničení franské jízdy krok severských válečníků nijak nezpomalilo - ztichli sice, ale kráčeli dál. Zatočil jsem řemdihem a kolem se prohnala naše jízda s králem v čele.

„Archu do lesa!“ zařval jsem na nosiče.

„Pilóóót!!!“ zařval jsem bojový pokřik mého klanu a s pées u nohy se rozběhl.

* * *

Neběžel jsem v bojové rychlosti, tak mi otec Patrick stačil. Stala se s ním neuvěřitelná proměna: z na pohled klidného duchovního v šílence.

Hulákal nějakou nábožnou píseň, od rtů mu stříkala pěna a točil řemdihem, až řetěz kvílel. Není špatné mít někoho takového vedle sebe.

* * *

Právě když jsme se prodírali a klouzali kouřícím pohořím mrtvých Franků a koňských trupů, narazila naše jízda do dánských řad. Král vedl jezdce šikovně - nenarazili čelně, ale v posledním okamžiku

ku svá zvířata strhli a najeli do Dánů pod úhlem. Tak obrněná prsa koní srazila dánská kopí a jízda se do nepřátelských řad zasekla jako klín.

Vzápětí se obě armády dostaly na dostřel luků a z dánské strany nám přes hlavy začala létat mračna šípů.

To jsme s Patrickem a pées konečně přetraverzovali přes mrtvou jízdu.

Výkonné střelivo z kulometu udělalo s lidmi v pancířích strašné věci.

Vpředu malá dírka, ale jak se kulka nárazem na kov zdeformovala, uvnitř to vypadalo jako poměrně rozsáhlá návštěva v mixéru. Při pohledu na nezaměnitelné díry ve štítech a přilbách mne napadlo něco, z čeho jsem docela znervózněl. Jestli se některé z těch prostřílených věcí dochovaly do dob, kdy někdo pozná, od čeho ty otvory jsou, nebo jestli nějaký archeolog najde v tisíc let staré kosti úlomek moderní kulky... Nebyl čas to domyslet. Už zase jsme běželi.

„Ve jménu Božím!!!“ řval otec Patrick.

„Pilóóót!!!“ řval jsem já a pod nohama nám klouzalo bláto z hlíny a krve - na této straně mrtvé hory až nechutně hluboké.

* * *

Naše jízda nepronikla mezi nepřátele příliš daleko, a tak než Dánové stačili průsek uzavřít, stočila se a prorazila ven.

Tehdy začaly pršet i naše šípy. Tříštily se na dánských štítech a probíjely zbroj i těla pod ní. Po třech salvách střelba z naší strany ustala, a než jsme s Patrickem a pées uběhli dalších padesát metrů, předehnala nás doširoka rozvinutá smečka bojových psů. Svaly se vlnily, z rozšklebených tlam stříkaly sliny a z vytí vstávaly vlasy na hlavě.

* * *

Proti naší jízdě, která po klamném ústupu otočila a nabírala rychlost k druhému nájezdu, se zleva řítily dva koně. Dánský princ točil sekerou a spletené vousy mu vlály, Švéd stál ve třmenech a napínal luk. Když Dánové spatřili svého prince, jejich řev znovu roztrhl nebesa a z rozvážné chůze přešli do běhu.

Švéd pustil tětivu a zvonivý zvuk bodl do uší i přes veškerý nekonečný kravál. Takhle neuvěřitelně přesně jsem ve svém předlouhém životě viděl střílet jenom Hnusáka. Šíp probil v hrstce našich jízdních krvavou uličku, ale když narazil do králova pancíře, už neměl dostatek energie a sklouzl.

Švéd založil druhou střelu.

Oba nepřátelské jezdce zasypaly šípy a kameny z praků - jejich zbroj však byla příliš kvalitní. Švéd znovu natáhl luk a zamířil. Přijít o krále by nebylo dobré.

Od vpředu běžících Dánů nás s otcem Patrickem dělilo padesát metrů a šípy kolem létaly víc než hustě. Zapnul jsem tlumič glocku a v běhu po plavovlasém démonovi vypálil dvě rány. - Bud' jsem nezasáhl, nebo má zbroj ještě kvalitnější, než se zdá. Anebo jsem zasáhl, ale průrazné střelivo z pistole mu nevádí. Mezi šípy nebylo vidět, tak se žádná z variant nedala vyloučit.

Pak jsme s otcem Patrickem a pées narazili do dánských řad.

* * *

Řemdih je strašná zbraň, pokud s ním umíte zacházet. Ovládáte-li nuncak, není to zas takový problém.

Otec Patrick nalevo, pées s vyceněnou vibrační pilou napravo, projížděli jsme Dány jako cirkulárka. Rozdrcené přilby plné krve létaly, praštění kostí znělo v jednom nepřetržitém zvuku, výkřiky umírajících plnily uši, nohy se smekaly po mrtvolách. Během okamžiku jsme byli pokryti krví od hlavy k patě - kouřilo se z ní a hřála za límcem.

Patrick je strašný bojovník - v jeho případě se tomu tuším říká náboženské vytržení. Údery řemdihu kombinoval s ranami špičatou ostruhou na loketním chrániči.

Dánové kolem nás zřídli a vzápětí zhoustli - ti noví měli oštěpy.

* * *

Prudké bodnutí a hrot projel Patrickovi sutanou. Kněz se otočil na patě, první ranou řemdihu přerazil ratiště, druhou zarazil majiteli hlavu do krku - rohy na přilbě se rozlétly do stran. Dána, který se mu chystal probodnout ledviny, jsem z glocku střelil do čela. Hnusák

tehdy nakoupil opravdu výkonné náboje, přilba se roztrhla jako granát a pro mozek jsem chvíli neviděl na oči.

Pées a váleční psi strhávali Dány na zem, přesto oštěpy a kopí kolem stále houstly. Nechtěl jsem v tom kněze nechat, tak se jim povedlo náš postup zastavit.

* * *

Přitiskli jsme se zády.

Lamelový chránič na levém rameni mi zadrnčel pod těžkou ranou. Odrazil jsem kopí řemdihem, ale řetěz se mi zamotal do trnů u paty čepele. Cítil jsem, jak se Patrickova záda otřásla a kněz klesl na koleno. Tyčových zbraní kolem bylo tolik, že to vypadalo jako hustá, zběsile se vlnící ohrada, neustále se na nás kácející.

Okolí zmizelo v ohni.

Za několik okamžiků kolem byl jen kruh zuhelnatělých mrtvol v rudě svítících krunýřích a oblak šíleného přiškvařeného smradu. Ratiště hořela a otvory v pancířích vytékal bublající tuk.

„Plameny Boží!“ zachroptěl přidušený otec Patrick a rozkašlal se. Pées se kouřilo od mordy.

Zdvihl jsem Patricka na nohy, ale to už se přes zuhelnatělá těla valili další Dánové, tentokrát pro změnu s meči a sekerami.

* * *

A tehdy do Dánů narazil náš hlavní voj. Vydalo to zvuk, jaký jsem v životě neslyšel: Nekonečný třesk čepelí, praštění kostí, řev.

Otočil jsem hlavu a do hrudi se mi zarazil šíp. Probil šupinatý krunýř a zastavil se o bundu. Vytrhl jsem ho a vrazil do oka Dánovi, který se rozpřahoval štíhlou sekerou. Sekera mu vyklouzla z prstů - instinktivně jsem ji chytil. Než jsem stačil schovat řemdih za opasek, mrtvola s šípem v oku mne málem povalila a někdo rozsekl mou krásnou přilbu na dva kusy. Dána s krvavou ranou v rameni dost překvapilo, že má hlava na rozdíl od přilby a jeho meče zůstala celá. Když řemdih konečně pevně vězel za pasem, zjistil jsem, že sekera je skvěle vyvážená.

Přeskočil jsem bublající mrtvolu, které k ráně v rameni přibýlo (spíš ubylo) odseknuté temeno, a začal se probíjet vpřed.

* * *

Šlo to ale stále tíž a tíž. Otec Patrick už neútočil, a přestože byl několikrát raněný, snažil se mi aspoň krýt záda. Dokud pées mělo napalm, vydatně mu pomáhalo.

Když napalm došel, musel jsem zpomalit, za chvílku opět zastavit a za druhou mne vlny stále nových a nových Dánů začaly tlačit zpět. Nemohl jsem si oddychnout ani na půl vteřiny.

* * *

Dánové vycítili šanci a přitvrdili.

Pées jsem neviděl, tak jsem zaťal zuby, zapřel se patami a zrychlil práci sekerou do obranné osmičky. Meče se o mě lámaly, oštěpy odskakovaly a hory mrtvol narůstaly do obranného valu. Všude byla krev a blondaté vlasy - měl jsem jich plnou pusou.

Ale sevření bylo stále tužší.

Zezadu na mne padl stín a otec Patrick vykřikl, že to přehlušilo i třesk železa. Nejdřív jsem myslel, že ho zasáhli, ale byl to výkřik radosti. Ten stín byl král Alfred a čtyři jízdní, kteří mu zbyli.

Zakrvácené krunýře na hrudích koní a neúnavná práce mečů rozrážely dánské moře - v patách se jim probíjel klín našich pěšáků.

Zasekl jsem sekeru do dánské přilby, do obličeje mi stříkla krev plná zubů, pustil jsem mazlavý topor a tasil glock. Patnáct vhodně mířených střel a tři granáty doplnily poslední slabé místo na valu z mrtvol na regulérní hradbu, na kterou se vzápětí navalili naši muži.

* * *

Pěšáci vytvořili v dánském moři zhruba půlkruhový ostrůvek klidu, tak jsem si konečně mohl oddychnout. Ruce jsem vnímal, jako by byly o půl metru delší než obvykle, a protože jsem bojoval v normální rychlosti, svaly mne jen brněly. Skromný odhad byl, že jsem řemdihem a sekerou pobil takových tři sta Dánů. Podle výšky valu z rozšviháných těl opravdu *skromný* odhad. A to jsem se - skutečně! - ani jednou nepřepnul do bojové rychlosti.

Všechno kolem bylo rudé, a nebýt zem tak hustě vystlána těly a zbraněmi, v krvavém blátě by se nedalo chodit. Přestože ráno bylo ještě před pár okamžiky chladné, teď od země stoupalo teplo. Asi tak sedmatřicet stupňů Celsia. Od začátku bitvy uběhlo sotva patnáct minut.

* * *

Stoupl jsem si na blondatou hlavu a rozhlédl se. Kde mi nestínila záda našich vojáků na valu a koně královských, byli jen Dánové - jak se ostatně dalo čekat. Byli jsme chráněni pouze statečností pěšáků a zručností krále a jeho jízdních těžkooděnců - už mu zbývali poslední dva. Jestli pěšáků z té pětistovky před čtvrt hodinou zůstalo sto...

„Otče, jsi v pořádku?! Musím do boje,“ sklonil jsem se ke knězovi, který klečel na mrtvole s proseknutým krunýřem, opíral se rukama o stehna a vyčerpáním zvracel. Jak ho dávivé křeče napínaly, tělo pod ním se třásl, až to vypadalo, jako by v krvavém blátě chtělo plavat.

Patrickovi sklouzly dlaně, a když se chtěl opřít o zem, ruce mu v dánské a anglosaské krvi zmizely skoro po lokty. Přestože kolem panoval příšerný třesk a řev, slyšel mne. Zvedl k nepoznání zamazaný obličej a mávl rukou, jako že ano - kapky špinavé krve se rozlétly v širokém oblouku. Také přišel o přilbu a spleené vlasy mu kolem vyholeného kolečka trčely jako ostny kaktusu. V té chvíli vytrhl z plandajícího rukávu dýku a pokusil se mne bodnout do boku.

* * *

Dán s useknutýma rukama, který se mi chystal zakousnout do lýtky, měl místo pravého oka deset centimetrů železa.

„Dík, otče.“

„Poděkuj Hospodinovi, synu. Nyní vzhůru!“ Otec Patrick se pokřižoval, otřel si pozvracenou bradu a jeho zakrvácené ruce vklouzly zpátky do ještě zakrvácenějších ocelových rukavic. Z jejich spár vystříkly působivé gejzíry.

* * *

Za těch pár okamžiků padli poslední dva z našich jezdců - jen králův chochol dál čněl nad krví. Koně s rozpáranými břichy kopali do vzduchu a poloměr obranného půlkruhu se neúprosně zmenšoval. Přesto vojáci stále drželi řadu - nechápal jsem, jak mohou strašlivému tlaku odolávat. Právě když jsem přehlížel levý cíp naší obrany, něco se stalo: dva z Anglosasů vylétli do vzduchu, v podstatě přetržení vejpůl - střeva vlála na všechny strany. A mezerou proklouzla obrovská krvavá postava.

Švéd.

* * *

„Merline! Vyzývám tě! *Pomoz!!!*“ přehlušil ryk boje králův výkřik.

Právě pod ním zemřel kůň; náš poslední. Odjistil jsem zbylé tři granáty a hodil je mezi Dány. Výbuchy ztlumené těly skoro zanikly, zavířily končetiny, a tlak na naši prolamující se obranu na pár okamžiků poklesl, takže se stačila znovu zformovat. Vojáci, když neviděli krále, začali panikařit, ale jeho nesmírný hlas je vzápětí dovedl k pořádku.

* * *

Švéd měl v ruce ten obrovský luk. Zbraň měla přetrženou třetinu, a tak ji používal jako palici. Přestože to byl jen kus tupého železa, i druhou ranou rozpůlil dva z našich. Kličky střev znovu zavířily a obrana se znovu začala hroutit.

Hmátl jsem za sebe a lepkavý topor nejbližší sekery mi vklouzl do dlaně.

To už byl otec Patrick na nohou. V levé ruce kříž, klopýtal parou stoupající z mrtvol proti nestvůrnému bojovníkovi.

Pod nohama vojáků se něco mihlo a na Švéda skočil Dolfi. Vypadal jako velká krvavá krysa.

Někde hluboko uvnitř mne bodlo - švihnutí luku a pées jako těžký projektil urazilo hlavu jednomu z Anglosasů, bezvládně pokračovalo v letu a spadlo do dánské vřavy.

To už jsem byl přepnutý v bojové rychlosti.

* * *

Kupodivu, Švéd stačil zareagovat.

Nastavil sekeře luk, a má zbraň, na rozdíl od jeho, byla určená jen pro obyčejné lidi. Topor se zlomil jako párátka.

Švéd měl zornice stažené do kočičích čárek, a co horšího, horní špičáky mu trčely do půli brady. Vzápětí jsem inkasoval bodnutí lukem do břicha. Tuhle ránu zastavila až bojová kombinéza. Chytil jsem lučiště a vši silou trhl nahoru a dolů. Švéd, na to jak byl silný a rychlý, vážil jen jako člověk. To trhnutí nahoru ho zdvihlo a otočilo, to dolů po hlavě zarazilo do břicha nějaké mrtvoly. Luk nepustil a polovina té mrtvoly mi cákla do obličeje

* * *

Švéd stál, než jsem si otřel krev z očí. Tentokrát mne luk zasáhl do ramene.

Nýtování mého nárameníku povolilo a celá zbroj se rozlétla na kusy.

Tasil jsem řemdih, ale řetěz nevydržel přetížení mého švihů a zubatá koule odlétla na nízkou oběžnou dráhu.

Třetí úder lučiště jsem zastavil předloktím. A tentokrát se ve Švédově tváři objevilo něco jako překvapení. Musel by se na mé skoro tři metráky rozmáchnout trochu víc. Vzápětí to zkusil. To už jsem v ruce držel glock a krví zalepený přepínač palby se mi smekal pod palcem.

I další ránu jsem zastavil předloktím, ale tentokrát jsem musel ustoupit.

Přepínač konečně doklapl do polohy DÁVKOU.

V kovu lučiště zůstaly po mém předloktí mělké otláčeniny a dopady třesky tak intenzivně, že otci Patrickovi vytryskla krev z uší. Vnímám jsem to jako ve velmi zpomaleném filmu.

Stiskl jsem spoušť.

Glock umí vychrlit všech devatenáct střel během jediné sekundy. A vychrlil.

* * *

Tentokrát se na kusy rozlétl Švédův krunýř - cáry košile zavlály po okolí. Plavovlasý bojovník se zapotácel a luk mu vyklouzl z dlaně.

Co mne ale překvapilo nejvíc:

Ustál to.

A usmíval se.

* * *

Švéd si z těla strhl zbytky proděravělého kovu, roztáhl prsty a skočil po mně. Z těch jeho dlouhých špičatých zubů jsem měl ošklivý pocit. To mi ale nebránilo, abych už nehmatl po Pistolu. Ale ani v bojové rychlosti jsem zbraň nedokázal nahmatat dostatečně rychle.

Ale právě v té chvíli se *něco* stalo: Švéd jako by ztmavl, přesněji, jako by na něj padl stín - ze všech stran naráz a jeho útok ztratil směr. Mrskal rukama jako topící se slepec.

Vypadl jsem z bojové rychlosti a zjistil, že všichni naši muži řvou jedno jediné slovo. Dokonce i otec Patrick. Bez zaváhání jsem se k nim přidal. Bylo to jméno.

Merlin.

* * *

O jednorožce se lámala kopí, oštěpy od nich odskakovaly a šípy se o černé obludy tříštily.

Z loukotí kol se vyklopily dlouhé kosy a začaly Dány porcovat jako dva obrovské mixéry. Kusy těl létaly jako ptactvo nebeské a krev stříkala, jako by se tam snažila rota šílených hasičů. Merlin stál na voze se založenýma rukama, černé roucho vlálo a jeho tvář vypadala děsivě.

Přestože jsem zažil mnoho těžkých bojů, došlo mi, že proti bytosti na voze jsem pouhý pokročilý začátečník.

* * *

Přestože té krve bylo tolik, na Merlina nedopadla ani kapka. Rotující kosy vydávaly hlasitý kvílivý zvuk, který páral mozek - zdálo

se, že se ozývá těsně před vámi. Na Dány začala sedat panika, naši muži se zformovali a jali se prosekávat Merlinovi vstříc.

* * *

„Pane Peytli! Vzhůru!“ hodil mi otec Patrick krátký meč, sám roztočil řemdih a vrhl se do vřavy. Ještě jsem si všiml, jak se Švéd spoutaný Merlinovým stínem tluče v bahně mezi mrtvolami, pak všechno zmizelo v krvi.

* * *

Merlinův vůz se ukázal účinnějším než rotační kulomet. Přestože Dánů stále byla mnohonásobná přesila, začalo to vypadat, že je do oběda vyhladíme.

Jako by mi někdo do svalů doléval čerstvou sílu - rychle jsem se probil do čela našeho klínu a vystřídal krále. Když jsem zlomil meč, hmátl jsem po nejbližším nepříteli, zlomil mu vaz a vytrhl z ochablých rukou bitevní kladivo. Hezky sedlo do dlaní.

Roztočil jsem zbraň do vražedných smyček.

Krev kolem mne sice nestříkala tak vysoko jako kolem Merlinova vozu, ale i tak to bylo *dost dobré*.

* * *

Právě jsem si říkal, že bude stačit pár okamžiků a spojíme se s Merlinem a s jeho pomocí se prosekáme k lesu (to s tím obědem jsem trochu přehnal), když se stalo to, co mne tak matně napadlo, když jsem přelézal horu rozstřílených franských jezdců. Teď už jsem *zcela pozitivně* věděl, že se části kulkami probité zbroje dochovají minimálně do roku 2024. Jak jinak by mne tady Kyberkентаur s Křížákem objevili.

* * *

„Kurva!“ řekl jsem.

Bylo to slyšet docela jasně, protože po uširvoucím hvizdu, se kterým se monstra zjevila, zavládlo nad bojištěm na jednu neuvěřitelnou chvilku - absolutní, ale *absolutní* ticho. Ztichli dokonce i umírající.

Kyberkentaur a Křížákův stroj se vyřítili z černého záblesku metr nad povrchem, jejich dopad zvedl fontány hlíny, vybrali dlouhý smyk a rozjeli se přímo ke mně.

Skrz Dány.

To z hlediska krále Alfreda a ostatních Anglosasů vypadalo víc než kladně. Začali nadšeně řvát, snad ještě silněji, než když se objevil Merlin.

* * *

Proti masakru, který v nahuštěných dánských tisících stroje působily, bylo vše, co se tady dnes odehrálo, jen vychladlým čajem o páté.

Špláchance krve od stěračů Křížákova vozidla byly přímo *nesmírné*.

Z mého hlediska už to tak kladné nebylo. A ve výhledu asi tak třiceti vteřin ani nikoho z Alfredových vojáků.

Kyberkentaur byl z těch dvou rychlejší a přesně věděl, kde jsem.

Obrovská, kovová, krví pokrytá postava čněla vysoko nad rohy dánských přileb a v ruce se jí objevila oblíbená houfnicovitá zbraň.

Já měl jen tu palici a glocky. Pistol je účinný maximálně na pět metrů, a dalo se tušit, jestli se Kyberkentaur dostane tak blízko, budu už docela dlouho po smrti.

* * *

V té chvíli se mezi mnou a kovovou příšerou objevilo dřevěné dvojspřeží.

* * *

Merlinovi jednorožci sklonili hlavy a přešli do trysku. Kouzelník gestem levé ruky zatahl kosa - to aby dánské maso vůz zbytečně ne-

brzdilo. Oba krvetrysky opadly, ale stejně, co metr, to dánský princ zchudl o deset životů. Kopyta jednorožců se nemýlila.

Kyberkentaur zvedl ruku, krátce zamířil a dvakrát vypálil.

Zadunění zbraně přitisklo armády k zemi.

* * *

Otec Patrick klečel, po sepjatých rukou mu stékal cizí vlasatý mozek, a modlil se. Nikdo nebojoval.

Když Kyberkentaurovy střely narazily do Merlinova vozu, myslel jsem, že je to kouzelníkův konec. Vůz zmizel v dvojité bílé explozi a kusy Dánů zakryly nebe.

Než rozdrčení muži dopadli na přilby svých spolubojovníků, dvojspřeží se vyřítilo z dýmu a měl jsem pocit, že povrch stínu, kterým je obklopeno, modře světlkuje.

Někde za mnou se ozvalo divoké zařvání - Švéd prolomil stínová pouta.

Na Křižákově stroji se odklopily kryty, vysunuly se hlavně, a do Merlinova vozu zabušily blesky.

Pak se spřežení a Kyberkentaur srazili.

* * *

Dobře jsem si pamatoval, že v Praze Kyberkentaurovu hmotnost odhadli na dvacet tun. A kolik může vážit takový, byt' kouzelníkem řízený povoz?

Sklonil jsem hlavu.

* * *

Když jsem znovu vzhlédl, Kyberkentaur rotoval vzduchem, od kol mu létaly kusy těl, mával rukama a v kovovém boku měl rozšklebenou ránu.

Třaskavé zadunění srážky bylo dalším ze zvukových rekordů tohoto krvavého rána.

Pak monstrum dopadlo, zem se otřásla a Dánů opět ubylo.

Přestože jsem Merlina stojícího na nepoškozeném voze viděl jen z profilu, jeho tvář vypadala strašně. Jednorožci zatočili dlouhým smykem a rozjeli se proti Křižákovi.

* * *

Postřehl jsem, že klínovitý stroj začíná brzdit - rychlost stěračů a gejzíry krve se snížily. Také bych se začal zamýšlet, kdyby mi dvacetitunového společníka smetl pár trochu přerostlých koní. V příští pikosekundě mi došlo, co chce Křižák udělat. Bohužel, nebylo jak to Merlinovi říci.

Křižák zapnul transportní zařízení právě v okamžiku, kdy do něj Merlin narazil.

* * *

Zablesklo se tak, že mi málem vysadily oči. A tentokrát to rozhodně černý záblesk nebyl. Spousta lidí musela oslepnout.

Ale Křižákovi se to povedlo: jeho stroj, Merlinův vůz i poškozený Kyberkентаur zmizeli. Ale přesně v té chvíli jsem uviděl i něco jiného, něco naprosto nečekaného.

Odněkud seshora, zpoza hlavy, mi před oči vyrostl kus železa. Obzor poskočil o třicet centimetrů nahoru.

* * *

Ten kus železa jsem poznal naprosto přesně. Dokonce jsem naprosto přesně věděl, co se stalo: to železo byl konec Švédova luku, kterým mne někdo zezadu bacil do hlavy. A to takovou silou, že mi ocel propukla až před oči a že mne zarazila třicet centimetrů do země. Energie té rány převyšovala energii přímého zásahu středním dělostřeleckým granátem.

V čipu mi překvapeně písklo, v uších tak divně puklo a pak se setmělo.

* * *

V bezvědomí jsem nebyl opravdu už dlouho - přesně od své přeměny (přestavby?) na Plutu. Proto jsem byl hned po probnutí překvapen spíš mile: nic mne nebolelo, okamžitě jsem si na všechno vzpomněl, ve všem jsem měl jasno... Jenom jsem se nemohl hýbat.

Někdo se mnou zřetelně nechtěl mít další problémy, tak mne připoutal k tlustému kůlu důkladně zapuštěnému do země. Řetězem.

Klíček toho ručně kovaného, ale nechutně pevného kovového hada se okolo mne ovíjelo nepočítaně - od krku až ke kotníkům.

Kousek ode mne stál druhý kůl a zakrvácenou postavu u něj jsem nepoznal. Dánové kolem mne i kolem ní zrovna pilně rovnali polena. Jeden z nich si všiml, že jsem pohnul hlavou, a něco řekl - znělo to jako předzvěst zvracení.

„Nerozumím,“ řekl jsem, přepnul se do bojové rychlosti a zabral. Řetěz kovově zadrnčel, párkrát v něm křuplo, ale vydržel. Kdybych měl trochu prostoru ke švihů, rozerval bych ho na kusy. Ale neměl jsem. Zkusil jsem tedy vytrhnout kůl, ale nohy se mi zabořily do hlíny. Dánové uznale kývali hlavami a skládali rozvalená polena zpět. Jak jsem dýchal, cizí zaschlá krev na mně hlasitě praskala a řetěz rytmicky chrastil.

Vypadl jsem z bojové rychlosti a u žaludku se mi tak divně svíralo.

Zdroj energie, který mi umožňuje zrychlení, byl prakticky prázdný - zbylo v něm sotva dvacet vteřin síly. Proklel jsem každou pikovteřinu plýtvání. Neměl jsem strach z upálení, upálit mne nemůžou, ale kdyby se zrovna nyní objevil některý z mých tužších nepřátel, například Kyberkentaur s tou svou houfnicí...

„Zdravím tě, pane Peytli,“ ozvala se zakrvácená postava odvedle.

„Otče Patricku! Jak dopadl boj? Asi jsme nezvítězili, co?“

„Král Alfred sice ustoupil, ale dánští psi utrpěli tak, že se budou muset stáhnout - našim nově zformovaným šikům už neodolají!“ Z Patrickova hlasu navzdory situaci zazníval triumf. Na jeho místě bych si s rostoucí hranicí dělal asi trochu starosti. Jako by mi četl myšlenky - pokusil se mi předat část své síly:

„Nic se neboj ohňů dánských, pane Peytli, náš Pán nás vidí a ochrání...!“ jeden z Dánů ho praštil větví přes ústa, „... a plameny pekelné sežehnou nepřátele Jeho!“ Poslední věta byla otci Patrickovi rozumět trochu hůř a u rozbitých rtů se mu dělaly krvavé bubliny. Napadlo mne, že on těm svým řečem opravdu věří. Dánové mezi

smolná přidávali i syrová polena - plameny tak nebudou příliš vysoké.

Protože otec Patrick zmlkl, začal jsem se rozhlížet po okolí.

Bylo kolem čtvrté po poledni a mraky ještě ztemněly, takže panovalo husté šero. Dánský tábor vypadal podobně jako anglosaský - jenom mýtina byla patřičně větší, rozbahněnější a špinavější a stany byly z kožešin.

Nedaleko leželo v poutech dvacet anglosaských pěšáků. Neměli prilby ani šupinaté vesty, a suknice v Alfredových barvách byly potrhane a zakrvácené. Mezi nimi a námi právě dva muži zapalovali dva nevelké ohně - malý Dán s křivýma nohama (ale obludnými rameny) přinášel náruč ošklivých, žárem zčernalých nástrojů. Kata poznám na první pohled v jakémkoli Čase. Otec Patrick se začal hlasitě modlit. Kupodivu ne za sebe, ale za jakési odpuštění pro „duše hříšné“.

* * *

Za chvíli byly hranice kolem nás uspokojivě vysoké (sotva do půli stehem) a železná náradí, které křivonohý nakladl do malých ohňů, už svítilo oranžovým žárem. Dánský důstojník, jenž na všechno dohlížel, odepjal od opasku roh, mohutně zatroubil a vojáci se začali scházet na podívanou.

„Jestli jsou to všichni, co jim zbyli, tak jsme jim pěkně nakopali prdel,“ řekl jsem, když už další nepřibývali.

„Pravdu díš, pane Peytli,“ odpověděl otec Patrick. Dánský důstojník asi rozuměl anglicky, tak jsem tentokrát ránu větví utržil já. Jenom jsem se na něj zašklebil, takže po druhé ráně zůstal v klacku otisk mých zubů.

Vojáci v rohatých prilbách se slili do obrovského houfu, který z mého pohledu vypadal jako půlkruh (pořád jich pár tisíc zbývalo), polohlasně se bavili a na něco čekali. Těm v předních řadách z očí blýskaly plameny.

Šero houstlo do soumraku. Od nedalekého lesa se začínala táhnout mlha a ve vzduchu byl cítit déšť. Pokusil jsem se navázat spojení s Veronikou, ale její vysílačka se neozvala ani na kód nouze; z čeho mi ale zatrnulo víc, že tu nikde kolem není Dolfi. Zatrnulo mi, a ještě spíš mne zamrazilo, ale už ze skutečnosti, že jsem připoutaný

tady k tomu zatracenému kůlu, je zřejmé, že věrný stroj zemřel. Jinak by to nikdy nepřipustil.

„Otče Patricku, nevíš, zda zajali i paní Veroniku?“

„Nevím, ale pros Pána, aby ne.“

Kdybych věděl, jak se to dělá, snad bych to i zkusil. Moje jediná jízdenka zpět.

Šum mezi vojáky se zvýšil a vzápětí téměř ustal, jejich řady se zavlnily, a v kruhu, který zatím katovi pacholci nasvítili loučemi, se objevilo sedm mužů. Prince Erika a Švéda jsem poznal, ostatní asi byli nižší náčelníci. Švéd se nad ostatními tyčil jako hora, vlasy měl stažené do vysokého drdolu a z ramen mu splýval těžký plášť - to ho dělalo ještě větším. Za opaskem mu vězelo válečné kladivo s krátkým toporem. Erik měl spletené vousy přehozené přes ramena, zbroj vyměnil za chlupatými kůžemi obšité oblečení a levou dlaň měl ovázanou pruhem plátna mokvajícího krví. Zvedl ruku a rázem bylo slyšet jen praskání ohňů a Patrickovo mumlání. Pak začal mluvit, a to hlasem tak silným, až mi rezonovala lebka. Zřejmě i v těchto dobách je nejmocnější ten, který dokáže oslovit nejvíc lidí. Časem nahradí silné hlasy televize.

Stmívalo se stále rychleji, z Erikova proslovu jsem nerozuměl ani slovo a hlavou mi táhly chmurné úvahy. Jestli se dostanu z řetězů, co bude dál? Jestli Veronika nepřežila, jak dostanu šlupku zpátky do jedenadvacátého století? Jak zachráním Hnusáka? Jak se vrátím do svého Času? Jak... Znovu jsem zkusil čip, a když mi odpovědělo jen praskání, zacloumal jsem řetězy.

„Šetři síly a modli se k Pánu,“ řekl otec Patrick.

Erik domluvil a spolu se Švédem a náčelníky se rozesedli na špalky, které jim vojáci dovalili. Zatím to vypadalo na posezení u táboráku.

Hned nato pacholci přivlekli prvního ze zajatých Anglosasů, roztáhli mu ruce a nohy a rutinovaně ho ostrými dřevěnými klíny přitloukli k zemi. Muž chraplavě sténal a prosil o milost.

„Nepošpiň svá ústa prosbami k d'áblu! Buď silné víry a Pán převezme tvou bolest!“ zvolal silným hlasem otec Patrick.

Vojákova víra asi měla mezery, nebo se Pán zrovna zabýval něčím jiným.

Kat vytáhl železa z ohně a vzduch naplnil zápach spáleného masa a řev.

Otec Patrick začal zpívat nějakou pochmurnou píseň a vydržel, dokud nezemřel i poslední z Anglosasů. Tu píseň přerušoval jen tehdy, když týraným připomínal svaté mučedníky a když žehnal jejich duším na cestu do Království nebeského. Být na jeho místě, po těch dvou hodinách řevu by se má víra poněkud otřásla. Protivníci na obsazených důlních stanicích dělali lidem daleko horší věci. Takovéhle mučení není namířeno proti mučeným, ale proti těm, kteří najdou jejich zbytky. To se nezmění, co rozum bude rozumem. Protože jsem jeden z těch, kteří stanice dobývali zpět, jsem vůči podobným obrazům značně imunní.

Z mého hlediska to tedy byly dvě hodiny smradu a nudy - věděl jsem, že to důležité přijde potom.

* * *

Když utichlo poslední smrtelné zachroptění, byla už dávno tma. Princ Erik vstal a přistoupil k našim hranicím. Jeho angličtina byla sice chrchlavá a trhaná, ale srozumitelná. Ostatně, moc toho neřekl.

Důstojník, který předtím dohlížel na stavbu hranic, překládal pro ostatní do hlasité dánštiny.

„Ty!“ ukázal Erik na Patricka. „Jestli se vzdáš víry v Ukřižovaného a jeho Otce, budeš propuštěn.“

„Nikdy! Satane!“ zařval otec Patrick a zacloumal sebou.

„Smrt v plamenech bude daleko pomalejší a horší než smrt tady těch,“ kývl Erik k hromadě mrtvol. Jak si těla vlastní vahou sedala, zpřerážené končetiny skřípaly a vzduch unikající ze stlačovaných plic vydával smutné vzdechy. Tak proto tolik utrpení. Erik potřeboval, aby ani v koutku duše jeho zbývajících vojáků nezůstal ani stín pochybnosti, zda anglosaský Bůh přece jen nemá něco do sebe. Utrpět takové ztráty proti tak malé armádě musí být demoralizující, a pro pověřivé národy pádný důvod k zamyšlení.

„Já nezemřu v tvých plamenech, Satane! A až přijde můj čas, Království nebeské mi bude odměnou za veškerou trýzeň! Neboť vy mne nemůžete soudit! Kdo v Něho věří, nemůže být souzen, kdo nevěří, již odsouzen jest!“ otec Patrick se překonával.

Tomu říkám propaganda - nebýt spoutaný, snad bych i zatleskal.

Bohužel, důstojník tentokrát vzal překlad poněkud zkrátka.

Erik mávl rukou, otočil se ke mně a zahřímal:

„Ty, válečníku, nehleď blázna! Všichni, kdo tu v bolestech zemřeli, věřili ve vašeho Boha a ten jim ani neukrátil utrpení!“ Tentokrát byl překlad jasný a dánští vojáci souhlasně zašuměli. Erikovi se zaleskly oči a pokračoval: „Nabízím ti svobodu, rozlehlá panství na zelených březích dánských a žen a otroků nepočítaně. O bohatství a slávu se pod mým praporcem postaráš sám!“ Erik přistoupil těsně k mé hranici a pokračoval tichým hlasem: „Byla by tě škoda, ale nemohu dopustit, aby ses ještě kdy postavil proti mně.“

Neřekl jsem nic.

„Myslím to vážně, při Odinovi a Thorově kladivu! Stejně jako já a Olaf Švéd dostaneš dvacátý díl z každé kořisti!“

To byla lákavá nabídka. Otroci a ženy, mezi kterými bych mohl hledat a najít mozek schopný ovládnout násobič; zlato a šperky, kterými bych mohl nacpat šlupku, kterými bych mohl vykoupit Hnusáka, zaplatit jakékoli informace, koupit si...

„Pane Peytli! Vzpomeň na Pána našeho a ani myšlenkou nezhřeš! Sic tělo tvé nepohltní plameny lidské, ale tvou duši věčné plameny pekelné...!“

Otec Patrick inkasoval další ránu do obličeje a tentokrát mu po bradě v krvavých slinách tekly i zuby: „... jeň f Páňu je špašení...!“ Po další ráně konečně zmlkl. Ne že by nechtěl pokračovat, ale se zlomenou čelistí se mluví dost špatně.

Dánové, přestože mu nerozuměli, propadli z jeho šišlání záchvatu smíchu. Erik se smál nejhlasitěji - autorita Ukřižovaného i jeho Otce se zřetelně rozplývala.

„Snad neposlechněš toho šišlajícího blázna! Ty, muž krve a rachotu bitev! Ty, pro nějž je jedinou modlitbou chroptění umírajícího nepřítele!“ znovu zvedl hlas Erik. Překvapilo mě, jak mne tak prokoukl.

Ale zároveň jsem (kupodivu!) zjistil, že mi Patrickovo šišlání vůbec nepřipadalo směšné. A vzpomněl jsem si, jak mi kněz stál po boku a jak jsme spolu rozráželi dánské přilby... Boží jsou dobří k tomu, že vám odpustí i nejhorší zvěrstva. Ale zradu vám neodpustí nikdo. Až Smrt.

Zatřásl jsem hlavou - zatracená středověká propaganda!

„Radši to zapal, začíná být zima od nohou,“ řekl jsem a zašklebil se Erikovi do obličeje. Od Patrickova kůlu se ozvalo úlevné vzdychnutí.

„Jsi větší blázen než služebník Ukřižovaného!“ vztekle vykřikl Erik.

Švédovi jsem v očích zahlédl záblesk radosti - byl bych pro něj ošklivá konkurence. Rozhodl jsem se, pokud to bude jen trochu možné, že ho zabiju. Už jen za Dolfiho.

„Ale jak chceš!“ dánský princ si pohladil vousy. „Bojovník roste s velikostí svých nepřátel, tak místo abys mi v síních Valhaly sedal po boku, budeš mým otrokem. Zapalte hranice!“ to vykřikl dánský a důstojník začal překládat do angličtiny: „Ale ať je oheň pomalý, ať se neudusí a ať vidíme, jak se z nich škvaří sádlo! A ať má jejich Bůh dost času přijít jim na pomoc!“

Dánové natěšeně zařvali. Moc velký fanklub jsme mezi nimi neměli.

* * *

Kat si naslinil prst, zjistil směr večerního vánku a zkušeně přiložil louč, aby se hranice sice rozhořely, ale ne zas příliš. Nejdřív zapálil Patrickovu, pak mou.

Oheň začal prskat.

* * *

Jinak nastalo téměř absolutní ticho, vojáci si nechtěli nechat ujít ani hlásek.

Začal jsem prudce dýchat, abych si prokysličil organismus, aby mi pak saze zbytečně nezanášely plíce. Otec Patrick - přes rozbitou čelist - začal s mumlavou modlitbou.

V tichu bylo kromě modlitby slyšet jen zesilující praskání plamenů, hvízdání zdvihajícího se větru a jak Patrickovi při každém slovu vržou konce přeražených kostí. Vzápětí se přihnal prudký poryv a obě hranice zaburácely a vzplály.

Dánové vztekle zařvali - oheň nás místo pomalého grilování pohltil během okamžiku.

* * *

Hučení a praskání mi naplnilo uši. Takhle zblízka je to zatraceně hlasité. Ještě jsem zahlédl, že Patrickova hranice hoří divně dozelena.

* * *

Když za čtvrt hodiny začaly plameny klesat, Dánové pro změnu zařvali zděšením.

Tu čtvrthodinku jsem se zabýval pokusy o roztržení žárem změk-
lých a protažených řetězů, ale nedařilo se mi.

Rozhlédl jsem se - myslel jsem, že to zděšení je kvůli mně - mu-
sel to být zajímavý pohled, jak se objevuji v ohni, zčernalý dýmem a
spečenou krví, obalený do oranžova rozžhavenými řetězy a jak se mi
v očích odrážejí plameny. Ale v té chvíli jsem málem zařval také.

To, že se nic nestalo mně, mne samozřejmě rozrušit nemohlo. To,
že se nic nestalo otci Patrickovi, by rozrušilo každého.

* * *

Oheň se nedotkl ani jeho šatů ani vlasů, a dokonce nebyl ani
očouzený.

Ze zápěstí mu visela rozpadlá pouta, a když mu plameny klesly
po pás, důstojným krokem vyšel z rozpálené hranice ven. Žářící po-
lena se rozkutálela ve sprškách jisker. Zacloumal jsem sebou, ale
přestože se mé řetězy dále protáhly, stále jsem se nemohl ani hnout.

* * *

Dánské vojáky pojala hrůza.

Protože jsem nemohl nic dělat, alespoň jsem se díval - hlavně na
Erika, jak se zachová. Když už nic, aspoň je to zajímavá psycholo-
gická studie.

Kdyby Erik udělal jediný krok zpět, jeho armáda by se rozprchla
a jeho mocenské ambice rozplynuly.

Erik ale vstal ze špalku, a přestože ho to muselo stát spoustu sil,
pokročil proti otci Patrickovi. Pět ustupujících náčelníků se zastavilo
a obrovská armáda vydechla, že to znělo jako poryv před bouří. Jedi-
ný Švéd se ani nepohnul, ruce založené na hrudi, a výraz jeho obliče-
je byl stále stejně kamenný.

Otec Patrick se nyní modlil potichu, o to horší bylo vrzání jeho rozbité čelisti.

Erik také založil ruce na prsou.

Zezadu to muselo vypadat impozantně, z mého pohledu bylo naprosto zjevné, že neví, co má dělat. Otec Patrick k němu došel na metr a zastavil. Malé dánské vítězství, ale prince Erika potěšilo. Začal se nebezpečně usmívat - v té chvíli otec Patrick zdvihl ruce a jeho hlas i přes rozbitá ústa doslova zaburácel:

„Pohané! Padněte na kolena před tváří Jeho a před silou Syna Jeho! Hle plameny vaše se mne nedotkly, neb Duch svatý chrání tělo mé, ale blesky nebeské pozžou vaše těla a plameny pekelné vaše duše, jestli nepozvednete mysl svou k pravdě!“

Tomu říkám ideologická infiltrace. Škoda jen, že tu není pées a jeho plamenomet, to by byl náramný efekt. Co byla ale větší škoda, že otec Patrick hovořil anglicky, a tak mu naprostá většina Dánů nerozuměla. Ti, kteří rozuměli, už klečeli a tiskli tváře k zemi. Z toho je vidět, jak důležité je umět jazyky.

Princ Erik sice pořád stál, ale nohy se pod ním třásly - i když, nedokonalé lidské oči to mohly interpretovat jako hru plamenů z dohasínajících hranic. A obličej otce Patricka jako by začínal zářit. To jazykovou bariéru spolehlivě překonalo a další a další Dánové padali na zem.

Erik věděl, že něco musí udělat - okamžitě teď hned ale naprosto nevěděl co. A tak se iniciativy chopil Švéd. Zornice se mu stáhly do svislých čárek a pohyb, který následoval, jsem postřehl jenom já.

Najednou stál mezi Erikem a otcem Patrickem:

„Tvůj Bůh je možná veliký a duch, co chrání tvé tělo před plameny, možná svatý. Ale mé kladivo je těžké.“ Vražedný nástroj se mihl a hlava otce Patricka docákla až ke mně. Na rozžhavených řetězech to zaškvířilo.

* * *

Úder byl tak prudký, že knězovo bezhlavé tělo zůstalo docela dlouho stát, než padlo. Nejen pro Švéda to musela být jedna z nejdelších chvil v životě.

Pak tedy tělo padlo - vydalo stejně šplouchavý zvuk jako kterékoli jiné tělo.

Dánové, kteří ještě stáli, začali nejdřív nesměle, ale stále hlasitěji křičet. Slyšel jsem v tom slova Odin, Thor a Olaf. Ti, kdo klečeli, vstávali, vystrašeně se rozhlíželi, a vzápětí se ke křiku přidávali.

Během pár vteřin několikatisícová armáda řvala ze všech sil a bušila vším, co dělalo kravál, do všeho, co dělalo kravál. Princ Erik byl trochu mimo a monotónními pohyby poplácával Švéda po rameni. Ten pohupoval zakrváceným kladivem, usmíval se a bílé špičáky mu zase trčely do půli brady.

To, jak zemřel otec Patrick, se mi vůbec nelíbilo. Neměl jsem ho rád, byl to nehezský fanatik, ale stateční muži by neměli umírat jako prasata na porážce.

* * *

Zacloumal jsem řetězy, ty samozřejmě nepovolily, ale zakýval se kůl.

Ten pohyb stačil, aby se rozvalily žhnoucí zbytky hranice. A vír oranžových jisker kolem mne Dánům připomněl, že Patrickovou smrtí všechno neskončilo.

Křik, jak rychle povstal, tak rychle opadl. Najednou bylo zase slyšet jen praskání uhlíků a vlhké zvuky krve tekoucí z Patrickovy mrtvoly.

„To, že jsi zabil kněze, nic neznamená. Náš Bůh je mocnější než vy všichni, i všichni lidé a bozi ve vaší zemi a nevěřícím neodpouští!“

Jazyková bariéra sice trvala, ale pocit, který z mých slov prýštil, byl naprosto srozumitelný. Modulace hlasu se dá volit tak, že i když vám posluchači nerozumějí, krouť se jim žaludek a dělá husí kůže.

A tehdy jsem si všiml, že ani na mně neshořely šaty a to tedy rozhodně *měly*. Dvakrát a zhluboka jsem se nadechl a jenom jsem doufal, že toho, kdo to zařídil, nenaštve, že jsem si dovolil Boha nazvat „svým“.

„To bys musel dokázat, válečníku!“ konečně se zmohl i Erik.

Tvářil jsem se kamenně, ale v hlavě se mi honilo, co dál. Ta věta předtím ze mě jen tak vylétla. Ale bylo jasné, že mohu zvítězit zase jen propagandou. To, že jsme s otcem Patrickem neuhořeli, je sice dobrý základ, ale zjevně nestačí - vynuloval ho Švéd a jeho kladivo.

„Sejmi ze mne řetězy, a aniž bych pohnul rukou, s pomocí Boží bude poražen nejsilnější z vás!“ Tím bylo řečeno vše. Švéd se narovnal, vycenil na mě zuby a zatočil zbraní.

Erik si nás jednoho po druhém změřil. Zjevně vzpomínal, jak Bůh nedělal problémy při předchozím umučení dvaceti anglických vojáků.

„Dobrá, ale bez pohnutí ruky! Přelož to!“ otočil hlavu na důstojníka a mávl na katovy pacholky. Ti mne během chvilky odpoutali. Vzduch opět naplnil zápach přiškvařeného masa - spálili si ruce.

* * *

Setřásl jsem řetězy a vystoupil z hranice. Vojáci si stoupali na špičky - jen máloco je v oblibě tak jako souboje. A Švédova účast slibovala patřičnou dávku krve.

Erik ukázal na mě a něco zařval dánsky. Podle odezvy to bylo asi o tom, že prý opravdu chci zvítězit bez pohybu rukou.

„Nuže, boj může za...!“

„Dej mi ještě chvíli, princí Eriku!“ skočil jsem mu do řeči a tentokrát jsem použil hřímavý tón, který jsem odposlouchal od otce Patricka. Než se Erik z té drzosti vzpamatoval, pokračoval jsem: „Neřekl jsem, že tvého válečníka *zabiju*! Řekl jsem, že jej *porazím s pomocí Boží*. Tvůj nejsilnější muž totiž neunes ani znamení Pána našeho, kříž, který dáváme do kolébek našich pacholat!“ V duchu jsem se poplácal po rameni - kde se tohle ve mně bere?

Podle výrazu obličeje se Erikovi skluz z bojové zpět do ideologické roviny ale vůbec nezamlouval.

„Tvůj kříž rozkousu a plivnu ti ho do tváře, přísluhovači Ukřižovaného!“ Švéd přes ty dlouhé zuby trochu šišlal. I v našem Čase existovaly pohádky o takovýchhle dlouhozubých, ale zaboha jsem si nemohl vzpomenout, jak se jim říkalo.

„A já říkám, že znamení ani neunes!“ sáhl jsem do kapsy a vztýčil ruku s křížem do výšky. Vojáci, kteří nerozuměli, začínali reptat. Erik si mě změřil zúženými očima, jeho pohled se zastavil na kříži, na Švédově ruce, pak se usmál a rozkázal důstojníkovi, aby začal překládat.

Počkal jsem, až přetlumočí všechno - poznalo se to z toho, že se Dánové hlasitě rozesmáli. Nejdřív jen pár, pak při pohledu na křížek

v mé vztyčené paži všichni. Jak by obrovitý Švéd neunesl takové malé znamení.

„Nuže, přistupte k sobě!“ rozkázal princ Erik a usmíval se také.

Švéd si sundal rukavici a napřáhl pravou dlaň. Zuby se mu v mi-hotavém světle loučí blýskaly a šterbinovité zornice mi bez mrknutí hleděly do očí.

Chrániče kontaktů na křížovém zdroji energie do Pistolu jsem odcvakl nehtem.

* * *

Věřím, že na to, co se vzápětí stalo, nikdo z Dánů nikdy nezapome-ne. A Švéd obzvlášť.

Obyčejného člověka by tak náhle uvolněná síla proměnila v ne-velký, zato intenzivně dýmající škvarek. Švéd ale člověk tak úplně nebyl - v tu chvíli si možná říkal bohužel. Strašlivě zařval, energie ho srazila na zem, zkroutila do kozelce a za praskotu kostí a modrých jisker jím začala bušit, až hlína létala.

* * *

Trvalo tři minuty, než se zdroj vybil, ale za ty tři minuty klečeli všichni Dánové, s princem Erikem v čele.

Švéd ležel na zádech a kouřilo se z něj. Rozpáčil jsem mu prsty a zdvihl horký akumulátor do výšky:

„Mně Pán nic zlého neučiní! A nevěřící budou ztrestáni zname-ním, které je v čase soudu posledního do plamenů pekelných odká-že!“ zvedl jsem Švéda za zpřelámanou paži tak, aby byla vidět jeho dlaň s černým, na kost vypáleným křížem. „Překládej, troubo!“ zasy-čel jsem na klečícího důstojníka. Jeho hlas byl sice třaslavý, ale dobře slyšitelný. Otec Patrick by ze mě měl radost.

„A proto věřte v Pána, klaňte se před ním a modlete se za spasení skrze Syna Jeho! A nezapomeňte! Král Alfred bojuje pod praporcem Jeho - tak vítězství dobýti nemůžete!“

Překladatel překládal stále třaslavě, a obával jsem se, že nezacho-vává působivý pořádek mých slov. Ale zřejmě to stačilo i tak.

Zatímco tlumočil, mrkl jsem na Švédovu dlaň, a tentokrát jsem málem šel do kolen - pro změnu - já. Z té ještě před pikosekundou

strašlivé spáleniny už zbývala jen hluboká červená jizva. Zaostřil jsem a spatřil, jak na jejích okrajích roste zdravá tkáň. V té chvíli se Švéd pohnul, a většina kostí už mu musela také srůst, protože vrzal daleko méně, než když jsem ho před okamžikem zdvihal. Pustil jsem ho, on dutě zarachotil a otevřel oči - a já si oddychl. Spálenina z dlaně mu možná zmizí, z paměti určitě ne. Napadlo mne, zda takovéhle silné zážitky nemohou být i dědičné.

* * *

Pak už to šlo ráz na ráz. Dánové strhli tábor a odtáhli - stačilo jen poprosit... Švéda museli nést a princ Erik si na mně po straně vymínil, abych do jeho skallu poslal kněze-věrozvěsta.

Zbytek noci jsem se zabýval jedením dobře propečeného masa, které po Dánech zbylo nad ohništi, a s ránem se vydal do mlhy - celou dobu jsem žhavlil čip, ale Veronika se neozvala.

* * *

Než jsem úvozy a rozdupanými loukami došel na včerejší bojiště, ozvalo se ržání koní a vzápětí mne obklíčili jezdci s kříži na krunýřích - jejich barvy nebyly barvami krále Alfreda. Nenechali mne říci ani slovo, hodili na mě síť, a než jsem se nadál, už mne vlekli.

Marně jsem křičel, že musím mluvit s králem, že je to můj známý a že je to bude mrzet - a ani ze sítě jsem se nemohl dostat. Pořád jsem se koulel ze strany na stranu a nebylo se o co opřít. Zvláštní, taková jednoduchá a účinná věc (už Hnusáka do ní chytily!) a v mém Čase se vůbec nepoužívá - nebude používat - i když, teď už možná ano.

Klouzal jsem trávou a kobylicí a ke všemu začalo pršet.

Malá knižní řada Poutník č. 6

Jiří Kulhánek:

Divocí a zlí - část první

Čas mrtvých

Ilustrace na obálce a frontispis: Juraj Maxon

Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 1999

Odpovědný redaktor: Egon Čierny

Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4

Sazba: SF SOFT, Praha

Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno

Cena: 162,- Kč